

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

ДЖОУЗЕФ УОМБО

Полицейска сага за шайка некадърни ченгета.
Забавно, пикантно и черно!

Ню Йорк Дейли Нюз

**СЯНКАТА
НА КОЙОТА**

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ДЖОУЗЕФ УОМБО СЯНКАТА НА КОЙОТА

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Некадърните ченгета от Минерал Спрингс

Сурови ченгета, рокери извън закона, знаменитости с бронзов загар и всякакви странни типове си дават среща в обстановка с естествена красота и неестествена смърт. Защото дивата красота на пустинята край Минерал Спрингс крие много тайни. Тайни, които заплашват цяло полицейско управление.

В този хипнотизиращ роман авторът на бестселъри Джоузеф Уомбо шокира сетивата ни със завладяваща нова тема, без да забравя уникалния си черен хумор.

„Полицейска сага за шайка некадърни ченгета.
Забавно, пикантно и черно!“

Ню Йорк Дейли Нюз

*„Защото тоя мой син мъртъв беше, и
оживя, изгубен беше, и се намери.“*

Лука, 15:24

ПРОЛОГ ТАЙНАТА

Едномоторният „Чесна 172“ просветваше като точица на радарния екран на летище „Линдбърг“ в Сан Диего. Диспечерите наблюдаваха и една друга точица — полет 182 на „Пасадена Еърлайнс“ от Лос Анджелис. И изведнъж се случи невъзможното — двете точици се сляха.

От чесната не се чу нищо. Падна като прострелян гълъб. Последното официално съобщение на пилота на полет 182 гласеше: Кула, падаме! Тук е „Пасадена Еърлайнс!“.

Последваха седемнадесет секунди тишина, но от микрофона прозвучаха и думите: „Това беше всичко. Пригответе се за аварийно кацане“.

В понеделник сутринта, 1978 година, намериха още едно съобщение, записано от черната кутия, останала след най-тежката самолетна катастрофа в историята на Съединените щати. Думите бяха вариант на прощалните вопли, най-често произнасяни на смъртното ложе и на всички полесражения на живота.

„Обичам те, мамо!“ — извика детски глас.

Мнозина от жителите на Норт Парк помислиха, че става чудовищно земетресение и с ужас зачакаха последствията. После огнената стихия и гъбата от черен дим превърнаха ужаса в паника. Някои решиха, че предсказанието се е сбъднало и Сан Диего *наистина* е станал една от първите мишени на руснаците.

Експлозията изстреля като ракети от самолета сто четиридесет и четири човешки същества и части от човешки тела. Първият полицай, пристигнал на местопроизшествието, нямаше представа как да се бори с бушуващите пламъци, с крещящите хора по улиците и с пушека, забулващ всичко. По-късно сподели, че сцената приличала на стар анимационен филм на „Уорнър Бродърс“, където, в стените на къщите

зейват дупки с очертанията на хора. Младото ченге влезе в едноетажна къща с гипсова мазилка, поразена от човешки снаряд, и намери мъж, който крещеше, вперил безумен поглед в обезглавената гола жена в леглото до него. Когато шокът намалea, той неочаквано възкликна:

— Чакай малко! Това *не е* моята съпруга! Тя няма такива големи цици!

Мъжът имаше право. Една от пътничките току-що бе пробила стената на къщата и се бе приземила в леглото, наскоро освободено от съпругата, която панически бе избягала навън.

Единственият оцелял от катастрофата беше една окървавена жена. Намериха я да лежи в безсъзнание близо до мястото на трагедията. Веднага я закараха в болница и когато измиха кръвта и късчетата накълцана плът и я извадиха от шока, се установи, че тя само е минавала оттам с колата си. Предното ѝ стъкло неочаквано било разбито. Не от едно, а от *три* летящи тела. Спряла и изскочила от автомобила, обсипвана от крайници, торсове, пръскащи се на парчета черепи и експлодиращи органи. Пациентката беше физически добре. Дори нямаше сериозни наранявания.

Онова ченге, пристигнало първо на местопроизшествието, видя много неща, които щяха да предизвикат нескончаем низ от кошмари и нежелани спомени, но нямаше да има по-ярък от този на един коленичил мъж. Беше с маратонки, широк сиво-кафяв панталон и бейзболна фланелка на „Сан Диего Падрес“. Отначало младото ченге го помисли за мародер. После видя полицейската значка, закачена на рамото му и му мина през ума, че коленичилият е полицай, който не е дежурен, но се опитва да помогне. Понечи да му каже да провери дали в горящите къщи има ранени, когато видя, че се е вторачил в нещо на земята. Гледаше го през очилата си и тресеше глава, сякаш не можеше да фокусира погледа си.

Младото ченге се приближи да види по-добре, сетне изкрещя и се обърна. Съвзе се и повика един друг, изцапан със сажди полицай, повлякъл градински маркуч към горяща къща. Двамата предпазливо се приближиха до коленичилия мъж, който се премести няколко сантиметра, сякаш да предпази и скрие от очите им онова, което бе намерил. И тогава ченгетата го видяха ясно. Първо единият, после другият избухнаха в истеричен, нечовешки смях. Хилеха се така неудържимо, че не можеха да се овладеят. Превиха се на две и се

задавяха от кикот, когато нагъл репортер ги видя и засне сцената. В редакцията на вестника потулиха снимката, когато по-късно в полицейското управление ченгетата трябваше да дават обяснение какви са били обстоятелствата, предизвикали неуместния им налудничав смях.

Не можаха да открият никъде коленичилия мъж. Като възстановиха подробностите по случилото се, стигнаха до извода, че дори не са сигурни дали значката му е била от полицията в Сан Диего. Каквото и да бе видял коленичилият мъж, през идните години това щеше да си остане негова тайна.

1.

ГУЩЕРЪТ МЪЖАГА

На земното кълбо има два тесни пояса на двадесет и пет градуса северно и южно от екватора, където движението на ветровете и океаните не позволява на дъждовните облаци да достигнат до повърхността на земята. Слънцето безпрепятствено изсмуква влагата от почвата, растенията и животните. По тези места нощното небе е ясно и въздухът изведнъж става студен, когато топлината се вдигне нагоре. Дневната жегата и нощният хлад на повърхността на земята поражда силни ветрове. Там, където има планини, издиганията се горещ въздух бива изместван от хладен, идващ от високите места, който се спуска в каньоните, като изсушава още повече земята.

В миналото такива места са били смятани за негостоприемни за обикновени човешки същества, но от друга страна никой не твърди, че в Холивуд живеят обикновени хора. Вероятно прекалено хубавият живот по време на Златната епоха там ги е накарал да се преместят — само на два часа път от Лос Анджелис, но цял един свят по-надалеч.

Хората, които живеяха така, сякаш се възбуждаха от кадилаците си, а и казваха, че слагат кокаин на гениталиите си, за да *останат* възбудени по-дълго, установиха, че за пръв път от години могат да се отпуснат. Пустинята притежаваше магия.

Отначало някои от тях не разбираха това. Пустинята изглеждаше неприветлива и враждебна, но скоро обграждащите ги планини престанаха да им приличат на грамади от камъни и придобиха величествени очертания и изящни линии. Филмовите звезди започнаха да говорят за изтънените пастелни тонове на пустинята и за непрестанно променящата се феерия от светлини. Кълбестите облаци изпъстриха планините и хълмовете с петна светлина и постоянноменящи се сенки. Филмовите звезди седяха край басейните или естествените горещи минерални извори и наблюдаваха вълшебните светлосенки, кораловите, алени и тъмноревените цветове на кактусите и дивите цветя, с които бе осеян пейзажът. Подножията бяха

толкова обрасли с върбинка, че ги наричаха Пурпурни. А после настъпваха хладните нощи, когато филмовите звезди се вторачваха в истинските звезди. Небосводът блестеше като осеян с диаманти.

Ето как Палм Спрингс осигуряваше убежище и се бе превърнал в своеобразно светилище между снимачните периоди. Там ходеха всички — Гейбъл, Ломбард, Кагни, Трейси, Хепбърн, братята Маркс, дори Гарбо. И колкото и да се страхуваха от Времето тези хора, които щяха да останат вечни, пустинята даваше отговор на проблемите им. Топлият сух климат успокояваше артритните болки, бурсита и заболяванията на белите дробове. Всеки започваше да се чувства по-живен, играеше тенис и голф, плуваше и лудуваше като Ерол Флин.

Изненадите бяха безкрайни. По здрач върхът на планината Сан Хасинто се осветяваше изотзад от залязващото над Тихия океан слънце. Това предизвикваше вълнуващото усещане, че малко по на запад от планините е градът и прожекторите на кинотеатрите. Опиянените тълпи и критиците със своите моливи и тетрадки сякаш се намираха точно от другата страна. Атмосферата беше толкова предразполагаща, че филмовите величия се отпуснаха и играеха като деца. Чувстваха се в безопасност. Можеха да си отдъхнат, защото Холивуд беше наблизо.

По-късно, разбира се, когато филмовите знаменитости установиха, че пясъкът и кактусите им харесват, в пустинята нахлуха строителните предприемачи. Започнаха в Палм Спрингс и стигнаха на юг, до Катидрал Сити, Ранчо Мираж, Палм Дезърт, Индиан Уелс и Ла Куинта. Долината Коачела сякаш бе подложена на светкавична въздушна бомбардировка.

По всичко личеше, че нищо не може да спре строителите на крайградски клубове и курорти. Говореше се, че големите трактори са предизвикателство дори за Годзила. Но един от дребните братовчеди на Годзила успя малко да ги забави. Явно някои части на долината Коачела бяха предоставили последен шанс на един дребен, застрашен от изчезване вид, наречен реснист гущер — не правещ впечатление с нищо дребосък с прихлупени клепачи, дебел корем и белоснежни люспи, мимикрия, която му позволяваше да оцелее в пустинята. И все пак това същество остана най-голямата надежда на природозащитниците, за да забавят инерцията, в която отдавна бе изпаднал Холивуд. Но някои от най-богатите и известни хора в света

притежаваха имоти във владенията на реснистия гущер, затова дори заклетите комарджии не залагаха много на дребното влечуго.

В долината Коачела вече имаше най-малко петдесет игрища за голф и над двеста хотела, и ниската влажност в пустинята бе безвъзвратно променена от грандиозните атаки срещу подземните реки.

Но в долината останаха части, които не се поддадоха на инвазията на огромните трактори. Една от тях е градчето Минерал Спрингс, на петнадесетина километра от Палм Спрингс. Причината е елементарна — вятърът. Пустинният вятър, който може да задвижи десет хиляди турбини. Търговската камара в Минерал Спрингс го нарича „Терапевтичен бриз“, а населението — вихър.

Местните жители казват, че пясъкът е намалял. Вятърът го издухал към Солтън Сий. Този вятър можел да предизвика дъжд от камъни — нещо като пустинна градушка. Разправят, че колите с отворени прозорци щели да бъдат напълно опустошени.

Но през 1978 година добрите граждани на Минерал Спрингс решиха, че независимо от вятъра, искат дял от доларите на туристите от съседите си от другата страна на долината. В края на краищата, тяхната минерална вода, извираща от земята с температура сто и осемдесет градуса по Фаренхайт, беше чиста и не миришеше на развалени яйца. Всъщност, беше толкова чиста, че те поискаха правителствени субсидии, за да изучават явлението гореща минерална вода без мирис, докато накрая бе изказано мнението, че вероятно вятърът отнася миризмата, преди да е *стигнала* до човешкия нос.

Жителите решиха, че ако на тяхното градче ще се гледа сериозно, наред с другите екстри ще му трябва и полиция, затова обявиха конкурс за шериф и се задоволиха с един ветеран с четиринадесетгодишен стаж. Девет години преди това Пако Педроса бе служил като сержант в полицията в Лос Анджелис и се бе преселил на това място с пустинен климат с надеждата да излекува хроничния бронхит на дъщеря си.

Населението на Минерал Спрингс мислеше, че ще мине с трима полицаи, но новият шериф насочи вниманието към няколко териториални проблема. Тъй като беше отдалечено и достъпно само за богати пустинни курортисти, градчето бе убежище на повече химици и от Калифорнийския технологичен университет, с тази разлика, че

всички бяха аматьори. Уединените ветровити каньони бяха се превърнали в удобно скривалище за членовете на „Кобра“ — обявена извън закона банда рокери, които изкарваха прехраната си, като произвеждаха амфетамини. Там беше идеалното място за бързодействащи лаборатории. Етеричната миризма на кристалния прах се разсейваше към Индио още в мига, в който напуснеше лабораторията. Нямаше опасност ченгетата да влязат там. Както и в обикновените домове. Ето защо, в града и около него се виждаха да профучават множество мотоциклети „Харли Дейвидсън“, чийто притежатели развиваха много по-активна дейност от Клуба на ротарианците дори.

В добавка към лабораториите за амфетамини и наред с ниските наеми, Минерал Спрингс беше и идеално място за хищниците, които прииждаха в богаташките курорти, за да се хранят с туристи. В градчето имаше два здравни центъра за лечение на психичноболни и наркомани, и поправителен дом за бивши затворници. Единствената голяма къща бе построена от сводник, който в разгара на сезона доведе тринадесет момичета, за да работят в хотелите. Толерирането на свободния стил на живот и ненамесата в частните дела докара и колония нудисти, а те на свой ред — орди сърфисти, чиито сърфове често биваха разбивани от коварните ветрове. На ченгетата никак не им беше лесно, защото бившите затворници, рокерите, търговците на наркотици, крадците, нудистите, разбойниците, сводниците, сърфистите, наркоманите и пияниците не искаха полиция.

Пако Педроса се нуждаеше от схватливи и неподкупни ченгета, за да се оправя в този край, намиращ се на петнадесет километра от най-близкото полицейско управление, откъдето можеха да потърсят помощ.

На всяко ченге, което наемаше през годините, той казваше едно и също: „Трябват ми хора, които да разсъждават като уличните престъпници, но и да притежават нещо по-важно — дипломатичност. Когато си сам и на хоризонта не се вижда помощ, трябва да можеш да *убедиш* бандитите в своето. Запомни едно — тук нямаш *нищо* и *никой* на твое разположение“. На всички, освен на единствения си служител от женски пол, Рут Коско, Пако Педроса казваше и още нещо: „Няма да ви тормозя за оръжията, които носите. Имаме «М-14» и магнуми 44-ти и 45-ти калибър. Можеш да се разхождаш с деветмилиметров

пистолет или с ръчен ракетомет, ако това ще те накара да се чувстваш по-добре. Няма и изисквания за униформа. Няма да ти се карам, че не си лъснал обувките си, защото слънцето и без това ще разтопи боята. Няма да те притеснявам, ако подремваш от време на време на нощно дежурство, щом ти се налага. Имам само няколко правила за моите ченгета. Никакви наркотици и кражби. Никакъв алкохол по време на работа. И никакъв извратен секс в пределите на града с човек на възраст под четиридесет години, дори когато не си дежурен. Това е всичко, що се отнася до правилата“.

Последното предупреждение беше, защото сто и петдесетте разведени родители и вдовици, живеещи на паркинга за фургони, които гражданите наричаха „Кръстопът в средата на живота“, бяха истинска лудница. Всеки месец пристигаха за съвещанието на градския съвет със списък от десет страници за нередностите в града и мислеха, че шефът на полицията е виновен за повечето от тях. Пако Педроса, който не криеше, че е женомразец, смяташе, че всички онези сервитьорки, маникюристките и фризьорките, живеещи в Минерал Спрингс, за да работят в курортните градчета, страдаха от факта, че необвързаните жени значително превъзхождат по численост мъжете, освен в разгара на туристическия сезон, когато тълпи туристи превземаха пустинята. Ето защо, той насърчаваше ченгетата да „осъществяват връзки с обществеността“ в „Кръстопът в средата на живота“, като присъстват на неофициалните им сбирки и обмяна на клюки. Но ченгетата бяха предимно млади контета и повехналите хубавици от „Кръстопът в средата на живота“ им се виждаха още по-изхабени, отколкото бяха. След като пресата кръсти един особено опасен участък от пустинната магистрала „Кървавата алея“, ченгетата нарекоха „Кръстопът в средата на живота“ „Безкръвната алея“.

Когато му се обади от холивудския отдел на полицията в Лос Анджелис, информирайки го за вероятна гореща следа в хладнокръвно, но придобило печална известност убийство в пустинята, развълнувало гражданите на Минерал Спрингс, Пако Педроса обеща пълна подкрепа на момчетата от старата му Алма Матер. Затвори телефона и сложи бележка за служителите си — осем мъже и една жена, че ще имат гости от планета Холивуд, после каза на секретарката си, Ани Паскевиц, да нарисува свита на кълбо гърмяща

змия с надпис: „Не ни пука как го правят в Лос Анджелис“, който окачи на таблото за съобщения.

Пако Педроса затътри тромавото си туловище нагоре по стъпалата към покрива на полицейския участък, където се помещаваше и градският съвет и затворът, съблече жълтеникавата си като горчица хавайска риза и изпъшка при вида на тлъстините си.

— Трябва да накарам нашите гости от Холивуд да ми донесат нещо черно, дантелено и голямо — оплака се Пако на сержанта си, после стисна една от косматите си гърди, отпусна се на разнебитения стол и добави: — *Това е*. Нужен ми е сутиен. Вече няма да ям.

Кой Брикман, на четиридесет и една, беше десет години по-млад от Пако и няколко сантиметра по-висок и изглеждаше още по-снажен в синята си униформа.

— Смятат, че две градски ченгета ще разрешат случай отпреди седемнадесет месеца?

Брикман възмутено отхапа от сандвича с кюфте, купен от единствения магазин за деликатеси в града, и преглътна залька със солидна глътка портокалов сок.

Педроса се облегна назад, излагайки бронзовия си корем на пустинните лъчи, и рече:

— Чудя се дали ще изпатят някои от детективите, които познавам.

— Не се случва често да решаваш случай отпреди седемнадесет месеца — повтори Брикман.

— И какво от това? — Пако сви рамене и затвори очи. — Може да прекарат седмица в Палм Спрингс. Ще им правят масажи и ще им духат. Като стана дума за духане, какъв е вятърът днес?

— Терапевтичен бриз — отговори Брикман, наблюдавайки прахоляка и вихрушките, вдигащи се в долината.

Педроса въздъхна и каза:

— Бризът в този ненормален град може да издуха орехите от дупката на земна катерица. Следващия път да ми донесеш закуска.

— Три-четири мексикански царевични питки с пилешко месо?

— Нека да бъдат четири — измънка шефът на полицията, без да отваря очи. — *И фасул*. Само едно му е хубавото на този ненормален вятър. Можеш да се изпърдиш безшумно и никой няма да разбере.

И докато Пако дремеше, а сержантът ядеше ранна вечеря от лошокачествени кюфтета на покрива на полицейския участък, един алкохолик от Минерал Спрингс на име Бигелоу Бобровата опашка така се беше натряскал с джин, че бе готов да се бие. Мръсен, сбръчкан, пустинен плъх, който имаше такъв вид, сякаш се бе търкала в калта, Бигелоу Бобровата опашка изпиваше по една бутилка джин всеки ден, когато не валеше сняг, никога не се прибираще вкъщи, когато ченгетата му кажеха, и уважаваше единствено авторитети като Сако и Ванцети.

Ченгетата тайно мечтаеха някоя нощ, когато спеше на една от масите в парка за излети в оазиса, да го порази светкавица. Но Бобровата опашка беше истински пустинен плъх. Мразеше хората, долавяше безпогрешно враждебността на околната среда и можеше да оцелее при всякакви условия.

Бигелоу Бобровата опашка беше шестдесетгодишен, тежеше по-малко от шейсет и пет килограма и нямаше брадичка. Очите му бяха воднисти, а раменете — тесни. Прозвището му идваше от кактуса с плоски овални листа, подобни на боброва опашка, разпространен в долината Коачела. Изглеждаше безобиден, но имаше малки бодливи тръни, тънки като косъмчета. За него важеше поговорката: „Мислиш, че е безгръбначен, докато не го настъпиш“.

С падането на мрака и Бигелоу Бобровата опашка падна на любимата си маса в парка за излети в оазиса. Спеше непробуден пиянски сън, когато една висока, тънка фигура го вдигна и повлече към чакаща кола, която изрева към магистралата за Туенти-найн Палмс.

По този път имаше закувалня, където шофьорът на автобуса редовно спираше и ухажваше сервитьорката. Оставеният без надзор автобус беше паркиран под лампата до пътния знак, но никой не видя облечената в черно фигура, носеща дрипавия си товар. Тридесет минути по-късно Бигелоу Бобровата опашка беше намерен на последната седалка на автобуса, когато хъркането му събуди двама морски пехотинци, пътуващи към базата си. Изритаха го навън и му се наложи да върви пеша до Минерал Спрингс, прибавяйки шофьорите на автобуси към списъка на лицата, които адски мразеше.

Когато Бигелоу стигна покрайнините на Минерал Спрингс, изгряващото слънце вече блестеше в очите му. Съзнанието му беше замъглено от алкохолните пари, а просмуканият му с алкохол мозък

издаваше противоречиви заповеди на опустошеното му дребно тяло. Всички онези милиони мариновани мозъчни клетки стреляха напосоки. Бигелоу Бобровата опашка беше объркан, а устата му — пресъхнала.

Той реши да мине за по-пряко през пустинята, за да стигне до парка за излети в оазиса, където имаше фонтан с минерална вода. Беше затворил уста и дишаше през носа, за да поддържа влагата там, но кухият му череп вече се сгорещяваше. Слънцето беше точно над хоризонта, но бързо се издигаше и хвърляше пурпурни, розови, алени и сини отблясъци върху планината Санта Роса.

Бигелоу Бобровата опашка осъзна, че джинът трескаво ускорява дехидрацията. Костният му мозък цвърчеше, а в устата му все едно бяха пъхнали сешоар. После реши, че ако имаше много пари като Джони Кеш, Елизабет Тейлър, Лайза Минели и всички останали богати лайнари, дошли в пустинята, за да се лекуват в клиниката за алкохолици „Айзенхауер“, нямаше да е тук и да пъпли под лъчите на изгряващото слънце. Намираще се на това проклето място, само защото беше беден.

Нещастникът се умори толкова, че бе готов да приеме помощ дори от ченге, ако съзреше някое, но шибаните лентяи сигурно спяха в патрулните си коли. Трябваше да се съвземе и да нормализира дишането си, затова се заклатушка към самотно мескитово дърво, което единствено хвърляше някаква сянка наоколо. Беше високо десетина метра. Внушителен растителен вид със заоблена корона и грапава кора.

Бигелоу Бобровата опашка уплаши една кукувица, която излетя от лавандуловата туфа. Уханните цветове и силният аромат привличаха рояци пчели, но под дървото нямаше никой, затова Бигелоу приклепна до дънера като внимаваше да не докосне някой кактус. И най-лекия допир щеше да го напълни с трънчета и въпреки това, птиците свиваха гнезда там. *Поредната* загадка на пустинята.

Докато клечеше като индианец и му ставаше все по-лошо, Бигелоу забеляза гекон, който правеше лицеви опори на малко пясъчно хълмче. Геконът го погледна злобно и направи важно още пет „лицеви опори“. Движенията му трябваше да бъдат сметнати за демонстрация на териториално надмощие и десетсантиметровото влечуго беше толкова настървено, че започна трети рунд.

Изведнъж гущерът стори лъжлива крачка към Бигелоу и направи още три лицеви опори, макар че езичето му вече бе увиснало от изтощение, а очите се плъзгаха напред-назад по черепа. Любопитството на Бобровата опашка се засили.

— Ти не си реснист гущер, малък духачо — рече той на влечугото. — Мога да те ритна по задника и на никого няма да му пука.

Бигелоу Бобровата опашка се опита да ритне гекона, но тъй като мозъчните му клетки действаша некоординирано, не успя да го уцели. Прелетя над дюната и се приземи на кокалестия си гръб. Извика и му отговори музикален акорд. Отначало му се стори, че звукът е от пукването на гръбначния му стълб, затова внимателно се надигна и седна.

Помисли, че гущерът охранява дома си, после видя какво пази. Дребосъкът наистина си беше у дома. Живееше в съкровището си, което вече беше собственост на Бигелоу Бобровата опашка по закона на по-силния — странна на вид малка хавайска китара.

Бигелоу Бобровата опашка я взе, избърса я от праха и видя, че е непокътната. Какво, по дяволите, правеше тук? Вероятно бе паднала от минаващ камион. Можеше да я почисти и да я занесе в заложната къща в Катидрал Сити, където нямаше катедрали, но имаше толкова много магазини за вещи втора употреба и гей барове, че постоянните посетители питаха: „Женен ли си или живееш в Катидрал Сити?“.

Когато по-късно хората на закона щяха да разсъждават по въпроса как прословутото убийство в Палм Спрингс е било разкрито чрез привидно случайни находки, щеше да стане ясно, че началото на веригата от доказателства е било поставено от един толкова мъжествен гущер.

2. ОТПЛАТАТА

Президентът Роналд Рейгън още не бе пристигнал в хотел „Сенчъри Плаза“, за да чака резултатите от изборите, а на половин пресечка по-нататък, на Булеварда на звездите, Сидни Блекпул тъкмо се обаждаше по телефона, когато съгледа двама мъже, застанали като истукани до някаква лимузина. Бяха в костюми с жилетки, закопчани догоре ризи, вратовръзки на райета и лъснати до блясък обувки, но макар да бяха издокарани, им липсваше елегантния вид на телохранителите на Джордж Буш. Най-малкото, ръцете им висяха по странен начин и изглеждаха някак безгрижни.

Сидни Блекпул винаги изпитваше неудобство, когато минаваше покрай агенти на тайните служби, но през последните двадесет и една години това му се беше случвало няколко пъти, когато големите политици дойдеха в града. Подобно на повечето полицаи, той не мислеше, че тайните агенти са истински ченгета, затова не се чувстваше спокоен, когато се наложеше да мине покрай тях с револвер „Смит & Уесън“, скрит под сакото. Обикновено ченгетата забелязваха цивилния детектив на минутата и той винаги се опасяваше, че агентите могат да съзрат очертанията на револвера и да му направят масаж на мозъка с прикладите на автоматите „Узи“, както бяха постъпили с Джон Хинкли^[1].

Не го наричаха Черния Сид заради външния му вид. Всъщност косата му беше светлокестенява и прошарена със сиво, а очите — зелени. Кожата му бе осеяна с лунички и получаваше кератоza всеки път, когато играеше голф, без да използва слънцезащитен лосион.

— Ти си мечтата на всеки специалист по кожни болести — каза му веднъж един дерматолог. — Продължавай в същия дух и на четиридесет и пет години от нещо, звучащо грозно като кератоza, ще си развил друго, звучащо хубаво като меланом.

Хората все го питаха дали прозвището му идва оттам, че е като „Мръсния Хари“^[2], ченге с черни ръкавици, и той обясняваше, че полицаите обожават прякорите и когато името ти е Сид Блекпул^[3], автоматично ставаш „Черния Сид“. Онова, което не им казваше, беше, че „Черния Сид“ подхожда на циничното му изражение, което означава, че денят на страшния съд няма да настъпи достатъчно скоро. Не споменаваше също, че изпива много повече шотландско уиски „Джони Уокър“ с черен етикет, отколкото му се полага.

Апетитната секретарка зад модернистичното бюро с плот, оформен като локва разлят нефт, не го накара да чака дълго. Явно не се затрудни да забележи, че той е ченге, и попита: „Сержант Блекпул?“ в мига, в който той влезе в кабинета.

Детективът се накани да се разположи удобно и може би да провери дали тя е толкова приятелски настроена, колкото изглежда, когато секретарката каза:

— О, не е необходимо да чакате. Господин Уотсън е готов да ви приеме.

Кабинетът на Виктор Уотсън не беше толкова помпозен като Версай, но паркетът наистина беше от времето на Луи XV. Имаше керамични урни и китайски вази по пода, италиански огледала в стил рококо и картини с маслени бои от Дж. М. Търнър по стените, масички с полирана гранитна повърхност и лакирано писалище, което струваше поне десет хиляди долара и привидно съчетаваше форма и функционалност, но всъщност приличаше на орган, издърпан от корема на динозавър.

Сидни Блекпул се огледа за Виктор Уотсън в цялото това стълпотворение от смахнато изкуство, когато от съседното помещение се чу глас:

— Тук съм, сержант Блекпул.

По-малката стая го накара да изпита известно облекчение. Беше подредена, а мебелите бяха от истинско дърво и имаха груби, осезаеми акценти. Стая на мъж. Полираният гранит на писалището отразяваше зениците и ирисите на загорелия от слънцето, усмихнат човек зад него.

— От онзи кабинет не ви ли се гади? — попита Виктор Уотсън.

— Кой го е проектирал?

— Боя се, че съпругата ми.

— Забравила е само пеещ фонтан.

Сидни Блекпул се ръкува с по-възрастния мъж, който му посочи жълтеникавокафявото канапе.

Всички знаеха коя е съпругата, дори да не бяха чували за Виктор Уотсън. Навремето тя беше филмова звезда и сега отново се връщаше в киното в ролята на убийца в среднощен сапунен сериал.

На обикновената дъбова маса за коктейли имаше две кристални чаши и кофичка с лед, но нямаше нищо обикновено в груповата скулптура от времето на династията Минг, до която бе поставена пълна бутилка „Джони Уокър“ с черен етикет.

Виктор Уотсън погледна ръчния си часовник — разбира се, „Патек Филип“ — и каза:

— Достатъчно късно ли е за едно питие, сержант? Краят на дежурството ви приближава.

— Дежурството не ме притеснява. Безпокоя се само за черния си дроб. Четири часът е достатъчно късно.

Виктор Уотсън седна до детектива и наля три пръста шотландско уиски във всяка чаша, после пусна по две кубчета лед. Беше толкова почернял от слънцето, че когато се усмихваше, бръчките около очите му побеляваха като косите. Ръцете му бяха нежни, също обрасли с бели косъмчета.

— Кажете ми, неприятно ли ви е, че ви изпращат тук, за да угодите на някакъв милионер заради случай на убийство отпреди седемнадесет месеца?

— Не, стига той да плаща питиетата — отговори Сидни Блекпул, оглеждайки по-възрастния мъж.

Виктор Уотсън премести тежестта си на другата страна, пригладвайки гънката на панталона на Нино Черути. Облеклото му включваше жилетка от брокат, върнала се на мода (поне в Бевърли Хилс и околностите) след петдесетгодишно отсъствие, и италиански мокасини.

После видя, че циничните зелени очи на детектива го оглеждат и рече:

— Когато съм в централния офис във финансовия район, не обличам дрехи от парижки бутици.

Сидни Блекпул успя да се усмихне апатично и отпи от питието си, без да коментира. Дотук Виктор Уотсън се бе извинил за лошия вкус на съпругата си и за дрехите от моделиера макаронаджия.

Сякаш прочитайки мислите му, Виктор Уотсън отново напълни чашата му и каза:

— Няма ли да ме попитате *откъде* знам, че пиете „Джони Уокър“ с черен етикет? — ухили се той и очите му като полиран гранит престанаха да му се струват толкова хипнотизиращи. — Знам, че номерът е детински, но такива неща оказват въздействие на идиотите в този град. Попитах лейтенанта, когато се обадох в кабинета ви, а той попита вашия партньор.

— Партньорът ми е в отпуск. Ще се върне след две седмици.

— Разбира се, казаха ми и това. Сигурно е попитал някой друг.

— Все ми е едно.

Шотландското уиски затопли корема и гърлото му и ако това продължеше, можеше да започне да понася този човек.

— На колко години сте, сержант?

— На четиридесет и две.

— Аз съм едва на петдесет и девет, а вие помислихте, че съм на шестдесет и девет.

— Не съм казал такова нещо.

— Няма нищо. Знам как изглеждам. Животът невинаги е бил благосклонен към мен. Когато бях на деветнадесет, два дни бях гост на вашия участък. Продавах сандвичи на работниците в центъра на града и няколко пъти ме глобиха за паркиране в забранена зона. Нямах пари да платя и веднъж едно от вашите моторизирани ченгета ме прибра и ме пъкна в затвора. Съдията каза петдесет долара или три дни. *Нямах* петдесет долара. „Линкълн Хайтс“ е гаден затвор. Три пъти се бих, за да опазя добродетелността си.

— И успяхте ли да я опазите?

— За известно време. После се ожених за настоящата си съпруга, финансирах един от филмите ѝ и студийните мошеници започнаха да ме изнасилват групово всеки ден.

Сидни Блекпул се хвана, че отново се налива — нещо, което се бе заклел да не прави, когато последния път не успя да се откаже от пиенето. Но какво пък, по дяволите, щом се *налагаше* да слуша житейската история на някакъв индустриалец...

— Сипете си — рече Виктор Уотсън и детективът си наля щедра доза. — Хората мислят, че съм забогатял от строително предприемачество. Но аз направих удар в модерните технологии. Имам

десетокласно образование, но мога да продам всичко — дрипи, коли, отпадъци, земя. Каквото кажете, ще го продам.

Сидни Блекпул започваше да се напива. Слънчевите лъчи се процеждаха през прозорците, гледащи на запад, и дванадесетгодишното „Джони Уокър“ превръщаше петдесет и девет годишния Виктор Уотсън в старец.

— По тези места е важна славата — продължаваше той. — Управителите на ресторанти в този град се отнасят пренебрежително към мнозина от хората по страниците на „Форбс“. Ако искаш да постигнеш нещо, имаш избор — или си купуваш избирателно право, което е втората най-гадна работа на света, или започваш да се занимаваш с кино и се оженваш за известна филмова звезда. В ресторантите запазваме маси на нейно име. Снимат ме, когато съм с нея. Присъствам на приеми заради нея. Сега мога да ходя навсякъде и да ям картофена супа и всички ме познават. Играете ли голф?

— Всъщност, да.

— Някой ден ще поиграем. Харесвам игрището в Бел Еър. Членувам в половин дузина клубове, но нямам възможност да играя често. Какво знаете за убийството на сина ми?

Този тип явно можеше да сменя скоростите, без да използва съединител, и преди детективът да успее да отговори, Виктор Уотсън продължи:

— Вероятно сте прочели, че миналата година моето момче изчезна от дома ни в Палм Спрингс и беше намерено убито в пустинята, близо до градче на име Минерал Спрингс.

— Не си спомням да са хванали...

— Не са го хванали — прекъсна го Виктор Уотсън и за миг ирисите му трепнаха.

После стана, приближи се до прозореца и се вторачи в залязващото към Санта Моника слънце.

— Какво мога да направя за вас? — попита Сидни Блекпул.

— Вашият отдел *трябва* да се включи, Сид! — разпалено заяви Виктор Уотсън. — Не казвам нищо лошо за полицията в Палм Спрингс или за някой друг. Но минаха седемнадесет месеца, а...

Виктор Уотсън не беше човек, който губеше контрол. Не го направи и този път. Усмихна се, върна се на канапето и отново седна до детектива.

— Научих, че моето момче може да е било в Холивуд в деня, когато е починало. Възможно е събитията, довели до убийството в пустинята, да са започнали в Холивуд. Ето защо, холивудският отдел на полицията в Лос Анджелис се превръща в подходяща инстанция, която трябва да се включи в разследването, нали?

— Чакайте малко, господин Уотсън.

На Сидни Блекпул не му харесваше особено насоката на този разговор. И без това беше затрупан с работа, за да ходи до Палм Спрингс.

— Изслушайте ме, Сидни — рече Виктор Уотсън, привеждайки се към детектива. — Съзнавам, че ще е трудно да ви убедя, но разследването трябва да продължи. Не знам към кого друг да се обърна. През последните четири години дадох на републиканците толкова много пари, а ФБР се оттеглиха от случая след три дни. Полицията в Палм Спрингс приключи с разследването за шест месеца. Е, още ми се обаждат, но нямат дори улики. А моят син...

— Смятам, че мога да се огледам тук-там, господин Уотсън — предложи Сидни Блекпул. — След като ми съобщите новата информация, която ви кара да мислите, че са замесени холивудски персони.

— Бях на тридесет и шест години, когато Джак се роди. Дъщерите ми вече бяха в гимназията, когато той се появи на бял свят. Първата ми съпруга вероятно е била твърде възрастна да ражда, но чудото стана. Коефициентът му на интелигентност беше сто и четиридесет. Беше и талантлив пианист. И така хубаво играеше голф... Кажете ми, знаете ли какво е депресия и отчаяние? — Без да чака отговор, Виктор Уотсън продължи: — Мога да ви кажа, че отчаянието е не само обострена депресия, не *просто* сбор от различни ужасни аспекти. Депресията е чистилище. Отчаянието — ад.

Детективът едва не събори статуетката от династията Минг — толкова бързо грабна уискито.

Виктор Уотсън не забеляза това и продължи да говори монотонно, като ставаше все по-неспокоен.

— Знаете ли как се чувства човек, загубил сина си? Чувства се... разбит. Нищо не може да се сравни с това усещане. Ходи насам-натам и търси части от себе си. *Разбит*. И... всичките ти мечти и фантазии се връщат към юни миналата година. За каквото и да мислиш, то трябва

да предхожда мига, в който са ти се обадили по телефона и са ти съобщили за сина ти. Опитваш се да върнеш часовника назад. Искаш още един шанс. За какво? Не знаеш със сигурност. Искаш да общуваш. Как? Не знаеш. Наследеният от древността срам между бащи и синове.

— Наистина *бих искал* да ви помогна, господин Уотсън.

На Сидни Блекпул му стана адски горещо. Разкопча яката на ризата си, махна вратовръзката и я пъкна в джоба на самото.

— Изслушайте ме, Сид — промълви Виктор Уотсън. — Важно е да изложя, да ви обясня нещата... най-подробно. Така съм устроен. Бащата на едно умряло момче отначало не е в състояние да вдигне телефона. Особено след като толкова много хора мислят, че трябва да се обадят, за да поднесат съболезнованията си. Един приятел ми се обади четири пъти и когато накрая вдигнах слушалката, каза: „Защо не отговаряш на обажданията ми? Искях да *споделя* скръбта ти“. А аз му рекох: „Тъпо копеле! Ако можеше да споделиш поне част от нея, бих ти я дал *цялата*“. И после, разбира се, загубих този приятел.

Сидни Блекпул се постара да запомни — сякаш това бяха самопризнания за престъпление — Виктор Уотсън смени три пъти лицето и числото, преди да бъде *готов* да говори в първо лице, единствено число.

— Сетне, в продължение на няколко седмици, се отдадох само на лоши спомени. Не можех да си спомня нищо хубаво. Приятните мигове, прекарани с Джак. Спомнях си само проблемите. Знаете ли, алкохолът ме правеше глупав и щастлив. Сега почти не го докосвам, защото ставам необщителен и злобен.

Детективът започна да масажира врата си. Заболя го главата. Беше му повече от топло. *Задушно*. Въпреки това виждаше как листата хартия на полираното гранитно писалище потрепват от полъха на вентилатора на тавана.

— На двадесет и първи юни миналата година моят двадесет и две годишен син Джак отиде в Палм Спрингс след последния си семестър в Университета в Южна Калифорния. Замина сам, но скоро към него щеше да се присъедини и годеницата му, студентка втори курс. Университета в Лос Анджелис. Той прекара там два дни и две нощи и после изчезна. Колата ми също. Държа там ролс-ройса. Икономът ни в Палм Спрингс видял, че колата я няма, разтревожил се и на втората вечер ни се обади. Два дни по-късно Джак бе намерен в

пустинята, в някакъв забравен от бога каньон близо до Минерал Спрингс. Бил прострелян в главата, а колата била запалена заедно с тялото му.

— Бил ли е...

— Да, вече е бил мъртъв, когато са запалили колата.

— Те?

— Той, тя, те, който и да е бил. Отначало полицията смяташе, че е станала злополука и колата е излязла от пътя, паднала в каньона и избухнала. Но при аутопсията установиха, че макар синът ми да бе напълно обгорял външно, белите му дробове не са засегнати. И в кръвта му имало съвсем малко въглероден окис. Сетне намериха в главата му куршум тридесет и осми калибър. Заведох друг патолог и той потвърди, че Джак е бил застрелян и е бил мъртъв или е умираал, когато някой е запалил колата. ФБР веднага определиха произшествието като убийство, придружено може би с отвлечане, но казаха, че не било в пълномощията им. Полицията в Палм Спрингс се отказа от разследването. Мислех да наема частни детективи, но знам каква е разликата между онези във филмите и действителните. Дори да бях намерил някой способен, никое полицейско управление не отделя време на частните детективи.

— А как беше замесена полицията в Лос Анджелис?

— Това беше най-хубавото, което ми се случи от известно време насам. В понеделник получих съобщение от представителите на „Ролс-Ройс“ в Холивуд, че е време да закарам колата на преглед. Пък и били забравили да ми пратят сметката за гума, купена на двадесет и първи юни миналата година. Денят, в който Джак изчезна! Разбира се, веднага отидох при тях и управителят позна Джак на снимката. Моето момче е било *там* с ролс-ройса и поръчало гума, защото едната се спускала.

— Казахте ли всичко това на полицията в Палм Спрингс?

— Вчера. Те, разбира се, ми благодариха. Щели да говорят с представителите на „Ролс-Ройс“. Това означава, че ще научат същото като мен и ще го приберат в папките. Но вижте какво, престъплението може да има *нещо общо* с Холивуд. Джак може да е срещнал някого там или да е бил отвлечен, или да е качил някого на стоп, или...

— Много предположения, господин Уотсън — прекъсна го Сидни Блекпул, устоявайки на желанието пак да си налее от

шотландското уиски. — Този случай е в пълномощията на полицията в Палм Спрингс.

— Но те вече са се изчерпали. Предложих публична награда от петдесет хиляди долара за всяка информация, свързана със случая. Вашето управление е голямо, Сид. А и сте по-добре екипирани и оборудвани.

— Повечето убийства и престъпления се решават с изкуството да разговаряш, а не със съдебномедицински експертизи. Това е техният град. Те знаят с кого да разговарят. Не мога да отида ей така и просто да разреша случая.

— Знам. В пустинните градове има множество неразкрити престъпления. Но вие може да попаднете на свежа следа.

— Курортните градове са оживени места — толкова народ минава оттам. Наистина има неразкрити убийства. Но това не означава, че полицията е некадърна.

— Имам предвид свеж поглед върху случая. Това е всичко, което искам от полицията в Лос Анджелис. Някой е застрелял момчето ми и е изгорил тялото му. Оставил го е там... на дивите зверове. Койоти, скунксове, мишелови.

— Не може да се надявате на справедливо възмездие, след като е минало толкова време, господин Уотсън.

Сидни Блекпул се предаде на изкушението, но този път си наля само петдесет грама.

— Знам, Сид. Не искам правосъдие.

— А какво?

— Отмъщение.

— Искате аз да отмъстя?

— Разберете кой е убиецът или убийците, макар и да не се стигне до арест. Дори и да няма неопровержимо доказателство, което да удовлетвори прокурора.

— И какво ще направите?

Виктор Уотсън отново стана и закрачи напред-назад пред прозореца. Слънцето вече беше почти залязло и загорялото му лице придоби вид на насинено.

— Неотдавна гледах документален филм, в който Джейн Гудал бе изпаднала в паника, защото една от маймуните изяла бебетата на съседките си. Въпреки всичките онези години на научно

изследователска дейност, тя не знаела, че маймуните са способни на подобна жестокост. По дяволите, това не е откритие. *Истинското* откритие би било, ако майката на убитите бебета беше изчакала, докато убийцата заспи, и бе разбила черепа ѝ. Ето, това отличава човека от другите примати. Не глупостите, че сме имали съзнание за морал. Онова, което ни отличава, е нашата способност и *потребност* да отмъщаваме.

— Искате убиецът да бъде очистен, така ли? Това е работа за Чарлс Бронсън, не за мен.

Виктор Уотсън се обърна към детектива и сега, на светлината, наистина приличаше на старец. Очите и страните му бяха хлътнали в сянката.

— Не ставайте глупав. Аз не съм престъпник, но имам достатъчно пари, за да наказвам хората по различни начини. Мога да отмъстя, без да наранявам физически някого.

Изведнъж болката в главата на Сидни Блекпул избухна с пълна сила.

— Няма да се почувствате по-добре, господин Уотсън.

Детективът усети, че тялото му се овлажнява. Под мишниците му бе избила пот.

— Това няма да помогне на майка му. Тя свикна със скръбта. Майките умеят да го правят. Аз опитах всичко — психотерапия, християнско смирение, Дзен. Нищо не отслаби гнева ми. Знам, че само *вие* можете да ми помогнете. Винаги разчитам на интуицията си — на нея дължа всичко.

— Аз? Но аз съм само едно от ченгетата, които разследват убийства в Холивуд. Случайно бях изпратен да разговарям с вас, защото нямаше друг на разположение.

— Аз помолих да дойдете *вие*.

— Искали сте да дойда *аз*?!

— Разпитах тук-там за екипите, разследващи убийства. Ако се беше оказало, че Джак е бил в къщата ни в Бел Еър в онзи ден, щях да направя същото за полицията в Западен Лос Анджелис. Или в Бевърли Хилс, ако беше видян там. Щях да се опитам да избера подходящ човек от което и да било районно управление, имащо право да се занимава със случая.

— И какво научихте за мен?

— Че сте много добър детектив, пиете „Джони Уокър“ с черен етикет и играете голф. За мен голфът беше предзнаменование. Членувам в крайградски клуб в пустинята и мога да ви уредя достъп до всяко игрище, което поискате. Само кажете.

— Мислите ли, че от управлението ще ми позволят да зарежа работата си и да хукна към Палм Спрингс?

— Ползвайте една седмица от насъбралата ви се отпуска. Вземете партньора си. Разбрах, че отпускът му ще свърши след десет дни. Ще се настаните в първокласен хотел. Ще ви хареса. Тук имам копия на всички полицейски доклади. — Виктор Уотсън потропа върху бюрото си. — Ще ги прочетете на спокойствие и ще извършите разследване по време на една адски приятна ваканция. Вашият лейтенант каза, че няма да има проблем.

— Би било неразумно...

— Вие сте най-добрият и за момента такава е Божията повеля.

— Откъде познавате лейтенанта?

— Бях спомоществовател на полицейските олимпийски игри и на турнир по голф и смятам да подкрепя шефа ви, ако реши да напусне службата си и да се кандидатира за кмет. Заместникът му ни запозна.

— Какво друго знаете за мен?

— Знам за вашето момче.

— По дяволите! — възкликна Сидни Блекпул, стъписан да установи колко много се поти от страхотната възможност да се възползва от всичките тези безплатни питиета и обещания за ваканция с голф.

— Докато говорехме за моето момче, лейтенантът каза, че и вие сте загубили син. При злополука със сърф.

— Лейтенантът има голяма уста.

— Но това е още едно предзнаменование! Нещо повече, помагайки ми, може би ще помогнете и на себе си. Като баща на баща. Моят начин да въздам правосъдие може да...

— Вече казахте, че не искате правосъдие. Вижте какво, господин Уотсън, детето ми почина преди четиринадесет месеца. Почти съм преодолял кризата. Не ми трябва тези глупости от сорта „баща на баща“.

— Ако можех да си купя спокойствие, щях да го направя. За пръв път от много години отчаяно се нуждая от нещо, което не се продава.

Чувствам се напълно безпомощен. А за мен е ужасно да бъда безпомощен. Вижте какво, нали вече сте служили двадесет години?

— Двадесет и една.

— Можете да се пенсионирате, но не можете да живеете само с една пенсия, нали? Вероятно плащате издръжка на бивша съпруга.

— Не, кучката ми направи услуга. Преди няколко години се омъжи повторно.

— Имате ли други деца?

— Дъщеря на седемнадесет години. Живее с майка си.

— Само питам. Не знам много за вас, само което ми е необходимо. Затова си мисля, че вероятно предпочитате да оставите отрепките на улицата, но не можете да живеете само с една пенсия, без да работите, нали? Познавате ли заместник-шерифа Фил Дженкс?

— Той се пенсионира преди няколко години. Да, познавах го.

— Сега е шеф на охраната на „Уотсън Индъстрис“. Освен това е консултант по сигурността на три компании за клетъчни телефони, в които съм съдружник — в Сан Франциско, Сан Диего и Денвър. Плащам му деветдесет хиляди годишно.

— Радвам се за него.

— Готвех се да увелича заплатата му на сто хиляди, когато миналия месец получи тежък сърдечен удар. Изглежда трябва да му намеря заместник. Този път търсим по-млад човек. Пенсиониран полицаи, разбира се. Предпочитаме неженен мъж, който няма нищо против да пътува из различни хубави градове.

— Аз нямам представа от компютърно техническо обезпечаване, господин Уотсън.

— Но познавате крадците, нали? Крадецът си е крадец. Какво друго има да се знае? Сид, ако ми донесете от пустинята онова, което искам, ще имате всичко, което пожелаете. С Фил Дженкс подписахме споразумение — ако работата не му харесва, може да напусне и аз ще му изплатя дванадесет заплати. Обадете му се. Ще ви дам номера. Питайте го дали харесва работата си. И той играе голф. Дватама членуваме в клубове в Сан Диего, Сан Франциско и Денвър. Имаме сезонни билети за...

— Да, разбрах. Но в момента имам страхотна мигрена.

— Обадете ми се утре, Сид — каза Виктор Уотсън и отвори вратата. — И запомнете, дори да не излезе нищо, ще прекарате една

хубава ваканция в Палм Спрингс. Всичките ви разноски ще бъдат платени.

— Нищо няма да излезе.

— Поличбите, Сид. — Гласът на Виктор Уотсън прозвуча глухо.

— Може би сме свързани. Вие и аз. Защото разбираме това.

— Кое?

— Наследеният от древността срам между бащи и синове. *Сега* го осъзнаваме. Трябва да получи отплата, Сид. Някакъв вид отплата за всички... този... шибан... гняв.

— Бих го нарекъл другояче.

— Обадете ми се — повтори Виктор Уотсън и затвори вратата.

Детективът си проправи път между вазите, урните и антиките, давайки си сметка, че всички тези непотребни вещи струват десет пъти повече от сделката, която му беше предложена. Догади му се. Надяваше се, че бързо ще намери тоалетна.

[1] На 30 март 1981 г. Джон Хинкли прави опит да застреля президента Роналд Рейгън, за да привлече към себе си вниманието на актрисата Джоди Фостър, но охраната бързо го обезврежда. — Б.пр. ↑

[2] Прозвище на инспектор Хари Калахан (в ролята Клинт Истууд) от филма „Мръсния Хари“ (1971 г.), синоним на цинично ченге със собствена представа за право и закон. — Б.пр. ↑

[3] Black (англ.) — черен. — Б.пр. ↑

3.

МЕЛОМАНЪТ

— Дайте ни вашите уморени, бедни и объркани хора — каза веднъж Пако Педроса на събрание на всички полицейски шефове от долината Коачела. — Само не ни давайте престъпници! Имам един-единствен детектив и никакви лаборатории за анализи. Единствените лаборатории в околността на Минерал Спрингс бълват престъпност. Имам предвид лабораториите за амфетамини, в които работят обявени извън закона рокери. Ето защо, ако вашите престъпници започнат да действат в Минерал Спрингс, бъдете готови да се справите с тях без много помощ от моите деветима полицаи.

Пако Педроса никога не беше имал неприятности с престъпниците от Палм Спрингс или отнякъде другаде до изчезването на Джек Уотсън през 1983 година. Имението на Виктор Уотсън се намираше в Лас Палмас, старата част на Палм Спрингс, недалеч от именията, които по-рано бяха собственост на холивудските легенди. Сега най-хубавите адреси в пустинята се преместваха надолу към долината, но навремето Лас Палмас беше центърът на общността с луксозни спални. Къщите са големи и стари, скрити зад зидове и почти непроницаема плетеница от олеандри. Повечето улици се вият като лабиринт и мнозина от новоназначените ченгета се губят, докато гонят хитрите местни хлапетии.

Жителите на Лас Палмас, особено по-възрастните, рядко излизат да пазаруват. Хранителните продукти и другите необходими неща се разнасят по домовете. Всъщност, след изчезването на Джек Уотсън, един млад разносвач с криминално досие за кражба с взлом беше разпитван в продължение на три часа в полицейския участък там.

На втория ден след изчезването на Джек Уотсън, преди обезумелите родители на жертвата да долетят с частен самолет в Палм Спрингс от Лос Анджелис, полицията от Лас Палмас бе претърсила из основи резиденцията. В началото помислиха, че младежът може да е бил отвлечен, докато е спял в спалнята си. Леглото не беше оправено,

алармената система не беше включена, а плъзгащите се врати на стаята за гости зееха отворени.

Домът на Виктор Уотсън беше пълен с алармени системи, дори дузина инфрачервени сензори. Чифтът струваше хиляда долара. Бяха монтирани високо на оградата, опасваща имението. Предназначението им беше да откриват катерачи, макар да не бяха свързани със записващи устройства като алармените системи вътре в къщата. Външните инфрачервени сензори звъняха само в резиденцията, предупреждавайки семейство Уотсън, съседите или минаващите патрулни коли. Причината, поради която не бяха настроени на радиовълни или да предават по телефон, беше, че имаше твърде много фалшиви тревоги. Сензорите можеха да се задействат от птици, животни или падащи листа.

В единия край инфрачервените сензори имаха предавател, а в другия — приемник, свързани с невидим лъч, който се движеше по права линия. Рефлектираше в отражателя и се връщаше, стигайки точно до приемника. Едва ли бе възможно някой специалист, и то опитен, да прекъсне лъча с друг отражател, нагласен толкова точно, колкото приемника. Решиха, че Джеймс Бонд би могъл да го направи, но не и някой главорез от Палм Спрингс.

В онези първи дни полицията и ФБР тръгнаха по множество фалшиви следи. Виктор Уотсън се луташе насам-натам, държеше безжичен телефон и за пръв път в живота си изпитваше безсилието на жертва на престъпление. Обадиха му се на втория ден в шест часа вечерта. Някакъв женски глас му каза, че Джек Уотсън е „наблизо в пустинята“ и да очаква инструкции. Разбира се, „наблизо в пустинята“ можеше да означава всяко място в радиус от осемстотин квадратни метра. На Виктор Уотсън му се стори, че по време на телефонния разговор чу скърцане на спирачки и коли, профучаващи с висока скорост. Това беше единствената следа, освен един възрастен съсед, който предишния ден бе видял червен микробус, завиващ в алеята за коли пред имението на Уотсън. Това може би не означаваше нищо, но беше единственото, с което разполагаха.

Телефонното обаждане от полицията в Палм Спрингс до полицията в Минерал Спрингс бе направено в седем часа вечерта, когато Пако Педроса си беше вкъщи, поглъщайки огромно количество калории, и никой от сержантите му не беше в участъка. За зла участ на

Пако, единственото ченге, останало там в онази нощ, беше Оскар Албърт Джоунс, двадесет и четири годишен бивш сърфист, работил една година в полицията в Лагуна Бийч, и още една — в полицията в Палм Спрингс. После бе решил, че ще постъпи умно, ако се премести. Докато още служеше в Палм Спрингс, Оскар Албърт Джоунс прекарваше повечето си време в Уайтуотър, царството на гълъбите, стреляйки по тях и по зайците с автоматичния си деветмилиметров пистолет. Ала животните бяха в пълна безопасност, защото Оскар Албърт Джоунс не би ги уцелил дори и с ловджийска пушка. Въпреки това, всяка нощ той изстрелваше по една кутия патрони. Веднъж се увлече толкова много, че изстреля всичките си амуниции и беше заловен от един сержант без пукнат патрон, след което стана известен като Джоунс Голата пушка.

Нощта, в която реши да напусне полицията в Палм Спрингс и да се премести в Минерал Спрингс, той патрулираше по Индиан авеню и случайно видя някакъв пияница, който се клатушкаше по платното на червен светофар. Мъжът беше облечен в шорти и къса фланелка и затътри крака по тротоара на север. Джоунс Голата пушка подкара след него.

Когато го настигна, той видя, че човекът не беше случаен пияница, а Хирам, най-големият син на Мама Мърфи, бос на клан, който подобно на циганите, пътуваше из пустинята, обираше оттеглилите се да живеят там, ограбваше спестяванията им с измама и използваше парите, за да си купува амфетамини. Ченгетата от отдел „Наркотици“ бяха намерили пресни следи от ръцете на най-малкия син на Мама Мърфи, Рудолф. Той беше на деветнадесет, но умът му беше като на шестгодишно дете и братята му инжектираха не амфетамини, а хероин, за да го накарат да кротува. Ето, за такова семейство се грижеше Мама Мърфи, затова Джоунс Голата пушка се зарадва, че вижда Хирам, олюляващ се от свръхдоза амфетамини и уиски.

Хирам бе ходил в един бар за педерастии, опитвайки се да разшири фамилията бизнес, включвайки чукане с педали. Само дето беше толкова грозен, че не можа да свали никого. Очите и ушите му бяха като на прилеп и вонеше на спукан апендикс.

— Здравсти, кретен — рече Джоунс Голата пушка. — Толкова си се натряскал, че не можеш да ходиш. Качвай се в колата.

Хирам Мърфи беше начумерен и неприветлив както винаги, но освен това беше и страхливец. Не би се сбил с никого, да не говорим за пререкания с младо ченге като Джоунс Голата пушка, освен ако поне един от братята му не дебнеше наблизко с чук. Той смотолеви няколко пъти „гадове“ и „копелета“, но се намести на задната седалка на патрулната кола. Ръцете му бяха зад гърба, закопчани с белезници.

Докато пътуваха към участъка, русокосото ченге приложи на Хирам „номера с преградното стъкло“ — нещо, което съвсем не му се понрави. Бившият сърфист прошепна нещо, което Хирам не разбра, и когато попита: „Какво?“, ченгето се обърна в профил и го повтори малко по-силно. Но дрогираният мошеник пак не разбра.

— Говори по-силно, да те вземат дяволите — каза Мърфи. Беше много ядосан, че ще се озове в затвора без майка си.

Беше достатъчно тъмно за фарове и Джоунс Голата пушка ги запали, после се обърна към Хирам и отново каза нещо.

Този път Хирам Мърфи се *вбеси*. Наведе се напред и изкрещя:

— Говори силно, задник такъв! Какво ти става?

И сетне изведнъж лицето му се размаза в дебелото междинно стъкло със стоманена мрежа, когато Джоунс Голата пушка рязко натисна спирачките.

След като Хирам Мърфи спря да псува и да крещи, Джоунс рече:

— *Опитвах се да ти кажа, че един пудел изтича пред колата. Трябваше да ударя спирачки, за да не прегазя горкото животинче. Съжалявам.*

Така Хирам Мърфи бе подложен на номера с преградното стъкло.

Бяха само на три преки от участъка, когато една полицейска кола се впусна в преследване по магистрала 111 и съобщи, че иска *подкрепление*. След десет секунди розовите уши на Джоунс Голата пушка зашумяха от притока на адреналин и той с рев потегли след полицейската кола, която имаше проблем да настигне откраднатото БМВ.

Тридесет минути след смрачаване дванадесет други полицейски коли от Палм Спрингс, Индио и дори от Минерал Спрингс се включиха в преследването. Караха по междущатска магистрала 10 — първо към Индио, после обратно.

Оказа се, че БМВ-то съдържа богата плячка — бандитът на име Часовникаря, наречен така, защото по време на обира на четири банки

в долината, бе погледнал часовника си преди и след като бе прескочил гишетото на касиерите, и изчезнал, преди ченгетата да реагират на алармата. В онази нощ Часовникаря бе тръгнал за дома си, след като бе ограбил банка в Индиан Уелс, когато една полицейска кола се опита да го спре, защото бе минал на червено. И преследването започна.

БМВ-то на Часовникаря криволичеше ту насам, ту натам надолу по Монтерей авеню в Палм Дезърт, когато Джоунс Голата пушка, следейки по радиото хода на гонитбата, го пресрещна от другата страна. Младото ченге се отправи срещу задаващите се фарове и завъртя волана в последната секунда, но беше малко късно. Хирам Мърфи крещеше в ухото му и Джоунс Голата пушка закачи предната дясна броня на препускащото БМВ. Завъртя се на триста и шестдесет градуса и се блъсна в дванадесетметров телефонен стълб, който огъна през средата патрулната му кола. БМВ-то профуча във въздуха и се заби в една финикова палма. Часовникаря изхвъркна на платното и тупна до вече мъртвия Хирам Мърфи, който бе излетял от задната седалка на патрулната кола в момента на сблъсъка.

Джоунс Голата пушка остана завързан с предпазния колан на предната седалка, само с разбит нос и леко мозъчно сътресение, смътно осъзнавайки, че е загазил. Разбра само това, защото главата му сякаш бе омекнала, а мозъкът пулсираше, но след няколко минути, когато на местопроизшествието се събраха пет-шест полицейски коли, той схвана, че като се бе включил в онова самоубийствено преследване, карайки арестант, безпомощно окован в белезници на задната седалка, може да бъде обвинен в убийство. На светлината на фаровете ясно виждаше, че Хирам Мърфи прилича на гърбица на асфалта за ограничаване на скоростта.

Джоунс Голата пушка се измъкна полека от патрулната кола, опитвайки се да измисли *донякъде* достоверно обяснение, когато един полицаи изтича до него и попита:

— Добре ли си?

— Засега — измънка Джоунс Голата пушка с надеждата, че ще го затворят в отделението за ченгета в областния затвор, а не в общото.

— Не трябваше да слагаш белезници на онзи боклук. Сега е побезжизнен и от клитор на бабичка. Другият също.

Джоунс Голата пушка се опитваше да проумее думите му, когато на пътя спряха още две полицейски коли.

Второто ченге, което пристигна на местопроизшествието, рече:

— По дяволите, мислех, че в БМВ-то има само един човек! Вторият сигурно се е крил на задната седалка. Можем да му махнем белезниците. Мъртъв е като камък.

Сториха го и дадоха белезниците на Джоунс Голата пушка, който загрея за какво става дума и мъдро реши да си държи устата затворена.

Вестниците съобщиха за смъртта на бандитите Часовникари — *двама*. Единият бил член на мошеническа група скитници. Измамниците от своя страна вдигнаха врява до небесата, че родственикът им е само търговец на наркотици, крадец и джебчия и никога през живота си не е обирал банка. Но много скоро Мама Мърфи размисли. Може би нейното момче Хирам не беше лайнарят, за който го смятаха. Водил бе таен живот! Бил е съучастник на прочутия Часовникар! Мама Мърфи всъщност беше горда.

Но един сержант от Палм Спрингс, който огледа катастрофиралите коли, бе изпълнен със съмнения. Как бе възможно кръвта, която Джоунс Голата пушка твърдеше, че е *негова*, да опръска *задното* стъкло на патрулната кола? Около злополуката имаше някои странни неща.

Той погледна лукаво Джоунс Голата пушка и каза:

— Бих желал колата да има черна касета, за да разбере какво *всъщност* се е случило.

И след като сержантът не го харесваше повече от лейтенанта, който изобщо не го харесваше, Джоунс Голата пушка рече:

— Знаеш ли, шефът Педроса в Минерал Спрингс търсел опитен човек. Мисля да отида там и да говоря с него. Може би още тази вечер.

— Можеш да почакаш до утре — отговори сержантът. — Сигурно ще се зарадва, ако назначи на работа ченгето, очистило Часовникаря. *И* неговия съучастник.

Ето как Джоунс Голата пушка реши да замени тена си от Палм Спрингс с минералните води на Минерал Спрингс. Срещна се със сержант Хари Брайт, който убеди Пако, че Джоунс е „добро момче“ и заслужава да остане в полицията. И така, Джоунс Голата пушка беше дежурен, когато се обадиха във връзка с откупа за Джак Уотсън.

Полицията в Минерал Спрингс бе уведомена първа, само защото Виктор Уотсън мислеше, че освен воя на бясно фучащи коли, бе чул и изскърцване на пневматични спирачки. ФБР стигнаха до извода, че

обаждането може да е било направено от отбивка за камиони или от крайпътна закусвалня. Дадоха на Джоунс всички пълномощия и указания да не се приближава до вероятната отбивка, а да съобщи местонахождението ѝ на ФБР и на полицията в Палм Спрингс.

Точно това му трябваше на Джоунс Голата пушка, който изгаряше от нетърпение да смае новия си шеф Пако Педроса. Той прескочи гишето в полицейския участък, сякаш беше Часовникаря, и се метна в патрулната кола, отправяйки се към отбивката за камиони по шосето за Туенти-найн Палмс. Малко късно установи, че кара повредена патрулна кола с развалено радио.

Джоунс Голата пушка прекара остатъка от нощта, вдигайки прах по всички пътища в радиус от петнадесет километра от отбивката за камиони, като едва не затъна в пясъците на два пъти. Нощта в пустинята е хладна дори когато през деня е горещо и той спокойно можеше да се върне на магистралата, но изчака, докато смяната му свърши и слънцето се показва над планините. После патрулната му кола затъна на деветдесет сантиметра в най-мекия пясък и Джоунс изкълчи глезена си, докато се опитваше да я изрови.

Скоро в пустинята започнаха две издирвания — едното за сина на Виктор Уотсън, и другото — за Джоунс Голата пушка.

Агентът на ФБР, който пътуваше с пилота на полицейския хеликоптер, се наслаждаваше на зрелищната гледка. Пилотът беше професионалист, ветеран от Виетнам. Наричаха го Небесното прасе, но предпочитаха бойното му прозвище Пегас Прасето. Бяха презаредили с гориво и прелетяха над соленото Солтън Сий, което се намираше на височина седемдесет метра под морското равнище и заемаше мястото на праисторическо езеро, чиито брегове се бяха врязали в белия шуплест варовик на иначе гранитния хълм.

Сетне обиколиха района на север, минавайки над Пейнтед Каньон, и на северозапад, към Таузанд Палмс. Върнаха се в Палм Спрингс и профучаха над водопада Андреас, където Франк Капра бе заснел част от филма „Изгубен хоризонт“^[1], и над околните каньони, с надеждата, че похитителите наистина са „наблизо в пустинята“. Пегас Прасето се извиси на запад, над трамвайната линия в Палм Спрингс, изфука се пред туристите, пътуващи в трамвая, после смени посоката и

полетя на север, към планината Сан Бернадино с нейните каньони и скривалища, и към пустинята, достъпни само за превозни средства на четири колела.

Въздушното шоу беше демонстрация, предназначена за Виктор Уотсън, а и защото Пегас Прасето изпитваше удоволствие да плаши до смърт агента на ФБР, чието лице позеленя от акробатиката. В долината имаше много червени микробуси и още повече, които отвисоко изглеждаха червени или биха изглеждали такива за един седемдесет и осем годишен джентълмен от Лас Палмас с прегрят мозък и недотам добро зрение.

В пустинята не можеш да стигнеш далеч, разчитайки на собственото си гориво. Тоест, когато вървиш. Можеш да изминеш петнадесетина километра, ако напълниш резервоара в тялото си със седемнадесет-двадесет литра вода. Но ще преодолееш значително по-малко разстояние, ако си облечен в морскосиня униформа и влачиш деветмилиметров пистолет и още един в кобура на крака си. И особено ако си изкълчил глезена си и не знаеш нищо за пустинята.

Когато капна от умора и му стана толкова горещо, че щеше да припадне, Джоунс Голата пушка се просна на земята, отворил запъхтяно уста. Пясъкът беше много по-горещ от въздуха. Събра сили да продължи, но не обърна внимание на множеството птици, които можеха да му покажат къде има вода. Не знаеше нищо за пълпърците, летящи към водата в късния следобед, и макар много пъти да бе стрелял по гълъбите, никога не бе забелязвал, че по същото време и те се събират около местата с вода. Не познаваше чинара, върбата, папурите и канадските тополи — растенията, показващи къде може да се копае, за да се стигне до вода. Джоунс Голата пушка олюлявайки се подмина варовиковата пещера, където имаше голям вир с чиста студена вода. Направи бърз завой, защото се страхуваше, че ще срещне пума, макар от тридесет години никой в околността да не бе засичал такъв звяр.

Измъчваха го тревожни мисли. Само лятото да не бе идвало толкова рано тази година! Де да беше останал в Лагуна Бийч, където бе израснал. Само да не беше се разгорещявал толкова много по отвличането на момчето на онзи богаташ. Защо тръгна по пътеката,

отвеждаща извън каньона, където му се стори, че видя огън. Защо всичко не започнеше да тече по-бързо, така че да не вижда как птиците летят като на забавен каданс? Само да не го боляха толкова ръцете и краката! Защо ставаше по-син и от униформата си?

И тогава Джоунс Голата пушка чу музиката. Помисли, че това е краят! Шибани арфи и ангели! Сетне я чу *отново*. Банджо! Някой свиреше на банджо и пееше!

Джоунс Голата пушка спря и се заслуша. Не знаеше колко смущаващ може да бъде всеки звук на такова място. Рикошираше в стените на каньона и отекваше като изстрел от пушка, особено ако телесната ти температура се е покачила с четири градуса и продължава да се повишава. После Джоунс чу нещо като запалване на двигател на кола и бавно закуцуква с подутия си глезен. Ала се отправи не в посоката, в която трябваше.

През това време Виктор Уотсън, чийто безжичен телефон бе подслушван от агент на ФБР, получи второ обаждане. Този път нямаше странични шумове. Жената му каза да намери двеста и петдесет хиляди долара по десет и по двадесет и да ги сложи в голям куфар. Даде му указания да подкара белия си мерцедес по околоръстния път. В това нямаше никаква логика за ченгетата от Палм Спрингс, за които този театър се разиграваше заради агентите на ФБР. Виктор Уотсън трябваше да се отправи към Уайтуотър Канион, после да завие по магистрала 10, да поеме нагоре по шосе 62, към Девилс Гардън и накрая да се насочи обратно към Палм Спрингс. Стигнаха до извода, че похитителите наблюдават колата с откупа от въздуха. Явно им трябваше летателно превозно средство, а единствените самолети в небето през онзи ден бяха пътническите, излитащи от Палм Спрингс, и хеликоптерите на полицията. Заповядаха на Виктор Уотсън да се обажда вкъщи на интервали от двадесет минути, което беше невъзможно, като се имаха предвид пуццинаците около планината Сан Бернардино.

След третото обаждане похитителите престанаха да се будалкат. Говориха с госпожа Уотсън, защото съпругът ѝ го нямаше. Жената ѝ нареди да предаде на Виктор Уотсън да кара по магистрала 10 към

разклона за Таузанд Палмс, сетне да продължи на север, към оазиса на Дилън Роуд.

Оказа се, че похитителите съвсем не са похитители, а двойка неудачници — Абнър и Мейбъл Снийд, които обикновено изкарваха прехраната си с отглеждане на канабис, но бяха мигрирали на юг, след като полицията започна ожесточено да преследва плантаторите в Орегон. Бяха се отбили в Палм Спрингс за тридневна почивка, чува новината за изчезването на Джак Уотсън и отидоха в библиотеката, за да прелистят местния справочник „Кой кой е?“. После спряха в аптеката, намираща се най-близо до имението на Уотсън, и докато Мейбъл отвличаше вниманието на продавача, Абнър взе телефонния указател и намери номера на Виктор Уотсън. Всичко това стана за около сто и двадесет секунди и бе извършено от хора с коефициент на интелигентност седемдесет и пет, при това след като Виктор Уотсън бе похарчил над петнадесет хиляди долара за алармени системи и защитни средства срещу неканени гости.

Единственият изненадващ ход, направен в онзи ден от бъдещите изнудвачи, беше, че Абнър нае мотоциклет и устрои засада близо до Пушауола Палмс, откъдето щеше да мине мерцедесът на Уотсън. Планът бе да огледат небето дали няма ченгета и ако всичко бе наред, да потеглят по магистралата, да задминат Виктор Уотсън и да покажат надпис с думите: „Хвърли парите и ще ти покажем къде е синът ти“.

Абнър и Мейбъл ги биваше да отглеждат канабис. Бяха трудолюбиви и честни спрямо клиентите. Гордееха се с реколтата си и внимателно я сортираха. Но не бяха похитители и изнудвачи. Абнър огледа небето с новия си бинокъл, но и през ум не му мина, че в мерцедеса може да има радиопредавател, който изпраща сигнали на федералните агенти, кръжащи с хеликоптер извън зрителното му поле.

Точно когато Абнър изрева с хондата и осъществи контакт с мерцедеса, сигналът на Виктор Уотсън повика Пегас Прасето. Няколко мига, след като Виктор Уотсън хвърли куфара през прозореца на колата, федералният агент вече държеше на прицел със снайпера си провалилия се изнудвач.

През това време Мейбъл чакаше в едно барче на Дилън Роуд — крайпътен заслон, където продаваха фурми, бонбони с фурми и млечен шейк с фурми. Тя пиеше третия си млечен шейк с фурми, когато

забеляза Абнър с мотоциклета. Целият беше в прахоляк, ухилен до уши. Крепеше куфара на кормилото.

Докато Мейбъл палеше седана, Абнър свърна на запад и отби. Спря наетата хонда зад един вечнозелен храст и се опита да отвори заключения куфар.

— Качвай се в шибаната кола, Абнър! — изкрещя Мейбъл с пискливия си глас. — После ще го отворим!

Но той изгаряше от нетърпение да види как изглеждат двеста и петдесет хиляди долара и започна да псува, сякаш Мейбъл беше виновна, че куфарът е заключен.

— Трябва да се разкараме оттук! — извика тя, изскочи от колата и хукна към вечнозеления храст, където Абнър блъскаше куфара като развилняла се горила.

Мейбъл първа видя хеликоптера. Посочи го с пръст и изпищя. Съгледвачът разбра, че са открили онези, които търсят и Пегас Прасето се сниши към Абнър и Мейбъл. Абнър не пусна куфара, дори след като се качиха в колата. Още човъркаше ключалката, когато Мейбъл извади детска играчка карабина и се прицели в хеликоптера.

— Само за да ги уплашим и разкараме — каза тя.

Докато Мейбъл шофираше на северозапад по Дилън Роуд, Абнър надзърна през прозореца и последното, което видя, беше пламък от дуло.

Той не умря веднага, а Мейбъл изобщо не умря, макар че имаше куршум в крака и още един в ключицата, когато преследването приключи.

Типично полицейско преследване с участието на шест районни управления, което е нещо обикновено. Всички правеха U-образни завои, което също е нещо обикновено. Почти всички стреляха, което също е нещо обикновено. Преследването едва не се превърна във вътрешна престрелка, което също е нещо обикновено.

Беше не особено зрелищно преследване, каквито са всички преследвания в пустинята. На открито пространство гоненицата често продължава много по-дълго. Джоунс Голата пушка извади късмет, че това преследване продължи само до усамотения каньон, недалеч от Минерал Спрингс, където бе решил да се окопае и да си почине, защото мислеше, че му се причуват звуци на банджо, ревящи автомобилни двигатели и пеещи гласове наред дивата пустош.

Всичко свърши и въздухът се изпълни със страх, суматоха и адреналин. Когато Мейбъл взе последния U-образен завой близо до каньона, където се намираше Джоунс Голата пушка, резултатът беше същият като във всички преследвания с високи скорости. Първите тринадесет ченгета, които изскочиха от колите или насочиха пистолети от прозорците, изкрещяха на заподозрените тринадесет противоречиви заповеди. Но всички имаха едно общо нещо — завършваха на „духачи“.

Докато траеха крясъците, ругатните и размахването на оръжия, пристигна кола, шофирана от шефа Пако Педроса. Той изскочи навън и хукна към ченгетата, които бяха наобиколили димящите развалини с насочени пистолети.

Едно гръмогласно ченге надвика всички:

— Копеле, кучи син, духач, покажи ръце през прозореца, инак ще ти взривя шибаното лице!

Пако Педроса изтича до тях и изкрещя:

— Всички да млъкнат! Вземам нещата в свои ръце!

Но едрото гръмогласно ченге оперираше в друга зона. Очите му щяха да изхвъркнат. Лицето му беше червено като месо на прясно заклано животно, а пистолетът се тресеше в ръката му.

— Копеле, кучи син, духач, покажи ръце през прозореца, инак ще ти взривя шибаното лице! — продължаваше да реве той.

— Млъкни! Аз ще говоря с тях! — изкрещя Пако Педроса.

След като привлече вниманието на всички и установи контрол над ситуацията, Пако се обърна към колата на заподозрените. И неговите очи в този миг щяха да изхвъркнат.

Мейбъл изпълни заповедта, но Абнър изпаднаше в кома, от която никога нямаше да излезе.

Всичко свърши. А после, тъй като никой не искаше да признае, че е стрелял безотговорно, особено ако куршумите бяха попаднали там, където не трябва, екипите започнаха да намират оправдание да напуснат местопроизшествието толкова бързо, колкото и бяха дошли. Това също е нещо обикновено при преследване с високи скорости. Все едно повдигаш черга в долнопробен хотел — разпръскват се като хлебарки.

Никой не разбра кой е надупчил с куршуми Мейбъл и Абнър. Не че имаше някакво значение. Всички бяха единодушни, че двамата са

заслужавали да бъдат очистени.

Преди да обърне към полицейския участък в Палм Спрингс, където чакаха Виктор Уотсън и агентите на ФБР, пилотът на хеликоптера съзря нещо като голямо животно, катерещо се по склона на хълма. Странно същество. Бяло отгоре и тъмно отзад. Пегас Прасето се приближи и видя, че бялото отгоре е гърбът на Джоунс Голата пушка, който безразсъдно бе съблякъл ризата си, изпаднал в делириум.

Взеха го от едната страна на малкото възвишение. От другата страна на хълма беше пътеката, водеща към каньона, където двадесет метра по-надолу бе паднал ролс-ройса с останките на Джак Уотсън.

Първото ченге, което се озова в каньона, едва не се задави, като видя овъгления труп, полуизяден от лешоядите и койотите, които все пак не бяха унищожили напълно черепа. Ако го бяха направили, патолозите нямаше да забележат дупката от куршум. Случаят щеше да бъде класифициран като автомобилна злополука и набързо приключен.

Пако Педроса беше готов да уволни ченгето сърфист, задето преди всичко е отишъл с патрулната кола на онова място, но Джоунс Голата пушка представи единствената вероятна улика за убийството. Агентите на ФБР бяха изтеглени от случая и полицаите от Палм Спрингс останаха да разследват убийството. Разполагаха само с Джоунс Голата пушка, който убеди всички, че не е бил в делириум, когато е чул как някой свири на банджо и пее, и после — рева на двигателите на колите, участващи в преследването. Възникна хипотезата, че убиецът на Джак Уотсън се бе върнал при изгорялата кола два дни след убийството. Вероятно, за да вземе нещо. Джоунс Голата пушка бе чул някакъв сбъркан меломан.

Ченгето сърфист убеди един местен репортер да напише статия, в която да го нарече „ключът към загадката“. Репортерът се престара и добави и „смел полицай“, заел се сам с тежката задача да обиколи каньоните в пустинята, търсейки изчезналото момче.

Въпреки това на Пако Педроса му се искаше да изпрати шибания герой да се бори със скапания си сърф в Лагуна Бийч. Но не можа да го направи, защото Градския съвет на Минерал Спрингс даде почетна грамота на Джоунс Голата пушка за изключителни заслуги като полицай.

[1] Едноименен филм, заснет по романа на Джеймс Хилтън „Изгубен хоризонт“ (1933), посветен на Шангри-ла — митичния земен рай. — Б.ред. ↑

4.

ЛИКЪТ НА ПРЕЗИДЕНТА МАККИНЛИ

Ото Стрингър приличаше на притежател на печеливш билет от държавната лотария. Чакаше на верандата на къщата си с два куфара и комплект стикове за голф. Поздрави съседите си подобно на Роналд Рейгън, застанал на портала на Военновъздушните сили. Беше се издокарал в чисто нова розова риза от изкуствена материя, подходяща на закръгленото му лице, пуловер без ръкави на розови и зелени шарки и шапка за голф.

Когато Сидни Блекпул му се обади за ваканцията в Палм Спрингс, Ото не можа да повярва. Всъщност не можеше да повярва в нито едно от хубавите неща, които му се бяха случили, след като напусна смахнатата работа в отдел „Наркотици“ и постъпи в отдел „Убийства“, където поне се чувстваше в безопасност. През последните си месеци в отдел „Наркотици“ той бе започнал да получава послания свише. Не беше особено религиозен — определяше се като обезверен агностик — и ставаше презвитерианец само в опасни ситуации. Посланията, които получаваше свише, бяха ясни. И злокобни.

Така например, когато малко преди да напусне, го убедиха да участва в сделка с кокаин заедно с един доносник, действащ под прикритие. Така и не му стана ясно защо се съгласи. Та той имаше шестнадесетгодишен стаж като ченге! И тази загадка беше сама по себе си предзнаменование. Доносникът приличаше на един от онези болни от хепатит наркомани, които се хвалят на всяко арестувало ги ченге, че работят за ФБР или за Агенцията по наркотиците. Ото Стрингър му каза, че що се отнася до него, всеки приятел на федералните власти е добре дошъл колкото херпес на кура му, тъй като Агенцията по наркотиците винаги се опитваше да открадне заслугите на ченгетата от отдел „Наркотици“, когато не крадеше информаторите им.

Разбраха се и доносникът го убеди да присъства с него по време на сделката, за да може Ото да понесе тежестта от даването на

показания в съда впоследствие. Доносникът убеди шефа му, че никой от другите ченгета от отдела не прилича по-малко на полицай, защото Ото имал телосложението на боксова круша.

Затрудненията възникнаха в секундата, в която влязоха в мотелската стая, където щеше да бъде извършена покупката с участието на един „много приятен хавайски тип“. Най-големият проблем беше, че нямаше кокаин. Нито други наркотици. Нито хавайски тип, приятен или не. Всичко се оказа пълна измама. Посрещнаха ги трима самоанци, най-дребният от които не би се побрал в телефонна кабина, разсъждаващи първосигнално.

Самоанците ги претърсиха за оръжия, но не намериха жичката, скрита по дебелия корем на Ото. Ала предавателят се беше повредил и не съобщаваше какво става на ченгето от отдел „Наркотици“, което седеше прегърбено над апаратурата в бронирания микробус, паркиран встрани от мотела. Въпросите бяха елементарни и по същество.

— Къде са парите, брато? — попита единият от самоанците.

— Искам да говоря със Сами — каза доносникът. — Къде е той?

Шамар.

— Къде са парите, брато?

— Това не е сделка, а чиста измама, така ли? — извика доносникът.

Шамар.

— Къде са парите, брато?

— Трябваше да се досетя, че е измама — изкрещя ужасеният наркоман за онези, които подслушваха. — Шибана измама!

Шамар.

— Къде са парите, брато?

— Виж какво, аз ти давам хляба в ръцете — извика доносникът. — Само ми позволи да те заведа при него. Отвори вратата и...

Шамар.

— Ще отида да го взема.

Ото Стрингър, невъоръжен и безпомощен, се боричкаше с втория самоанец. Третият го бе хванал за врата с докерска кука, която се оказа ръката му.

Кръвта от устата и носа на доносника опръска стената и Ото се досети, че предавателят не работи, затова реши да поеме нещата в свои ръце и заяви:

— Тази история отиде твърде далеч! Аз съм полицай! Заповядвам ви да пуснете този човек и да отворите вратата!

Шамар.

Черепът на Ото рикошира в стената, оставяйки пукнатина в мазилката.

— Добре, тогава не съм ченге — измънка той.

Шамар.

На самоанците изглежда им бе все едно.

— Стига глупости, брато. Къде са парите? — обърна се първият самоанец към Ото.

В същия миг преподавателят в панталона му проработи. Полицаят, който подслушваше разговора подаде спешен сигнал, но когато шестте ченгета от отдел „Наркотици“ разбиха мотелската врата, Ото лежеше прострян на кухненската маса, а тримата самоанци му удряха шамар след шамар. Това го лиши от един зъб, разклати два други и му изрисува очи като на картина от Пикасо. Самоанците се редуваха. Преди да изгуби съзнание, Ото си спомни за количката със сладолед. Следващият. Кой е наред?

Разбира се, спасителите пребиха самоанците заради Ото, под предлог, че заподозрените са отказали да им сложат белезници, и трябваше да ги заливат с кофе вода, за да се свестят и да продължат да оказват съпротива. Но за Ото това не беше голямо успокоение. Побоят го извади от строя за пет дни. А и това не беше последното камъче, което обърна колата.

Следващата история се случи в така наречения „федерален петък“, когато служебната сграда изглеждаше така, сякаш бяха получили заплахата за бомба. Всички служители и бюрократи се изнасяха по-рано, особено ако бяха получили заплати.

В онзи следобед ченгетата от отдел „Наркотици“ чакаха на международното летище една колумбийска кокаинова свръзка и поради внезапен изблик на романтична страст, Ото Стрингър и неколцина други полицаи едва не загубиха живота си.

Хайди служеше в отдел „Наркотици“. Беше лъскава, красива кучка с атлетично тяло и дълги крака — най-агресивната, която Ото бе виждал. Никой не познаваше доберман, по-силен от Хайди. По време на една акция тя бе ухапала дръжката на заключен кухненски бюфет и го бе помъкнала целия. Много я биваше в професията и Хайди знаеше

това. Никога не пропускаше наркотик, когато душеше багажа и в онзи ден на летището беше в страхотна форма. С желание се хвърли към багажа на колумбиеца. Водачът ѝ беше много горд. Другите ченгета от отдела също бяха много горди. А Дезмънд беше много възбуден.

Дезмънд беше специално обучено куче за откриване на бомби. Виждаше Хайди за пръв път. Всъщност, никога не бе виждал куче, търсач на наркотици. Дезмънд не беше лъскав и красив, нито атлетичен, а неугледна ловджийска хрътка с пърхот, лош дъх и очи като на Уолтър Мондейл. Подобно на Ото Стрингър, и Дезмънд беше изхабен от професията.

В онзи следобед ченгетата от Лос Анджелис извършваха рутинна проверка за бомба. Някакъв престараващ се полицаи от охраната беше заподозрял глуповат на вид студент, който задавал странни въпроси на служителката на билетното гише. Дезмънд бе повикан да подуши малко, за да достави удоволствие на хората от летището, които още бяха напрегнати от неотдавнашната заплаха за бомба, отправена от терорист. Дезмънд изпълняваше служебните си задължения, които бяха да дреме до климатичната инсталация, когато подскачайки, влезе Хайди. Изглеждаше превъзходно. Беше готова за *приключения*.

Хайди беше толкова погълната от работата си, че лаеше в очакване, скимтеше от нетърпение и ръмжеше от възторг, когато надуши чантата с наркотиците. Дезмънд наблюдаваше надигащите се гърди на Хайди, заоблените ѝ хълбоци и врата, където лъскавата ѝ козина блестеше на светлината, и кървясалите му очи станаха кръгли като понички.

По-късно водачът му каза, че никога не е подозирал за странните усещания в слабините на Дезмънд. И водачът се възхищаваше на Хайди — как претърсва всяка чанта и куфар и се опитва да ги разкъса на парчета, но в същия миг ченгетата издърпваха багажа изпод носа ѝ и измъкнаха наркотика. Но от муцуната на Дезмънд покапаха лиги. Водачът му разбра какво става, едва когато забеляза розовото, лъскаво нещо, висящо от корема на Дезмънд. Песът се беше надървил!

Разбира се, кучетата търсачи на бомби би трябвало да се различават от останалите и да бъдат *много* благовъзпитани. Да открият експлозивите и после спокойно да се отдалечат и да седнат, докато сапъорите си свършат работата.

И когато Хайди направи четвъртия си удар, стана каквото стана. Може би Дезмънд чу някои от онези невероятно сладострастни гърлени стенания. Никой не разбра със сигурност. Песът пощуря и започна трескаво да клати хълбоци. Докато смахнатият студент повтаряше: „Кой, аз ли? Това не е *моя* куфар! Защо се държите с мен така?“, Дезмънд нададе ужасяващ вой.

По-късно всички осъзнаха, че това е било зов към Хайди: „Обичаш ли хубавите топки? Ще ти покажа чифт, които дрънчат като Биг Бен“.

Сетне Дезмънд връхлетя върху съмнителния куфар като бомбардировач по време на светкавична въздушна атака.

Не се наложи студентът да прави самопризнания. Така и не му прочетоха правата. Той изпищя: „Не-е-е!“ и се свлече на пода, сякаш го бяха простреляли в главата. Същото направи и Ото Стрингър. И ченгетата от отдел „Наркотици“. И служителите от охраната на летището, митничарите, водачът на Дезмънд и всички останали с коефициент на интелигентност по-висок от този на песа. Всички, с изключение на Хайди, която прекъсна работата си, занемяла от възхищение пред стария Дезмънд. Стори ѝ се прекрасен, така както подмяташе куфара из цялото помещение.

Оказа се, че съдържанието може да изравни със земята онзи ъгъл на сградата. Само че това не се случи. И Дезмънд *приключи* с проверките на багажа по летищата. Ото Стрингър също.

— Благодаря — каза той, — но притегателната сила на жените ми е известна, затова не беше необходимо да гледам как Дезмънд пощуря по Хайди. И не ми трябва повече сцени с типове от джунглата, които би трябвало да си стоят вкъщи и да берат кокосови орехи, а не да стават ченгета. Ето защо ще приема предложението на холивудските ченгета. Зачеркнете ме от списъка си.

Както бе обещал, в десет часа сутринта Сидни Блекпул спря пред къщата на Ото Стрингър. Караше своята тойота корола и съвсем не беше така издокаран като Ото. Сидни Блекпул беше в морскосиня риза за голф, жълто-кафяв памучен панталон и мокасини.

— Изглеждаш страхотно — каза той на Ото, — но ако имаш още багаж, ще трябва да вземем ремарке. Натъпкани сме догоре.

— Искам да ти напомня, че все пак отиваме в Палм Спрингс — отговори Ото, опитвайки се да набути стиковете си за голф на задната седалка на колата. — Трябва да бъдем елегантни. Изтупай се малко, Сидни. Не искам да се чувствам неудобно.

— Обзалагам се, че стотина агнета са умрели в агония заради твоя пуловер. Искаш ли да караш?

— Ядох твърде много. Пък и нощес спях само около три часа. Мислиш ли, че хотелската ни стая ще е хубава? Каква ти стая! Цял апартамент! Жестоко!

Сидни Блекпул се насочи към магистралата за Холивуд. Докато минаваше покрай града, Ото погледна към сградата на полицията на Паркър Сентър, разтрепери се, като си помисли, че работата му с наркотиците е приключила, и не може да не се ухили ваканционно. Започваше да вярва, че може да дочака пенсия, след като заминаваше за Холивуд и имаше за партньор Сидни Блекпул, когото познаваше от дванадесет години, когато двамата патрулираха по Нютън стрийт. Само му се искаше Сид да не беше толкова мрачен през цялото време.

— Само почакай, докато Драконката научи за това — замечтано изрече Ото.

— Бившата ти съпруга ли? Кога я видя за последен път?

— Не съм виждал нито нея, нито малките ѝ дракончета. Двете години, през които бяхме женени, не чух нито една добра дума от онези пубертети. Първата ми *бивша* съпруга пък имаше три хлапета и *всичките* бяха отвратителни.

— Тежка е съдбата на полицаия — отбеляза Сидни.

— Може би в Палм Спрингс ще се запозная с нечия бивша съпруга. Хубава. Богата. И двете ми бивши съпруги просто си затваряха очите по време на секс, защото мразеха да ме гледат да се кефя. Най-приятно ми ставаше, когато *помръднеха*, което се случи два пъти — по веднъж на всеки меден месец. Вкараха ме във фалит. Накрая кредиторите ми казаха, че ще изплатят дълговете ми за десет centa на долар. Попитах ги, луди ли са? Кой има *толкова* пари? Де да можеха да ме видят сега!

— Защо не глътнеш няколко успокоителни? Ваканцията може да се окаже скучна.

— Невъзможно! Вече чух за нашия хотел и за онзи тип Уотсън. *Знаеш* за кого е женен. При него *не се минава* евтино. Искане резултати.

— Няма да има резултати, Ото.

— Да, но можем да направим така, че нещата да изглеждат другояче. Разбира се, когато не сме на игрището за голф. Хей, спомняш ли си онзи стик, който щях да си купя последния път, когато играхме в Грифит Парк? Трябваше да го взема. Обзалагам се, че в Палм Спрингс цените се по-високи. Може да спрем някъде по пътя и да си купим топки.

— На големи голфаджии като нас им е достатъчна и по една.

— Знаеш ли, Сидни, може и *двамата* да намерим по една богата мадама в Палм Спрингс. Колко пъти би ти се предоставил подобен шанс? Да живееш в хотелски апартамент и само да се подписваш под поръчките за пиене, ядене и...

— Една съпруга ми беше достатъчна. Повече от достатъчна.

— Да, човек не бива да се жени за красиви мадама. Обзалагам се, че бившата ти съпруга е била готина.

— Да.

— Следващия път искам грозна. Такива повече ценят мъжете. И нямам нищо против, ако е по-стара от мен. Та нали и аз одъртявам.

— По-млад си от мен, Ото.

— Да, но и аз скоро ще навърша четиридесет. След две шибани седмици. Вече съм на *средна възраст*!

— Е, четиридесет не е точно средна възраст.

— Знаеш ли, че Пол Макартни е на същата възраст като теб? Не е ли удивително? Сякаш преди година „Бийтълс“ бяха хлапета. Непрекъснато мисля, че ще ставам на четиридесет. Приемам го наистина трудно. Слава богу, че е тази ваканция. Ще престана да мисля за средната си възраст. Първото, което си отива, е паметта ти.

— Това е второто.

— Знам, знам! Мислиш, че *оная* работа не ме плаши ли?

— Спокойно, Ото. Не се предавай. Ваканцията може да се провали.

— Черния Сид. — Стрингър поклати глава. — Ти не само виждаш чашата полупразна, но и изобщо не я виждаш. Сигурно ти е много трудно. Между другото, онази сутрин в „Таймс“ прочетох статия за анхедонията. Чувал ли си за това?

— Не.

— Ами, мисля, че ти си болен от анхедония. Поразява един на сто. Означава, че не можеш да се забавляваш. Никакъв вид развлечения. Също какъвто си на игрището за голф. Вместо да се наслаждаваш на играта, все едно са стиснали топките ти с нагорещени клещи.

— Голфът *не доставя удоволствие* никому. Пък и какво те кара да мислиш, че е игра?

— Както и да е. Хората, болни от анхедония, никога не се вълнуват от нищо. Само извършват рутинните движения.

— Като мен.

— Още не знаят дали е заразна или не. И болните си карат така. Не се вълнуват. Като стария Черен Сид с безизразния поглед.

— Може би невинаги е заразна.

Розовото лице на Ото изведнъж почервения и Сидни разбра, че се е сетил за Томи Блекпул, макар че никога не бяха говорили за момчето.

Ото смени темата и каза:

— Защо ли се издокарах така? Мислиш ли, че ще изглеждам смешен в бричове за голф?

— Слаб си и още имаш коса. Не е честно. На твоята възраст.

— И на теб са ти останали стотина косъма. В Палм Спрингс ще ти купим перука.

— Ако се ожениш за богата мадама, ще можеш да си позволиш присаждане на коса.

Сидни Блекпул беше партньор на Ото Стрингър само от два месеца и много го харесваше, но мислеше, че трябва да си купи запушалки за уши, за да го издържа.

— Ти... изпадна ли във философско настроение, когато навърши четиридесет, Сидни?

— Не.

Сидни беше на четиридесет, когато видя Томи за последен път. След това престана да се страхува от средната възраст. Всъщност, вече не се страхуваше от нищо.

— Аз пък се настройвам философски — продължи да разсъждава Ото. — Мисля, че съм достатъчно възрастен, за да свия гнездо с някоя добра, грозна, богата мадама. Чудя се дали Йоко Оно ходи в Палм Спрингс? Мечтая да я сгащя в някое ягодово поле. Един вид, да отдам почит на „Бийтълс“.

— Много философско — отбеляза Сидни, превключи на пета скорост и престана с цинизма относно ваканцията. Може би щеше да усъвършенства поне ударите си със стика.

Хотелът отговаряше на най-високите стандарти на града. Във фоайето ромолеше фонтан, облицован с плочки, със сини и червени светлини под водата, виждаха се множество плетени мебели и бели вентилатори на тавана. В бара имаше пиано, а на балкона с псевдомексикански сводове — пластмасови маси за коктейли и повече висящи папрати, отколкото на Хаваите. Накратко, хотелът беше достатъчно грозен, за да накара Ото Стрингър да възкликне безапелационно, че е прекрасен.

Докато се регистрираха и чакаха пиколото, Ото изтича до един плетен стол, сложи си слънчевите очила и каза:

— Познай бързо! Кой съм?

— Де да знам. Кой *си*?

— Преподобният Джим Джоунс, тъпако!

— Той се застреля.

— Не бъди такъв черногледец, Сидни.

Хотелът беше гостоприемнен като повечето в пустинята и имаше вид на проектиран през петдесетте години, скапано десетилетие за архитектурата, но за пустинните плъхове — последното, което е родило нещо в тази област. Това отношение се проявяваше по много начини. Докато всички туристи от Чикаго, Канада и Бевърли Хилс се прибираха вкъщи, обитателите на пустинята се връщаха в епохата на Айзенхауер. Макар и само на два часа път от Лос Анджелис, пицата с дижонска горчица и трюфели *не* подхождаше на този град.

Мъжът на гишето за регистрация рече:

— О, господин Блекпул и господин Стрингър? Има пратка за вас.

Изчезна за миг и се върна със запечатан и облепен със скок кафяв плик. Връчи го на Ото, който се ухили и намигна на Сидни. Сигурно бяха пари. Секретарката на Виктор Уотсън бе казала, че ще се погрижи за всички разходи и в сейфа на хотела ще ги чакат „джобни пари“.

Фоайето беше пълно с обичайната за Палм Спрингс пъстра смесица от гости на хотела — представители на Айова в спортни сака, импресарио с кожено яке като това на Индиана Джоунс и „Ролинг

Стоунс“, и неколцина бивши футболни защитници, трошачи на крака от Лас Вегас, захапали пури и накичени с диаманти. Имаше и две проститутки, работещи първа смяна, които се правеха, че отиват да плуват, но налитаха на клиентите като лешояди на мърша.

Докато вървяха след пиколото, Ото рече:

— Чувал съм, че богатите евреи идват да умрат в Палм Спрингс.

— Да, ако не понасят кубинците и хаитяните.

— И аз бих умрял тук.

— Няма значение къде ще умреш, а кога. А понякога и това няма значение.

— Наистина *се опитай* да не бъдеш такъв черногледец, Сидни. Хей, мисля, че във фойето видях Фара Фосет!

Апартаментът, състоящ се от две спални и две бани, развълнува Ото, който в пристъп на екстравагантност даде на пиколото пет долара бакшиш. Вътре ги чакаше кофичка с лед и бутилка хубаво калифорнийско вино, кошничка с плодове и поздрави от управителя.

Сидни Блекпул пробваше двойното легло, когато Ото се втурна през междинната врата. Розовото му лице беше преbledняло.

— Какво има? Може би сърцето ти не издържа на целия този лукс? — попита Блекпул.

— Сидни! — изрева Ото. — Колко мислиш, че са джобните пари, които Уотсън ни е дал? За една седмица?

— Петстотин? — Блекпул сви рамене. — Храната и пиенето тук в хотела са безплатни, така че...

Ото изсипа съдържанието на кафявия плик и парите се разпиляха по леглото. Двадесет банкноти от по петстотин долара.

— Нямах представа чий израз стои на банкнотата! — прошепна Ото. — Здравейте президент Маккинли!

— Той каза, че може да се наложи да платим за някоя информация, но...

— Не можем да ги вземем, Сидни.

— Защо не?

— Десет хиляди? Още не съм си осигурил пенсия. Остават ми четири години.

— Не получаваме *подкуп*, за бога.

— Добре тогава. Ще заведем счетоводна книга и ще вписваме всеки долар. Ако се сдобием с някакви улики и платим на информатори, трябва да записваме разходите.

— Да не си откачил? Дойдохме тук да играем голф. Разследването е празна работа!

— Знам, знам. Трябва да му върнем най-малко девет хиляди.

— *Наистина* съм поразен от сумата, Ото. Никога не съм виждал десет бона на куп, но...

— Да, но имаш осигурена пенсия, а аз не. Хайде да му върнем осем хиляди. Два бона можем да оправдаем с едноседмични разходи. Почерпка за ченгетата, заплащане за информация и други такива.

— Нека да поразсъждаваме по този въпрос. Какво са десет бона за човек като Виктор Уотсън? Само писалището в кабинета му, което прилича на гноясал черен дроб, струва повече.

— Добре, ще върнем шест хиляди. Ще го преживея.

— Да отидем в бара да пийнем нещо. Нуждая се от „Джони Уокър“.

— Защо да ходим до бара, когато можем да си поръчаме тук, в стаята? Не е необходимо да помръдваме дори. По дяволите, не виждам как бихме могли да изхарчим десет хиляди долара. Дори пет. Колко ли струва масажът в такъв хотел? А колко ли бакшиш се оставя? Не можем да ги изхарчим, дори да искаме. Е, вероятно ще оправдаем разходи за седем бона. Поне трябва да *опитаме*. Чакай малко! Не бяха ли *застреляли* горкия стар шибан Маккинли?

5. ЛЕКОВЕРНИЯТ

Още в гимназията го наричаха Прилепа. Причината беше очевидна — ушите му. Уилард Бейтс наистина приличаше на прилеп или на фолксваген — костенурка с отворени врати. Тринадесет месеца работи като ченге в Ориндж Каунти и не получи нищо, освен неприятности, затова намисли да напусне.

Големите проблеми за Прилепа възникнаха две седмици, след като завърши подготовката си за полицай. Един следобед караше патрулната кола покрай Дисниленд. Партньорът му, Нед Гроган, тъкмо се бе загледал в едно хубавичко маце, облечено в шорти и фланелка с надпис „ЦЕЛУВКА“, което едва не целуна един линкълн с нюйоркски регистрационен номер, и готов да му развали забавлението в приказното царство. Шофьорът не спря на пешеходната пътека и профуча с четиридесет километра в час.

Бейтс мина на жълто и подгони линкълна. Партньорът му затегна предпазния колан и рече:

— Спокойно, малкия. Става дума само за нарушение на правилника за движение.

Прилепа успя да настигне колата, защото шофьорът криволичеше от едно платно в друго.

— Дребен нарушител — продължи Нед Гроган. — В момента не ми се глобяват дребни нарушители. Яде ми се питка с бекон.

Шофьорът на линкълна наистина беше дребен нарушител. Беше толкова пиян, че не виждаше полицейската лампа зад него и не чуваше, че Прилепа му свири с клаксона да спре. Накрая ченгетата пуснаха сирената и пияницата рязко отби до тротоара.

Дотогава Бейтс не беше глобявал пиян шофьор. Изгаряше от нетърпение да му направи тест за алкохол и се опитваше да си спомни инструкциите, без да поглежда в наръчника.

— Качи се на тротоара — каза той на туриста на средна възраст, който олюлявайки се, слезе от линкълна, — преди да те е прегазил

някой друг пияница!

— Марвин Уотърхаус — представи се мъжът, опитвайки се да се ръкува с Нед Гроган. — Надявам се, че не съм превишил скоростта. Малко се пообърках на калифорнийските магистрала. Не са като при нас.

— Може ли да видя шофьорската ви книжка? — попита Бейтс.

Марвин Уотърхаус погледна обсипания му с лунички нос и попита:

— *Истинско* ченге ли си, синко?

— Дай му шофьорската си книжка, Марвин — въздъхна Нед Гроган.

— Разбира се — каза Уотърхаус, като накара Нед да отстъпи крачка назад, поразявайки го с дъх на уиски. — Превиших ли скоростта? Много съжалявам.

Прилепа се приготви да му направи тест за алкохол, а Нед Гроган рече:

— Виж какво, Марвин, знаеш, че си твърде пиян, за да шофираш. *Камо ли* да вървиш.

— Не мисля, че съм...

— Не ме баламосвай, Марвин. Няма да те закачам.

— Тъй вярно, сър. — Уотърхаус не беше глупак. — Както кажеш, полицај.

— В кой хотел си отседнал?

— В Дисниленд.

— Добре. На отсрещната страна на улицата има спирка за таксите. Искам да заключиш колата си, да вземеш такси, да се прибереш в хотела и да си легнеш. Обещавах ли да го направиш, Марвин?

— Тъй вярно, сър! — повтори Уотърхаус. — Веднага.

Прилепа остана разочарован. Не за пръв път изпускаше арестант, когато на Нед му се ядеше питка с бекон или нещо друго. Партньорът му се тъпчеше като бездомно куче.

Марвин Уотърхаус залитна на тротоара. Бейтс го хвана под ръка и каза:

— По-добре да ви помогна.

Нед Гроган стоеше на отсрещната страна на оживеното кръстовище и наблюдаваше шестте платна с натоварено движение, а

Бейтс, с вид на размахващ оръжие скаут, водеше туриста от Ню Йорк към стоянката за таксита.

И тогава Марвин Уотърхаус направи грешка, каквато допускат много хора от изток, дошли за пръв път на запад. Бръкна в джоба си, извади банкнота от двадесет долара и я пхна в колана на Прилепа.

Това стана толкова бързо, че Марвин Уотърхаус вече беше наполовина в таксито, когато Бейтс видя парите. Улицата беше пълна с коли и пешеходци, но никой не забеляза жеста на нюйоркска благодарност. Ала Прилепа имаше чувството, че го виждат хиляди очи. Пияницата го бе помислил за рушветчия! Току-що го бяха *подкупили*!

— Не можеш да правиш такива неща! — извика той, хвърляйки се към таксито. — Не можеш да...

Беше твърде късно. Марвин Уотърхаус тръшна вратата и таксито потегли.

— Той ме подкупи! — изкрещя Прилепа на Нед Гроган, който помисли, че младият му партньор се е побъркал от жегата.

— Какво? — попита Нед.

— Подкупи ме! — извика Бейтс и хукна след таксито, което прекоси кръстовището, но спря, изчакайки редицата от коли, за да завие към паркинга на Дисниленд.

— Прилеп, ела тук! — изрева Нед Гроган, но Бейтс тичаше между автомобилите, опитвайки се да си спомни какво е наказанието за подкуп на полицаи.

Едва не предизвика катастрофа между две коли, чиито шофьори рязко натиснаха спирачките, за да не прегазят униформеното ченге.

Нед Гроган скочи в патрулната кола с намерението да направи обратен завой и да настигне таксито, но щом потегли, турист на име Дулут го блъсна с автомобила си, което го извади от строя за седмица. Нед Гроган успя да се измъкне от смачканата патрулна кола и за свой ужас видя, че на следващата пресечка на север се е събрала огромна тълпа. Веднага се досети защо. Взе радиопредавателя и поиска помощ.

Когато Прилепа настигна таксито, шофьорът се уплаши. Марвин Уотърхаус беше много уплашен.

Задъхан, Бейтс отвори вратата и каза:

— Ние тук не постъпваме така. Ако бях разбрал, че имаш престъпно намерение, щях да те *арестувам*!

— Но какво лошо има в това, синко? — изненада се Марвин Уотърхаус. — Вземи парите! Искам да се почерпиш след работа.

— Няма да взема парите ви, господине! — извика Прилепа.

— И аз няма да ги взема. Дай ги на благотворителния полицейски фонд! — упорстваше туристът от Ню Йорк.

— *Вземи ги!*

— Няма!

Бейтс се опита да напъха смачканата банкнота в джоба на ризата му, но пияницата, чувствайки се малко или повече на собствена територия, се настрои войнствено.

— Не ме докосвай! Нищо няма да взема!

Когато първата полицейска кола пристигна на местопроизшествието, Марвин Уотърхаус и Прилепа се търкаляха на земята, валяйки се в прахта като пехливани на провинциален панаир. Наблюдаваше ги тълпа от шестдесетина човека. Имаше двама металисти с фланелки без ръкави и татуировки, на които не им хареса да гледат как младо ченге бие мъж на средна възраст. Здравеняците започнаха да подхвърлят забележки и едното доведе до другото.

Когато всичко свърши, Марвин Уотърхаус и двамата металисти отидоха в затвора за побой над полицаи. Нещастният таксиметров шофьор загуби дневните си приходи, защото седя в участъка и дава показания. Патрулната кола бе закарана с влекач в служебния гараж, а Нед Гроган — отведен в болница, за да му направят рентгенова снимка и да прегледат охлузванията по врата.

Последните му думи в линейката бяха:

— Кажете на Прилепа, че за мен беше голяма чест да стана свидетел на такава проява на полицейска доблест. Много съм горд. И му предайте, че е по-добре да тренира бързо да *вади* пистолета, докато стъпя на крака, защото когато го видя, ще има толкова шанс, колкото преброител на гласове в Бангладеш.

Инцидентът с Марвин Уотърхаус накара сержанта от нравствения отдел да забележи Прилепа, който би станал отличен оперативен работник под прикритие в разгара на туристическия сезон, когато постъпваха оплаквания срещу проститутки джебчийки, ограбващи летовниците — нещо, което носеше лоша слава на град като Дисниленд.

Когато попита Бейтс дали иска временно да се включи в нравствения отдел, особено след като Нед Гроган скоро щеше да се върне на работа, новобранецът с готовност се съгласи.

Бейтс мислеше, че ще му хареса да бъде ченге от нравствения отдел, но колегите веднага започнаха да му правят номера. Преди да му възложат първата задача, двама по-възрастни полицаи му казаха, че ще разработва една прословута проститутка на повикване, която се представя за масажистка. Тя беше пустила обява във вестниците до подземния свят, която гласеше: „Ако ме искате, обадете се на номера в тази обява и ми кажете какво желаете и колко означава това за вас. Обяснете подробно“.

Предупреждението за *подробностите* беше включено, защото момичето не искаше обаждания от ченгетата от нравствения отдел и като всички проститутки беше по-добре запозната със закона за принудата от повечето адвокати в Ориндж Каунти. Всяко ченге, което ѝ позвънеше, чуваше записано съобщение и молба да остави телефонния си номер. Едва тогава проститутката се свързваше с клиента и преговаряше за сделката. Работеше предимно с туристи, които нямаха нищо против да оставят телефонния номер на хотелските си стаи.

Казаха на Прилепа, че искат проститутката да опознае гласа му, за да няма проблем, когато по-късно той се появи на срещата. Бейтс трябваше да ѝ се обади и да прочете старателно подготвен текст.

Прилепа прочете посланието на ченгетата от нравствения отдел и попита:

— Но не е ли принуда да кажеш такива неща на проститутка?

— Няма проблем — отговориха те. — Законите за принудата непрекъснато се променят! Само прочети точно каквото е написано.

И така, Прилепа репетира редовете, докато трите ченгета се убедиха, че се справя добре, после единият набра номера на проститутката. Само дето не беше нейният номер, а домашният телефон на Бейтс. Полицаят изчака, докато младата жена на Прилепа вдигна слушалката, и каза: „Един момент“. Само дето *не беше* младата жена на Прилепа, а майка ѝ, Юнис, която не искаше дъщеря ѝ Лени да се омъжва за полицаи, след като бе получила предложение от зъболекар с известни перспективи в живота.

— Кой е? — попита Юнис и слушалката бе връчена на Бейтс, който прочете написания текст.

— Здравсти, сладурано. Да, получих съобщението ти и искам да те оближа. Петдесет долара е чудесно. Надървих се като слон, само като чух гласа ти.

И после Прилепа чу как тъща му изкрещя:

— Уилард! Уилард! Да не си се *побъркал*?

Така постъпваха с новите ченгета в нравствения отдел. Друг път Бейтс работеше по оплакване срещу чекиджии в кинотеатър, разположен в съседство с книжарница за порнографска литература, намираща се в опасна близост до Дисниленд. В киното даваха „Да чукаш Мери Мръсницата“. Във филма участваше изненадващо красива порнозвезда, заедно с поддържащ антураж от тридесет и седем мъже. Изпратиха Прилепа да седне на първия ред, с указания да се втурне към задната част на салона, когато му дадат сигнал. Знакът щеше да означава, че са заловили мъжа, който лъска бастуна. Казаха му също да си сложи бандаж, защото би било много непрофесионално, ако се надърви, докато гледа как мърсуват с Мери.

След пет минути един от полицаите, който се правеше на посетител, нахлу разгневен във фойето и каза на управителя.

— Онзи дребният на първия ред, с уши като на гном, опипва хората между краката! Перверзен тип! Върнете ми парите!

После друг полицай, който също се правеше на посетител, излезе и възмутено каза:

— Едва не си счупих крака, като се подхлъзнах на пода пред първия ред. Там има един дребен чекиджия, който е залял киното със сперма. Може направо да плуваш. Върнете ми парите!

И така нататък.

Докато ченгетата от нравствения отдел се кикотеха навън, управителят на киното, на когото му беше писнало от чекиджии, хвана Прилепа за врата и го издърпа от мястото му. В резултат на това Бейтс инстинктивно замахна. Управителят отвърна на удара и скоро започна схватка, която накара посетителите панически да напуснат киносалона. Когато другите ченгета разбраха, че поредната шега е произвела неочакван резултат и се втурнаха в киносалона, полесражението се бе преместило в книжарницата за порнографска литература. Управителят на киното играеше ритуалния танц на дъжда, след като Прилепа го бе цапардосал и запратил към стената. Подскачаше, държеше осакатената си ръка и крещеше, а Бейтс лежеше прострян между вибраторите и

травеститите си казаха, че ченгето от нравствения отдел едва ли ще става за нещо друго, освен да патрулира.

Кариерата му в Ориндж Каунти приключи не заради шеги, произвели неочакван резултат, а след една законна операция за залавяне на проститутки в луксозен хотел, където едва не го застреляха. Прилепа трябваше да играе ролята на млад застрахователен агент, пристигнал в града, за да оцени щетите, предизвикани от една зимна буря, разрушила крайбрежна сграда. Това беше историята за прикритие, в случай че му провървеше да се запознае със заподозряната проститутка, която от няколко седмици работеше в хотелски бар.

Прилепа имаше строги инструкции да не предприема открити действия срещу проститутката до полунощ, когато екипът свършваше с патрулирането из града. Трябваше само да се помотае из бара и да заговори момичето, ако извадеше късмет, да установи контакт, и после да чака, докато екипът пристигне. Тогава щеше да им даде предварително уговорен сигнал, че тя му е направила предложение за незаконна любов срещу заплащане. Те щяха да се намесят, да я задържат и да я вкарат в затвора.

Това беше планът. Само дето Прилепа бе изпил три коктейла „Маргарита“, преди да види дребничката млада сладурана да влиза и да сяда през два стола. Беше не по-възрастна от него. По някакъв извратен начин му напомни за Мери Мръсницата. Бейтс изпита състрадание към нея, но вече бе работил в нравствения отдел достатъчно дълго, за да има угризения, че изпитва състрадание към проститутките. Веднъж бе пуснал една от тях да отиде до тоалетната и когато разбиха вратата, ги лъхна само вятърът, който развяваше пердето на отворения прозорец. И това стана, след като тя бе помолила шест други ченгета, които ѝ отказаха. Ето как Прилепа спечели наградата за най-голямо осирание на месеца.

И така, зареден с текила и сол, Бейтс се сприятели с момичето. Името ѝ беше Сали и упорито отказваше да отиде достатъчно далеч с „предложението“ си, за да отговори на изискванията на наказателния кодекс. Накрая все пак попита Прилепа дали могат да отидат в стаята му, за да продължат разговора.

— Да останем тук още малко — отвърна той. — Защо бързаш?

— А ти не бързаш ли? — лукаво се усмихна тя. — Не си ли заслужава да *побързаш* заради мен?

— Да, разбира се. Но още не сме говорили... *по деловите въпроси*.

— Да го направим в стаята ти.

— Може да не се съгласиш на моите условия.

— Ще се съглася.

— Разбирам от намеци — каза Прилепа, опитвайки се да действа хитро, но започна да вижда Сали замъглено. Това беше твърде много за младо ченге като него.

— Да се качим и ще поговорим, когато останем сами в асансьора — настоя тя.

— Хайде да изпием още по едно.

— Виж какво, миличък, много си сладък, но нямам на разположение цяла нощ. Ако не проявяваш интерес, трябва да се придвижва по-нататък.

— Чакай малко! — изрече Прилепа, усещайки, че арестът му се изплъзва. — Добре, да поговорим в асансьора.

Какво пък, по дяволите. Това крехко малко момиче едва ли можеше да му създаде някакви неприятности.

По това време на нощта хотелът беше тих. Когато двамата се приближиха, хванати под ръка като младоженци, забелязаха до асансьора да стои приятен на вид мъж. Беше с пуловер, панталон с маншети и мокасини, затова на Прилепа изобщо не му мина през ума, че може да е сутеньорът на проститутката. Сутеньорите би трябвало да са грозни, с копринени ризи, обеци и ботуши от крокодилска кожа.

На Бейтс му се искаше асансьорът да е празен. Трябваше бързо да предложи нещо, защото *не разполагаше* със стая в хотела.

— За кой етаж сте? — обърна се той към младия мъж с надеждата, че той скоро ще слезе и ще го остави насаме с проститутката.

— Чак догоре — ухили се непознатият и когато Прилепа натисна съответния бутон, повтори: — Чак догоре.

— Нали *натиснах* копчето за последния етаж — раздражено каза Бейтс.

— Имам предвид *ръцете* ти — рече младият мъж и извади хромиран револвер тридесет и втори калибър. — Вдигни ги *горе*.

Изкараха го на десетия етаж. Бяха ловки и много бързи. Проститутката държеше вратата на асансьора отворена, а партньорът ѝ блъсна Прилепа до стената и му взе портфейла и часовника. Всичко продължи тридесет секунди. После младият мъж намери белезниците.

— Ченге ли си? — ахна Сали.

— Да, от нравствения отдел. Вие сте арестувани.

— А ти си мъртъв — каза младият мъж.

— Тогава не сте арестувани — отстъпи Прилепа.

— Качвай се в асансьора — заповяда мъжът.

— Виж какво, пусни *ме*, и аз ще *те* пусна! — предложи Прилепа.

— Не съм толкова глупав като теб — изхили се младият мъж и закопча китките му за перилата на асансьора.

— Моля те, не го прави — каза Бейтс. — Просто избягайте. Ще ви дам преднина.

— Вече го направи.

Младият мъж и проститутката излязоха, махнаха му за сбогом и натиснаха бутона, който изпрати Прилепа на последния етаж.

Веригата на белезниците му позволи да стигне до таблото. Натисна аварийния бутон с осеяния си с лунички малък нос и когато служителите на хотела го намериха и се обадиха в участъка да донесат резервен ключ за белезници, реши, че в Ориндж Каунти не му върви.

Имаше чувството, че все още може да направи кариера в полицията, но вероятно в някой не толкова гъсто населен и по-тих град. Чу, че в малко районно управление близо до Палм Спрингс търсят ченгета. Срецна се със сержант Хари Брайт, който разговаря с него и каза, че Бейтс има потенциал и изглежда добро момче.

По ирония на съдбата, още една шега в полицейското управление в Минерал Спрингс щеше да доведе до малък напредък в разследването на убийството на Джак Уотсън.

Никъде няма участък от ченгета, на които да не им се налага да понасят най-малко един шегаджия. Тъй като в Минерал Спрингс имаше девет полицаи, за щастие, шегаджията беше само един. Казваше се Франк Замели, така и го наричаха — Шегаджията. Имаше осемгодишен стаж като ченге по крайбрежието, а в някой предишен

живот явно е бил тип, който тича из тронната зала и забавлява херцогинята. Беше на тридесет и две години, висок и жилив, с очи като на гущер. На другите ченгета много им се искаше водевилът да се възроди, за да може Франк да се откаже от полицейската работа.

Първо, той беше луд по флаконите със сълзотворен газ. Пръскаше всичко. През зимата пръскаше патрулните коли — точно в решетката, където са отдушниците. После, когато включеха парното в студена нощ, ченгетата виеха като умиращи кучета, преди да осъзнаят какво се е случило. Франк пръскаше и радиомикрофоните. Взимаха ги да говорят и очите им започваха да текат от сълзотворния газ. Или пръскаше каските преди важна проверка. Ченгетата стояха мирно, а носовете и очите им пламтяха от газа. Така Шегаджията си навлече множество смъртни закани.

Вариант на пръскането със сълзотворен газ беше номерът с торбичката. Той загребваше с пръчка купчина топли кучешки лайна, пускаше ги в торбичка и я пъхаше под таблото на някоя патрулна кола, ако ченгетата бяха достатъчно тъпи, за да я оставят незаклучена, когато Шегаджията се намираще в радиус от осем километра. Франк много обичаше да се скрие и да гледа как обърканите полицаи изскачат от колата и започват да се душат един друг като кокер шпаньоли, проверяващи какво има по подметките.

Дори цивилните служители не бяха в безопасност, когато Франк Шегаджията се развихреше. В предишния му полицейски участък имаше една омъжена секретарка с внушителна гърдна обиколка, която тайно се срещаше с капитана и отхвърляше предложенията на Франк.

Говореше се, че тя духа на капитана всеки път, когато съпругът ѝ излети по работа за Лос Анджелис, но се правеше на целомъдрена и се държеше като принцеса Даяна. Накрая, когато разгорещилият се Шегаджия не искаше да приеме отказа ѝ, след като я попита дали би желала той да *престане* да я кани на срещи, секретарката рече: „Виж какво, вероятно не оценяваш тактичността ми. Тогава да го кажем другояче. Ще изляза с теб, когато Дева Мария стане проститутка!“.

Сержантът заповяда на Франк да престане да „тормози“ секретарката на шефа. Беше му наредил самият капитан, който нарече Франк „макаронаджия“. Етническата обида преля чашата. Двамата влязоха в списъка на Шегаджията. Но не можеше да напръска със сълзотворен газ нито кучката, нито капитана. Единствено можеше да

изчака, докато една вечер тя се прибра вкъщи. Замели атакува кубчето със снимки, което тя държеше на служебното си бюро. Кубчето съдържаше снимки на деветнадесетгодишната ѝ дъщеря, която съперничеше на Мис Калифорния. А майка ѝ се държеше с нея като с монахиня с ореол на светица. Шегаджията пхна друга снимка от онази страна на кубчето, която гледаше към стаята. По-късно няколко детектива я видяха и попитаха:

— Какво е *това*?

— Дъщеря ми! — гордо отговори секретарката.

Третият детектив зададе същия въпрос.

Това я накара да се замисли, защото всичките ѝ колеги знаеха много добре чии са снимките върху кубчето. После секретарката се обърна и изпищя.

Франк Шегаджията бе сложил в кубчето цветна снимка на прозяващ се бобър, изрязана от списание.

Когато секретарката изтича в кабинета на капитана, за да поиска главата на Франк Шегаджията, нейният шеф и не чак дотам таен любовник се опита да я успокои, подчертавайки, че тя няма доказателства кой ѝ е скроил този мръсен номер и е по-добре да си трае. Тогава изведнъж тя посочи портрета на съпругата му Роузи и на сина им Бъстър. Двамата позираха допрели глави на десетия му рожден ден. Само дето лицето на снимката вече не принадлежеше на Бъстър. Сега сополивото хлапе на капитана имаше сменената физиономия на местен наркоман с прическа на зулус.

Онова, което довърши Франк Шегаджията, беше терорът, който упражняваше в областния затвор. Всичко започна, когато един пияница го описа с двадесет и седем думи, завършващи с „кур сплескан“. Сетне се разкрещя, че са го арестували неправомерно и е бил подложен на полицейски произвол. Главата на Франк Шегаджията се пръскаше от болка. Скоро щеше да излиза в отпуск и не искаше да се разправя със съдебни призовки, затова вместо да каже името си на приемащия полицаи в областния затвор, той импулсивно се записа като полицаи У. Ф. Пък и даде измислен сериен номер.

Така започна терорът. През следващите две седмици Франк Шегаджията се отърва от седем многознайковци, като ти вкара в областния затвор, арестувани от У. Ф. Пък. После разказа на неколцина други ченгета колко е лесно да се отърват от умниците с голяма уста,

които са пияни „почти“ достатъчно, за да бъдат задържани законно. За кратко време полицаят У. Ф. Пък арестува много пияници с лошо поведение.

Сетне играта свърши. Особено след като полицаят Пък не се появи на процеса и вбесените адвокати го описваха ту като висок бял мъж, ту като нисък чернокож или дебел мексиканец.

Единият от адвокатите беше абсолютно убеден, че полицаят Пък е американец от китайски произход, защото самият *той* беше китаец и двамата говорели на един и същ диалект.

Започна голямо вътрешно разследване, включващо три полицейски управления. Заповядаха на Франк Замели да се подложи на тест с детектора на лъжата, но той каза, че е обиден задето се съмняват в думата му на полицаи и джентълмен. Освен това му било писнало от влажния климат, от който го болели коленете, и отивал на юг, към Палм Спрингс, където хората живеели по-дълго и от козарите в Абхазия.

Шест месеца по-късно Франк Шегаджията работеше за Пако Педроса, след като сержант Хари Брайт прецени, че Франк е добро момче, което може би само ще трябва да следят по-отблизо. Пако ценеше номерата на Замели, стига да имаха резултат. Например един ден хората на шерифа се опитваха да изпълнят заповед за обиск на дома на търговец на наркотици от Минерал Спрингс. Попитаха Пако дали някой от ченгетата познава начина на действие на пласъора. Искаха да влязат в къщата бързо, преди да бъдат унищожени веществените доказателства.

— Няма проблем — рече Франк Шегаджията, който знаеше, че производителят и пласъорът на дрога наскоро е ремонтирал един форд мустанг, който обичаше повече от наркотиците.

След тридесет минути Замели „арестува“ най-смотаното на вид ченге от хората на шерифа. Облечен в униформа, Шегаджията повлече по улицата действащия под прикритие полицаи с оковани в белезници ръце зад гърба, като крещеше достатъчно силно, за да събуди жителите на квартала, повечето от които си лягаха в десет вечерта.

Франк Шегаджията вдигна голяма врява, докато тропаше по верандата, водейки „заподозрения“. Облегна се на звънеца и продължи

да звъни, докато не чу глас:

— Да! Какво искате?

— Полиция! Някой в тази къща има ли форд мустанг?

— Защо? — разтревожен попита мъжът от втория етаж.

— Хванах този тип да краде радиото. Мисля, че е разбил колата с крик. Боята е издраскана, прозорецът е счупен и...

Търговецът на наркотици се спусна по перилата. Шегаджията чу две тупвания и след десет секунди „химикът“ отвори вратата и изкрещя:

— Моят мустанг? Този лайнар е разбил безценния ми форд?

Докато Замели едва удържаше наркодилъра да не нападне „арестанта“, около тях се насъбраха хората на шерифа. Пласьорът се озова на мястото на дребния лайнар и скоро беше окован в същите белезници. Ченгетата се разходиха спокойно из лабораторията за амфетамини и събраха дрогата.

Пако Педроса се възхищаваше на изобретателните ченгета като Франк, но пък и Шегаджията от своя страна не въртеше номера на шефа си. Нито на сержантите. Преди всичко той харесваше Хари Брайт и второ, страхуваше се до смърт от сержант Кой Брикман, който не само беше злобен, но и *имаше вид* на такъв. Замели не обичаше хора, които се вторачват в теб така, сякаш не са те виждали от двадесет години. Правеше номера само на другите осем полицаи от Минерал Спрингс. Една от любимите му жертви, разбира се, беше Уилард Бейтс Прилепа.

Бейтс бе натрупал килограми и бе възмъжал през двете години служба в Минерал Спрингс. Там почти всичко му харесваше повече, отколкото в Ориндж Каунти. Естествено, не обичаше лятото, когато температурата надхвърлеше сто и двадесет градуса по Фаренхайт. Не обичаше и *животните*.

По сигнал за нахлуване с взлом Франк Шегаджията хвана миешка мечка, която бе пробила дупка в покрива на къща, и бе влязла вътре. Той тайно пъкна животното в патрулната кола на Прилепа — нещо, което адски ядоса миешката мечка. Звярът изяде униформата на Прилепа, но Уилард го понесе някак.

Имаше обаче животни, които не понасяше. Змиите. Страхуваше се от всички видове змии. Дори от снимките на змии. Франк Шегаджията научи това, купи еднометрова гумена змия и заложи

специален капан в шкафчето на Прилепа. В една неделна вечер Бейтс се върна от смяна, отвори шкафчето си и змията падна на рамото му. Уилард се разкрещя, хукна надолу по стълбите и изхвърча от участъка, като уплаши до смърт дежурния, който помисли, че Прилепа се е натъкнал на бомба.

Бейтс още трепереше, когато пристигна в нощния клуб. Макар че не беше агресивно настроен, нито склонен по природа към насилие, той потърси Замели, който спеше вкъщи и сънуваше следващата си шегичка.

Тридесетина минути, след като бе сформиран полицейският участък на Минерал Спрингс, един предприемач бе купил ресторанта на Майк Кактуса и бе направил страхотна пивница за ченгета. Джей Едгар Гомес, пенсионирано ченге от пътната полиция, кръсти бара си клуб „11-99“, какъвто беше радиокодът, използван от повечето калифорнийски представители на закона, за да съобщят, че някое ченге се нуждае от помощ. За „украса“ на пивницата, Гомес подбра няколко икони. Едната, поставена в позлатена рамка и осветена с прожектор, представляваше цветна снимка с размери двадесет на десет сантиметра на Клинт Истууд, който държеше до лицето си магнум четиридесет и четвърти калибър. Другата беше на героя от Втората световна война, генерал Джордж Смит Патън, вдигнал един от автоматичните си пистолети с дръжка от слонова кост. А на единствената стена, достатъчно голяма да побере „произведения на изкуството“, той поръча на един от местните художници алкохолици да изографиса стенопис, проектиран от самия Джей Едгар Гомес. Миниатюра на Майкъл Джексън със запалени коси и на Принс, облечен в костюма, с който изпълняваше „Пурпурен дъжд“. Огънят в косите на Майкъл Джексън се потушаваше от кехлибарен дъжд, шуртящ от снимката в естествен ръст на Джон Уейн, който облечен в каубойски дрехи, пикаеше върху съвременния псевдохермафродит.

Бившето ченге от „Пътна полиция“ включи и няколко задължителни девиза, написани по стените. Единият гласеше: „Безработицата е унижение. Върнете работата на господин Елис!“. Това се отнасяше за един канадец, публичен палач, който бе пенсиониран принудително, когато нацията наложи мораториум върху смъртното наказание.

Вторият девиз беше: „Подкрепете вечния огън! Щракнете вашата запалка «Биг» за Джан Хоулстром“. Това напомняше на посетителите на пивницата за кампанията, дала възможност на клуб „11-99“ да изпрати сто петдесет и четири запалки „Биг“ на затвора „Соледад“, за Джан Хоулстром, който бе запалил съкилийника си Чарлс Мансън^[1] и едва не го бе убил.

Имаше и други лозунги, които слагаха или махаха в зависимост от случая. Така например над барчето се мъдреше надпис: „Тук спортът хвърляне е забранен“, провокиран от последното изстъпление — хвърляне на джуджета. Един от най-редовните клиенти на клуба беше джудже на име Олег Гридли, който не само че не се сърдеше, задето го подмятат от единия край до другия, но и насърчаваше това занимание, защото някои от момичетата неизменно се включваха в тази налудничавата игра и той имаше възможност да ги опипа тук-там. На вратата на дамската тоалетна пишеше: „Само за женски бозайници“. Накратко, на човек му трябваша ботуши до коленете, за да газии в потока от тестостерон, превръщащ клуб „11-99“ в типична кръчма за ченгета.

На бара седяха десетина полицаи от цялата долина, две климатерични дами от Безкръвната алея, изглеждащи двадесет години по-млади по това време на нощта, и един шофьор на камион, който напразно се опитваше да спори с Джей Едгар Гомес, че най-новият девиз на стената касае бебетата и трябва да бъде пренаписан. „Жените, които искат аборт, трябва да бъдат екзекутирани по бързата процедура. Ние сме за живота.“

Погълнат от спора беше и Джоунс Голата пушка. Пако Педроса още го следеше отблизо. Не бе намерил основание да го уволни. Часовникаря. Колата с мъртвия Джек Уотсън. Всичко, което Джоунс правеше, беше съмнително, но неизвестно как той се бе превърнал в местна легенда.

Пако Педроса каза, че в пустинята не е имало такова потенциално бедствие, откакто Мусолини бе превзел Етиопия. Тревожеше се, че има служители като Франк Шегаджията, Джоунс Голата пушка и Честър Пуф-Паф, но поне не го оставяха да скучае.

Честър Конклин Пуф-Паф беше един от последните патрулни полицаи, нает от Пако Педроса, и единственият чернокож. Беше работил пет години в полицията в долината Коачела. Можеше да

остане и по-дълго, но бе обвинен, че е изпращал специални пратки на Пенсилвания авеню 1600, Вашингтон, окръг Колумбия.

Всъщност не доказаха, че именно Честър е изпращал колетите, но екип на железопътната полиция го хвана да се бори с тялото на спящ вехтошар на леглото в товарен вагон. Честър твърдеше, че се е опитвал да измъкне пияницата оттам и да го закара в затвора, макар да беше известно, че градските ченгета не се мотаеха из влаковете.

Играта загрубя, когато железопътните ченгета намериха плик, завързан за врата на вехтошаря, адресиран до съветника в Белия дом Едуин Мийс. Вътре пишеше: „Наистина съм беден. В Америка се шири голям глад. Нахранете ме и ще гласувам за републиканците“.

В спора участваше и Бигелоу Бобровата опашка, на когото Джей Едгар Гомес разреши да влезе в клуба, едва след като го накара да се закълне, че на последните избори не е гласувал за демократите. Подобно на повечето бивши ченгета, Гомес беше републиканец с десни убеждения — резултат от развилнелия се уличен цинизъм — и искаше клуб „11-99“ да даде сто процента гласове за Роналд Рейгън и неговата партия.

Бигелоу Бобровата опашка беше изпил обичайната си дневна доза „Бийфитър“ и бе готов да вдигне скандал. Той започна да оплюва победната бюлетина Рейгън-Буш и Джей Едгар Гомес, който стоеше зад тезгяха, пушеше пура и се опитваше да дреме прав, отвори кървясалите си очи и го изгледа гневно, сякаш искаше да каже: „Внимавай! Лошо ти се пише“.

Бигелоу Бобровата опашка се бе разгорещил, но схвана намека.

— Добре де — каза той, — всички те са тъпащи, кучи синове, слабаци и некадърници!

Нямаше нищо лошо в това да критикуваш Рейгън и Буш, стига да включиш Мондейл и Фераро. Бигелоу погледна единствения чернокож, Честър Пуф-Паф, и рече:

— Предполагам, че си гласувал за Рейгън. В края на краищата, нали ти изпращаше на Едуин Мийс онези...

— Не започвай пак с тези глупости! — предупреди го Джей Едгар Гомес. — Слухът позатихна. На всички ни е писнало от тази история. Пий си джина и не вдигай скандали!

И така, старият пустинен плъх и младото чернокожо ченге пиеха питиетата си и се преструваха, че не си обръщат внимание, но всички

знаеха, че Бигелоу Бобровата опашка не е свършил с Честър Пуф-Паф, който водеше с една точка, защото *може би* беше човекът, който качи Бигелоу на онзи автобус.

После Честър поведе спор с Джей Едгар Гомес за грамофонния автомат. Младите ченгета винаги се оплакваха от съдържателя заради избора му на плочи.

— Не разбирам защо не може да чуем поне една шибана песен, писана през този век! — изстена Честър. — Писна ми от Хари Бабит и Снуки Лансън. И от Франк Синатра, който пее: „Подреди ги, Джо“.

— Вие, младите, дори не сте способни да проумеете старите песни — въздъхна Гомес. — Какво ще предадете на следващото поколение?

— Трябва да пуснем нещо ново — настоя Честър. — По дяволите, все едно съм телефонист, който прекарва живота си със слушалки, залепени на главата!

Това беше вярно. Четирима от дванадесетте ченгета в пивницата бяха със слушалки на уокмени.

— Какво им е лошото на „Ван Хален“ или на „Дюран Дюран“? — обади се Джоунс Голата пушка.

— Никакъв хард рок — отсече Гомес.

— Добре тогава. Елтън Джон. Той е *по-възрастен*.

— Никакъв мелъди рок — отсече за втори път Гомес.

— А какво ще кажеш за „Полийс“? — попита Честър. — Как може човек като теб, дал тридесет години на закона, да възразява срещу група, кръстена на полицията?

— Не се опитвай да хитрееш — каза Гомес. — По дяволите, избери си поне една песен на „Хол енд Оутс“. По-улегнали са!

— И те са същата измет.

— Предполагам, че дори „Бийтълс“ не са остарели достатъчно за теб.

— Те започнаха тая тъпа музика. Трябваше да се удавят с шибаната си жълта подводница — рече Джей Едгар.

И така нататък. Спорът беше безнадежден, но младите ченгета протестираха всяка нощ. Гомес пускаше музика само от тридесетте, четиридесетте и петдесетте години и малко кънтри. Допускаше Уили Нелсън, защото смяташе, че певецът изпълнява хипарско-каубойски

песни и не може да се справи с кризата на средната възраст. Джей Едгар разбираше ексцентриците на средна възраст.

— Какво ти става? — обърна се Джоунс Голата пушка към Бейтс Прилепа, когато ченгето с големите уши разтреперано влезе в бара и хвърли на тезгяха десетдоларова банкнота.

— Н-нищо — отговори Бейтс. — Само дете ще убия Франк Замели!

— Така ли? Кога?

— Утре. Дори *тази вечер*, ако се появи.

— Да, тук е достатъчно скучно.

— Ей богу, вярвай, ще го убия! Дай ми двойна „Маргарита“, Едгар.

— Какво е направил Шегаджията този път? — попита Джоунс Голата пушка, докато хвърляше погледи на една от вдовиците на средна възраст от Безкръвната алея, която в един часа след полунощ му изглеждаше така, сякаш си е правила пластична операция за шест бона.

— З-змия! — извика Прилепа.

— Сложил е змия в колата ти?

— В ш-шкафчето ми.

— Това вече е прекалено. Дори за Франк Шегаджията. Голяма ли беше? Не ми казвай, че е била гърмяща! Няма да повярвам.

— Г-гумена — изпелтечи Прилепа, грабна чашата с две ръце и изпи половината коктейл на един дъх.

— О, гумена! Е, значи не е *толкова* страшно.

— Ще г-го убия! Г-господи, аз з-заеквам!

— Да. Изпий си питието и може би ще се успокоиш.

— Ей богу, вярвай, щ-ще... — запелтечи отново Прилепа.

— Какво? — не издържа Джоунс Голата пушка.

— По-тихо! — изръмжа Джей Едгар. — Единствената ми почивка тук е като дремя прав.

— Вярвам — каза Джоунс и хукна към грамофона, който свиреше „Зелени очи“ на Хелън О’Конъл. — Вярвам! Хей, Едгар, тази песен не е ли от *твоето* време?

— Какво?

— „Вярвам“... Как беше?

Без да маха пурата от устата си или да отваря очи, Джей Едгар Гомес запя:

— „Вярвам, че от всяка капка дъжд ще пореаасне цвете!“

— Да, точно така.

— „Вярвам, че някъде и в най-тъмната нощ блещууу-ка свещ.“

— Добре, достатъчно! — рече Джоунс Голата пушка. — Тази е, Прилеп.

— Какво?

— Песента, която ми се стори, че убиецът пее в пустинята, когато намерих момчето на Уотсън в колата.

— Нали каза, че била „Преструвай се“.

— „Преструвай се, че си щастлив, когато си тъъжен“ — неочаквано изпя Едгар Гомес. — Обожавам Нат Кинг Коул.

— Мислех, че онзи тип пееше нещо за преструване, но сега съм убеден, че беше „Вярвам“. Да! Точно така.

— Но тази песен съвсем не прилича на „Преструвай се“ — възрази Джей Едгар Гомес, отваряйки най-последно очи. — Пиеш твърде много водка. Казах ти, че уискито е по-добро за главата ти.

— Знам, че беше *нещо* свързано с вяра — продължи да разсъждава Джоунс Голата пушка и сбърчи чело.

— Не смятам, че е толкова важно — каза Гомес. — И бих искал да говориш по-тихо. Бигелоу Бобровата опашка вече клюма на масата. Може би тази вечер ще мине без скандал.

— „Вярвам“ — повтори Джоунс. — Утре ще се обадя на детективите от Палм Спрингс. Аз притежавам единствената улика срещу убиеца.

— Тази улика не ми се вижда кой знае каква — рече Джей Едгар и отново затвори очи.

— Още утре ще им се обадя.

— Аз пък още утре ще убия Франк Замели — измърмори Бейтс Прилепа.

[1] Чарлс Мансън (р. 1934 г.) — убиец психопат, който през август 1969 г. със зверска жестокост убива шестима човека, между които и Шарън Тейт, съпруга на Роман Полански, и получава доживотна присъда. — Б.пр. ↑

6. ПЛАВАЩИ КОВЧЕЗИ

— Не търси милост от онзи негодник — каза Ото Стрингър, говорейки за шефа им. — Той е голяма гад.

— Не мисля, че ще ни е необходима милост — рече Сидни Блекпул. — Никой няма да разбере за десетте бона, а дори това да стане, парите са за всекидневни разходи. С нищо не ни задължават.

— Важна е сумата, Сидни. Тя ни задължава. Ако отделът научи, няма да отгървем примката.

— Никой няма да научи. Спокойно. Довърши си текилата и доматения сок. Как можеш да пиеш такова нещо?

— Ами мога.

Ото Стрингър се беше опянал на шезлонг в здрача край басейна.

Той махна на сервитьорката с гардения в косите, която вървеше, поклащайки бедра. Жителите на Палм Спрингс харесваха Хаваите и екзотиката.

— Още едно? — усмихна се тя и Ото дълбоко съжали, че либидото му е спаднало.

— Питието беше божествено, скъпа — каза той, — но мисля да опитам нещо друго.

— Това е четвъртото, което изпи — отбеляза Сидни. — Опасно е да ги смесваш.

— Не се безпокой. Я да видим. Напоследък не съм пил мартини, затова нека бъде мартини. С водка.

— Водка с мартини — повтори сервитьорката и записа в тефтерчето си.

— И салата — добави Ото.

Докато сервитьорката поклащаше бедра на път за бара, Ото въздъхна, сложи ръце зад главата си и престана да свива корема си. Беше издокаран в чисто нов бял панталон, бели мокасини, пуловер за голф от изкуствена материя в розово и кафяво и кафява риза.

Сидни беше в обичайния си панталон, но за вечерта си бе сложил зелена риза и бял пуловер с шпиц деколте. Хората в Палм Спрингс ходеха небрежно облечени. Казаха им, че малко ресторанти в пустинята изискват сако. Никой не искаше вратовръзки, освен в ресторантите на крайградските клубове, но двамата си бяха взели сака и вратовръзки за всеки случай.

— Днес беше ли достатъчно горещо за теб, скъпи? — попита Ото, наблюдавайки две тридесетинагодишни жени, които се показаха навън, погледнаха детективите и отново се прибраха вътре, без да проявят явен интерес.

— Да, мисля, че беше достатъчно горещо — отговори партньорът му и сви рамене.

— Това е половината от разговора. А сега, къде ще вечеряме?

— Не знам. Трябва ли да се притеснявам за това?

— Това е другата половина от разговора.

— Какъв разговор?

— Разговорът в Палм Спрингс. Днес край басейна слушах една компания. Това беше единственото, за което говореха. Дали е достатъчно горещо и къде ще вечерят.

— Вълнуващо.

— Тук хората се вълнуват само от тези неща.

— Тези хора са богаташи, Ото. Не са като теб и мен.

— И ние сме богати, Сидни.

— Само тази седмица.

— Точно така — каза Ото, подражавайки на Том Селек, чийто начин на говорене, ризи и мустаци бяха хит сред ченгетата тази година. — Онази сервитьорка ще ме изяде с поглед.

— Нали търсеше грозни жени.

— За да се ожения. Богата, грозна мадама, с която да сключя брак, но не и да прекарвам отпуската си. Затова харесвам Йоко Оно. Изглежда като главна героиня от кабуки — японски театър от седемнадесети век, където всички са мъже. Бих се оженил за нея веднага.

— Да подпишем чека за сметката и да вървим да вечеряме — предложи Сидни Блекпул.

— Да подпишем чека за сметката — ухили се Ото. — Аз ще се подпиша. Искам да дам голям бакшиш на малката сърцеразбивачка.

Ще запомни Ото Стрингър до края на седмицата.

— Надявам се, че десетте хиляди ще стигнат — измърмори партньорът му, докато влизаха в ресторанта.

Заведението беше като всичко останало в хотела, но нямаше толкова много плетени мебели и цветните мотиви не бяха толкова крещящи. Салонният управител беше облечен официално, а сервитьорите — издокарани в стандартния за пустинята шик — бели ризи и черни папийонки.

Папката с менюто тежеше толкова, че трябваше да я държиш с две ръце. Всъщност, Ото Стрингър се скри зад нея и каза:

— Сидни, мога да занеса това нещо утре край басейна, да го подпра с два пръта и да си направя колиба, която да приюти мен, количката за голф и Лиз Тейлър.

— Мечтай си!

— Радвам се, че са го превели на английски — изломоти Ото. — Не обичам ресторанти, където всичко е написано на френски или на италиански.

— Колко пъти си ходил в ресторанти, където менюто е на някакъв друг език, освен на английски, испански или китайски? — попита Сидни Блекпул, който се опитваше да реши дали да си поръча нещо, които не може да произнесе, или да се придържа към традиционната за ченгетата храна — пържола или ребърца.

— Аз съм светски човек, Сидни! Носи виното, гарсон!

В същия миг сервитьорът се приближи към тях и попита:

— Решихте ли вече какво ще поръчате, господа?

— За мен мексиканска храна — каза Ото. — Обикновено ям мексикански манджи.

Той не се задоволи само с това, а си поръча дълъг списък от непознати и обилно подправени континентални ястия. Започна с шампанско, охлюви и червен хайвер. Продължи с телешко с винен крем сос, в който можеш да изгубиш вилицата си, юфка със сос и масло „Алфредо“, и завърши с четвърт марципан и палачинка фламбе, защото искаше нещо, което да запалят.

Сидни Блекпул, който осъзна, че е надхвърлил лимита си от „Джони Уокър“ с черен етикет, си поръча само чаша шампанско, телешко в пикантен сос с лимон и салатата от марули. Не яде десерт.

Ото бе стигнал до половината палачинка, когато каза:

— Сидни, трябва да се отпуснеш и да се оставиш на течението.
— Сетне се разхълца. — По дяволите!

— Да ти поръчам горчива бира с лимон — предложи Сидни. —
На мен ми помага в такива случаи.

— Това хълцане е странно. — Горната устна на Ото се обля в
капчици пот. — Мисля, че трябва да отида до тоалетната и да...

Едва стигна дотам. Повръща в продължение на десет минути.
Когато се върна, беше блед и трепереше.

— Изглеждаш зле — отбеляза партньорът му.

— Току-що се простих с екзотични зеленчуци на стойност
стотина долара — изпъшка Ото.

— Е, днес ти е за пръв път. Утре ще се справиш по-добре.
Стомахът ти не е свикнал с *такива* неща.

— Ох, колко ми е лошо! И пак съм гладен!

— Да вървим да спим.

— Но аз исках да видя *нощния* живот.

— По-добре да си починем. Утре ще си поръчаш закуска в
леглото. Ще бъдеш нов човек.

— Утре ще ям само мексиканска храна.

— Първата ми работа ще бъде да поръчам да ти донесат в стаята
голяма купа с мексиканско ядене — обеща Сидни.

Потоп. В пустинята никога не се бе изливало толкова много вода.
Сидни Блекпул наблюдаваше как ужасяващият порой се надига като
приливна вълна на самия хребет на планината Сан Хасинто и после се
спуска като водопад към хотела. Мъже и жени пицяха. Беше страшно
и въпреки че собственият му живот беше в опасност, Сидни трябваше
да се изправи и да посрещне стената от вода, защото само той
виждаше какво плава на гребена. Ковчег. Обкован в олово ковчег, който
се носеше като сърф от фибростъкло. Сидни плачеше заедно с другите
обречени гости на хотела, но не за своята неизбежна смърт. Ридаше,
защото знаеше, че в ковчегата се намира полуудавеното тяло на Томи.
Облечено в синьо-черния си гумен костюм, момчето се беше вкопчило
в ковчегата, който изведнъж започна да се премията надолу към долината
Коачела.

— Томми! — изхлипа Сидни и в следващия миг се събуди.

Зазоряваше се. Не се беше събудил в ужасния пиянски час, както заслужаваше, след като бе изпил толкова много „Джони Уокър“ с черен етикет. Леглото беше влажно, както ставаше винаги след повтарящия се кошмар за Томи.

В съня синът му често се вкопчваше в ковчег или понякога в сърфа, чийто ремък за крака беше скъсан от огромната вълна, която удави Томи в Санта Моника.

Друг път Сидни сънуваше, че Томи е потопен във вода, както лежи в ковчега в студената земя. Това се случваше по време на пороен дъжд. Сидни бе намразил поройните дъждове и започна да съжалява, че не беше кремирал Томи. Бившата му съпруга предложи кремиране, но отстъпи, когато той настоя за традиционно погребение. Подобно на мнозина обезверени католици, Сидни не можеше да се отърси напълно от догмите, внушени му в началното училище. Макар че съвременната църква вече не държеше на тайнството, ритуала и погребението в земята. Мъртвият с непокътнати кости, очакващ Спасителя. Така и не разбра защо изискваха това, но погребва Томи в земята. И сега съжаляваше, че го е направил, всеки път, щом завалеше. В дните, когато обезумяваше, Сидни четеше прогнозата за времето дори преди заглавията на статиите във вестника.

През всичките си години като ченге — дори когато веднъж се оказа затворен в горящ склад и мислеше, че ще се опече жив — Сидни никога не се беше събуждал, облян в студена пот. Никога не го измъчваха сънища за пожари. Само за вода и за студеното тяло на Томи.

Треперейки, детективът тръгна към душа. Имаше чувството, че е много стар и се надяваше да премахне болката, която се бе появила в основата на черепа му.

Студена пот. Беше плод на болните фантазии на родител, който сънуваше нещо толкова безбожно и неестествено като осемнадесетгодишното си дете, лежащо в земята. Той се изкъпа и се избърсна, после се облече, глътна три аспирина и слезе долу, надявайки се хотелското кафене да отваря рано.

Закуската на Ото Стрингър беше сервирана в леглото, както му бе обещано. Беше типичен ноемврийски ден в Палм Спрингс. „Такъв,

какъвто може да се очаква“ — както се изразяваха синоптиците. Температура около седемдесет и осем градуса по Фаренхайт и влажност деветнадесет процента. Приятен и ободряващ. Ото погълна четири яйца, две порции бекон, няколко филии препечен хляб, конфитюр и кафе. Изкъпа се, избърсна се, сложи си светлосиня риза за голф и морскосин пуловер и после установи, че не са се разбрали къде ще играят.

Бяха се снабдили с имената на трима професионалисти, които щяха да им уредят игра на голф в някой от най-известните американски крайградски клубове в околността. Секретарката на Виктор Уотсън бе уверила Сидни Блекпул, че дори ако игрищата още не са готови за официалното откриване на сезона '84-85, може да им уреди да играят където поискат.

Когато Ото влезе в кафенето, партньорът му четеше „Палм Спрингс Лайф“ и папката с полицейските доклади за убийството на Джак Уотсън.

— Кое е по-забавно? — попита Ото и кимна на една от хилядите дневни сервитьорки в пустинята, на които им беше адски натоварено по време на краткия туристически сезон и вървяха така, сякаш ги боляха краката.

— Добро утро — поздрави тя и му наля кафе. — Май сте си поръчали горещо време?

— И още как — отговори Ото.

— Това е половината от разговора за деня — отбеляза Сидни.

— Къде ще вечеряме? — попита Ото, довършвайки другата половина.

— Искаш ли да играем голф или ще доставим удоволствие на Уотсън?

— Мисля да поработим, в случай че той се обади и поиска да му докладваме, Сидни.

— Едва ли ще се обади. Сигурно подсъзнателно е убеден, че това са фантазии. Той е само един... съсипан баща, който не може да се примири със загубата на сина си. Може би мнозина на негово място биха направили невъзможното, за да се опитат да потърсят...

— Правосъдие.

— Щях да кажа спокойствие. Той знае, че няма правосъдие.

— Съжалявам го, Сидни. Хайде днес да порботим по случая. Имаме цяла седмица да играем голф. Искаш ли да се отбием в полицията в Палм Спрингс?

— Полицията в Палм Спрингс едва ли ще знае нещо повече от нас. Мислех да отидем в къщата на Уотсън. Икономът би трябвало да е там.

— Откога работи за семейството?

— Само от две години.

— Хайде да го разпитаем.

— Може следобед да поиграем голф.

Имението на Виктор Уотсън в Лас Палмас разочарова и двете ченгета. Очакваха голяма къща като онези в Бевърли Хилс, а не едноетажна сграда без определен стил, която дори не се виждаше от джунглата от олеандри. Жителите на Бевърли Хилс твърдяха, че искат уединение, но полагаха усилия минувачите да съзират поне горните прозорци и покривите с кули над обвитите с лози стени и през оградите от ковано желязо.

Домът на Виктор Уотсън беше строен през петдесетте години, имаше плосък покрив и обграждаше голям овален басейн и горичка от портокалови дръвчета. Имението беше около акър и половина. Портата беше заключена и детективите натиснаха звънеца, но никой не им отвори.

— Икономът може да е отишъл да пазарува или по някаква друга работа — каза Ото.

— Или е в горичката — рече Сидни Блекпул и се покатери на портата, за да надникне.

— Обул съм нов панталон и съм твърде стар да се катеря.

— Оградата е снабдена с електронни датчици. Само се облегни на нея.

— Вероятно ще задействам някоя аларма.

Ото отпусна тежестта си върху портата и блъсна резето, което изскърца и поддаде. Двамата влязоха и портата отново се затвори.

— Поправката сигурно ще струва десетте хиляди, които той ни даде — отбеляза Ото.

— Не можем да губим много време. Трябва да играем голф.

Детективите тръгнаха по алеята за коли отстрани на къщата и Ото извика:

— Има ли някой тук?

Но от горичката не се чу никакъв звук, освен суматохата, настанала сред птиците по дърветата.

Сидни надникна в гаража и видя мерцедеса на Уотсън. Ото натисна звънеца на предната врата. Отвътре се чуваше музика.

— Хайде да обиколим басейна — предложи той. — Може би се пече на слънце и е заспал.

Басейнът беше с внушителни размери. Имаше отделен минерален басейн, достатъчно голям, за да побере оргията, в която Ото мечтаеше да се включи до края на тази седмица.

— Какво ще кажеш, Сидни? Цялото това уединение. Обзалагам се, че вдигат страхотни купони.

— Какво е това, по дяволите?

До шезлонга в сянката на покрива над вътрешния двор някой бе разлял чаша кафе. Сидни докосна течността. Беше хладна. По камъните съгледа петна от кръв. Изглеждаха пресни.

— Хайде да влезем в къщата — предложи той.

Не беше трудно. Френските прозорци, гледащи към вътрешния двор, не бяха затворени и детективите влязоха безпрепятствено. Спогледаха се, когато осъзнаха, че всъщност са се подготвили за почивка и игра на голф, а не за разследване на убийство. Не бяха въоръжени.

— Има ли някой тук? — извика Ото.

Домът носеше почерка на госпожа Уотсън. Същата зашеметяваща дизайнерска смесица, която Сидни Блекпул бе видял в кабинета на Виктор Уотсън: гръцки урни, останки от антични римски барелефи, предмети на изкуството от преди идването на Колумб, английски пейзажи от осемнадесети век и три „кътчета за разговори“ с масивни канапета и кресла, които би трябвало да казват: „В тази къща сме артистично небрежни, както е прието в тази пустош“, но на Сидни Блекпул говореха: „Парите компенсират липсата на вкус“.

Музиката от радиото се разнасяше не от голямата спалня долу, до салона за развлечения, а от другата страна на къщата, от кухнята. Ото взе една тънкошиеста ваза, вдигна я като бейзболна бухалка, после сви рамене и я остави.

Двамата бяха малко напрегнати, докато се промъкваха към огромната кухня с газови печки и фурни, хладилници и камери за дълбоко замразяване — всички от неръждаема стомана, които биха задоволили нуждите на всеки ресторант в Палм Спрингс. В средата имаше стара дъска за рязане на месо. Върху нея лежеше тридесет и пет сантиметров касапски нож, оплескан с кръв.

Ото Стрингър съжали, че не е задържал вазата и се огледа за истинска бухалка. Двамата бавно вървяха по посока на музиката. Радиото беше включено на една от станциите в Палм Спрингс, която подобно на останалите, отказваше да марширува напред във времето и бе останала в епохата на Дуайт Айзенхауер.

Песента беше „Колелото на съдбата“ на Кей Стар. Чу се шум от течащ душ. Сетне Ози Нелсън запя „Стига да си здрава“.

Ото се опита да наруши тегнещото във въздуха напрежение, като прошепна:

— Не знаех, че пее.

— Кой?

— Ози Нелсън. Мислех, че участва само в телевизионни предавания.

Сидни Блекпул протегна крак и ритна вратата на спалнята. Музиката и звукът на течаща вода се усилиха. Двамата се промъкнаха на пръсти към банята. Завесата пред душа беше дръпната, но никой не стоеше зад нея. После видяха очертанятия на човешка фигура, приведена във ваната.

Сидни се хвърли напред и рязко дръпна завесата.

Един плешив човек извика, изпусна нокторезачката и скочи. Имаше ръст на жокей. Инстинктът му за съхранение не го накара да протегне напред ръце, за да се защити, а закри гениталиите си.

— Кой *сте* вие? — изкрещя той.

— Сержант Блекпул и детектив Стрингър — отговори Сидни. — Казаха, че ще ни очаквате. Във вътрешния двор има кръв. И касапски нож. Помислихме, че...

— О, боже! — изплака дребният човечец и се уви със завесата на душа.

— Ще ви оставим да се облечете — каза Сидни и двамата детективи се оттеглиха в хола.

— Горкият — рече Ото. — Щеше да си глътне езика.

— Това ще го накара да бъде по-бдителен.

Сидни Блекпул се запита дали добре зареденият бар в хола съдържа „Джони Уокър“ с черен етикет. Сетне погледна часовника си и видя, че още няма десет сутринта. Помисли си, че импулсът да пие уиски толкова рано е много тревожен, независимо че беше в отпуск.

След няколко минути икономът пристигна, като шляпаше с боси крака по пода, облечен в зелено като мента копринено кимоно с огромни ръкави и летящ жерав, избродиран на гърба. Беше на около шестдесет години и ягодоворозовата му перука беше килната на една страна.

— Господи, как ме изплашихте! — възкликна той и протегна ръка на Сидни Блекпул. Ръкува се с двамата детективи и се усмихна. — Божичко! Когато дръпнахте завесата, помислих, че ще видя Антъни Пъркинс. Толкова се разочаровах! Желаете ли кафе или нещо друго за пиене?

— Не, благодаря господин Пенроуд — отговори Сидни. — Съжалявам, че се запознахме по този начин.

— Няма нищо. И моля ви, наричайте ме Харлан. Всички ми викат така. Знам, че ченгетата са подозрителни. Извинете, исках да кажа полицаите.

— Нямаме нищо против да ни наричате ченгета — каза Сидни.

— Наистина ли? Ами, заповядайте, седнете, за бога. Сигурно изглеждам ужасно. — Харлан Пенроуд докосна перуката си и разбра, че наистина е така, после се опита да я нагласи както трябва. — Режех си ноктите на краката, когато дръпнахте завесата. А кръвта... Четях „Лос Анджелис Таймс“ и режех праскова. Ядосах се на онази съдийка Роуз Бърд и на съдебните ѝ заседатели. Ние гласуваме за смъртното наказание, а те продължават да пазят живота на разни убийци. Така се вбесих, че се поразях.

— Отбихме се да разгледаме къщата и да ви зададем няколко въпроса.

Сидни погледна Ото, който прочете мислите му: ако изобщо можем да измислим какъв въпрос да зададем за убийство отпреди седемнадесет месеца.

— Нямаше да се налага да търпим Роуз Бърд, ако онзи така наречен губернатор Джери Браун не я беше назначил — продължи Харлан Пенроуд. — Видяхте ли портрета му, който са окачили в

общината? Искам да кажа, дали художникът *изобщо* е доловил онази потисната саможивост и параноя у него? В някой друг живот Джери Браун трябва да е бил Емили Дикинсън. Искам да се отървем от Роуз Бърд и от останалите членове на Върховния съд. Разсъждавам като ченге. Аз съм за смъртното наказание!

— Много съжаляваме, че ви безпокоим, но...

— О, съвсем не ме безпокоите. Знаете ли колко *самотен* се чувства човек тук? Госпожа и господин Уотсън не идват, откакто Джак почина. Ако не изпращаха приятели да използват къщата през почивните дни, нямаше да виждам жива душа. Знаете ли какво е да живееш сам в такава къща?

— Разрешават ли ви да каните приятели? — попита Ото, докато се възхищаваше на музейните експонати, които Сидни Блекпул ненавиждаше.

— О, да! Много е приятно да се работи за хора като госпожа и господин Уотсън. Пък и, разбира се, тук си имам достатъчно грижи. А вече не съм млад. Работата е хубава, повярвайте! Не се оплаквам. Само ми липсват хора, за които да се грижа и да готвя. Хей, господин Уотсън се обади и ми каза, че двама господата може да дойдат тук за една седмица. Искате ли да ви приготвя обяд?

— Не, благодаря — отговори Сидни Блекпул. — Имаме хотел и...

— О, няма да ме притесните! Обичам да готвя. Ходил съм на курсове. Какво бихте желали? Можеше да поканите и съпругите си. С вас ли са?

— Не сме женени — рече Ото. — И двамата сме разведени.

— Сериозно? — извика Харлан Пенроуд. — О, *трябва* да останете за обяд!

— Ами, може би някой друг ден през седмицата — деликатно отклони поканата Сидни. — А сега, да поговорим за убийството.

— Ще го разкриете ли? Искам да кажа, имате ли нови улики?

— Не съвсем — отговори Ото. — Преглеждаме старите. Само дето всъщност няма улики.

— Знам. — Харлан Пенроуд кимна, скромно придърпвайки кимоното около кокалестите си колене. — Чудех се защо ще идват детективи чак от Холивуд. Знам, че там имате много работа.

— Да, затънали сме до шия в работа — кимна Ото. — Правим един вид услуга на господин Уотсън.

— Джак беше много красиво момче. Толкова чувствителен, интелигентен... *мил*. Беше в онази възраст, когато другите хлапета остроумничат и знаят всичко. Но Джак не беше такъв. Беше изключително *мил*.

— Към вас? — попита Ото.

— Да. Тук се чувстваше добре. Харесваше хората и се безпокоеше за тях. Мисля, че ме обичаше. Като член на семейството, не само като служител.

— В полицейския доклад пише, че сте отсъствали от града в нощта, когато е бил убит.

— Да. Бях в Лос Анджелис. Намразих се, че не бях тук. Нямате представа колко пъти съм мислил за това.

— Защо отидохте в Лос Анджелис?

— Ами, не признах пред детективите от Палм Спрингс, но след толкова много време предполагам, че няма значение. Трябваше да давам показания пред съда и не исках господин Уотсън да узнае за това. Щеше да му се стори скандално.

— Съд? Били сте замесен в престъпление?

— О, не! Бях нещо като свидетел. Ох, беше ужасно! — Харлан Пенроуд скочи и направи няколко крачки към барчето, откъдето си наля портокалов сок. — Искате ли сок? Прясно изцеден.

— Не, благодаря — отговори Ото, а Сидни поклати глава и забеляза бутилка „Джони Уокър“ с черен етикет.

— Ами — започна Харлан Пенроуд, връщайки се на канапето и кръстосвайки крака, след като се увери, че кимоното му няма да се разтвори, — всъщност, напуснах Холивуд и дойдох да живея в пустинята *именно* заради онази ужасна история. Работех в звукозаписно студио в Санта Моника, където хора без никакъв талант идваха да записват плочи. Беше толкова тъжно... Всички онези млади момчета и момичета с надежди и мечти. Малка рок група с някоя отвратителна песен, която едва са скалъпили. Непрекъснато бях в депресия.

Сидни Блекпул погледна часовника си, а Ото каза:

— След малко имаме друга среща.

— Така ли? — Харлан Пенроуд посърна. — Както и да е, един ден, докато правехме записи в студиото, шефът ми, който беше хомосексуалист, се скара с приятеля си, онази личност на име Годфри Паркър. Бяха на път да се сбият, когато си тръгнах за вкъщи. На другия ден намериха шефа ми. О, беше неопишимо!

— Какво се случи?

Ото започваше да се увлича от разказа на Харлан.

— Типично педерастко убийство: спомням си едно такова. Стана в жилищния блок, в който живеех. Хомосексуалист накълца на парчета любовника си. Ченгетата намериха чували за боклук из целия апартамент. „Той е в този“ — извика единият. „И в този“ — изрева другият. Ох, ужасно беше! Най-хубавата му част беше открита в чанта от кожа на алигатор!

— Да се върнем на звукозаписното студио — каза Ото и в края на краищата си наля портокалов сок.

— А, да. Сутринта портиерът се обадил и полицията дойде. Намериха шефа ми мъртъв. От ануса му стърчеше студиен микрофон. Отвратително!

— Да, доста гадно — съгласи се Ото.

— И Годфри беше надул звука до дупка! Този човек беше истински демон! И знаете ли какво казаха ченгетата, които дойдоха онази сутрин?

— Не мога да си представя — отговори Сидни.

— Първият рече: „Знам кой трябва да е починалият“. И после каза името на онзи телевизионен репортер от Седми канал. Дето винаги пише статии за полицията в Лос Анджелис. А другият заяви: „Заподозреният е един от нас. Някое ченге най-после е направило онова, което всички заплашвахме, че ще сторим“. Наложиха се да срежат микрофона с резачка.

— Това искаше да направи Рейгън, когато се пошегува, че ще бомбардира руснаците — рече Сидни. — Но да се върнем на Джак Уотсън. Имаме нова информация, че може би е ходил в Холивуд в деня, когато е изчезнал. Купил е гума от представителите на „Ролс-Ройс“. Имате ли представа какво може да е правил там?

— В Холивуд? Не! Изумен съм. Той дойде в пустинята, защото беше уморен от последните изпити в колежа. Годеницата му също

щеше да идва. Тук, в Палм Спрингс, имаме представител на „Ролс-Ройс“. Защо ще ходи чак до Холивуд за една гума?

— Тогава трябва да е имал друга причина — отбеляза Ото.

— Нямам представа защо би шофирал два часа, след като дойде тук да си почива. Нито защо е взел ролс-ройса.

— Защо казвате това? — попита Сидни.

— Той мразеше ролс-ройса. Казваше, че колата е много претенциозна. Не искаше да я кара. Имаше си собствен автомобил, порше. Майка му го купи. Ако е отивал в града по спешна работа, би взел поршето.

— Сигурен ли сте? — попита Сидни.

— Абсолютно. Така и не каза на родителите си, че ненавижда ролс-ройса, но на мен много пъти го е признавал. Затова не идваше тук със самолет. Не искаше да остава само с ролс-ройса. Винаги пътуваше с поршето си.

— Често ли идваше тук? Имам предвид да си почива — попита Сидни.

— О, може би два пъти месечно през учебната година. За по два-три дни.

— В полицейския доклад пише, че според баща му, Джак рядко идвал тук сам.

— Всъщност Джак идваше тук по-често, отколкото родителите му знаеха. Майка му и баща му са заети хора. Обикновено им казваше, че отсяда в студентското общежитие, но идваше тук. Не споменах това, защото веднага след като почина, не исках да казвам нищо повече от необходимото.

— Защо? — попита Ото.

— Тогава вече бях работил за семейство Уотсън от около шест месеца и чух как господин Уотсън описа Джак на полицаите. Каза, че бил умен, свестен и ученолюбив студент. Да, Джак наистина беше такъв, но...

— Какво?

— Джак често идваше в Палм Спрингс през почивните дни, но никога, когато тук имаше хора. И не искаше родителите му да знаят. Каза ми да не го издавам.

— Попитахте ли го защо?

— Да. Отговори, че баща му се отнасял с него като с хлапе и може би шпионирал наоколо.

— Да шпионира?

— Сержант, Джак беше великолепен двадесет и една годишен младеж! Когато излизаше вечер, мислех, че отива на дискотека. Искам да кажа, че имаше годеница, но от Сан Диего и Лос Анджелис идват много хубави момичета. Знаете какво е да си млад.

Сидни погледна Ото и попита:

— Нещо друго?

— Мислите ли, че може да е бил отвлечен от къщата? — добави Ото.

— Не — отговори Харлан и очите му се напълниха със сълзи за Джак Уотсън. — Вярно, нощем наоколо е тъмно и сме близо до гетото, но всички имат всевъзможни алармени системи. Пък и хората са внимателни. Възрастните богаташи предпочитат мрака пред уличното осветление, което не им дава да заспят. Не искат дори полицейски хеликоптери. Лягат си в девет часа.

— Инфрачервените сензори на оградата още ли работят? — попита Сидни и стана.

— Мисля, че да.

— Винаги ли ги включвате?

— О, да. Преди да си легна и преди да изляза. Но понякога, когато се почувствам самотен, едва ли не бих се зарадвал и на крадец. Е, ако не е зъл.

— Внимавайте, Харлан! — предупреди го Ото. — Понякога непознатите компаньони в леглото си правят *лоши шег*и.

7. ОРЪЖИЕТО

Полицай Барни Уилсън би направил безпрепятствена кариера в долината Коачела, ако не се беше включил в лейбъристкото движение. Кариерата му вървеше някак успоредно с тази на Роналд Рейгън, тоест стремглаво, докато не произнесе реч в защита на свой колега, който се кандидатираше за президент на полицейския синдикат. Но Барни Уилсън никога нямаше да изнесе онази реч, нито каквато и да е друга реч, ако не беше лекарят от пустинята, който по време на годишния профилактичен преглед извика двадесет и девет годишния полицай в кабинета си и му съобщи първо добрата новина. Не, не беше болен от гонорея, както се бе опасявал. Можел да задържи любовницата си и не било необходимо да прави самопризнания пред съпругата си. Лошата новина беше, че щеше да има тази любовница само още две години. А също и съпругата си.

Стъписан, Барни Уилсън се вторачи в лекаря, който изглеждаше малко смахнат.

— Имате червени кръвни телца в урината. Остър гломерулонефрит. *Може би* две години — каза лекарят, поглеждайки часовника на стената, защото имаше уговорка за голф.

И през следващите три седмици се роди легендата на долината Коачела. Барни Уилсън се застъпи за свой приятел и се опълчи срещу цялото полицейско управление по време на една стачка с неясни искания. И след като изпи двадесет и две бири за три часа, той заяви, че шефът на полицията е надут задник и скромен колкото Фидел Кастро, Муамар Кадафи и Барбра Стрейзънд, взети в едно. За радост на ченгетата, носещи протестни лозунги, той каза, че трябва да саботират с динамит специалната възглавничка, успокояваща хемороидите на шефа, и да сложат тротил в цигарите му.

И тъй като неизлечимо болният човек не знае граници, Уилсън достави удоволствие на тълпата от непокорни ченгета, като нарече шефа пластмасова кукла. В края на подстрекателската си реч, докато

всички местни репортери щракаха като обезумели с фотоапаратите, Уилсън рече, че шефът управлява отдела си като бананова република и с насълзени очи от мисълта за неизбежната си кончина, съпътстван от гръмки аплодисменти, завърши с думите: „Дайте ни свобода или смърт! Съжалявам, че имам само един живот, който да посветя на моя синдикат!“.

Оттогава Барни Уилсън стана известен в цялата долина като Нейтан Хейл Уилсън^[1] и бе избран за президент на полицейския профсъюз.

После, за да достави удоволствие на натъженото си семейство, той отиде при хематолога на майка си. Лекарят го попита дали е боледувал от грип, преди да му направят изследванията, станали повод за лошата вест. Получавайки утвърдителен отговор, той го попита дали е правил кросове по време на първите изследвания и когато Уилсън отново каза „Да, колко мислите, че ми остава да живея“, лекарят въздъхна:

— Петдесет години, ако се грижите за себе си. И много по-малко, ако шефът на полицията разбере, че не умирате.

Същия следобед, убеден, че *още дълго време* ще се нуждае от работа, Нейтан Хейл Уилсън се озова на шосето за Минерал Спрингс, за да провери дали Пако Педроса иска ченге с краткотрайна кариера в американското лейбъристко движение.

— Може да ти дам шанс, но тук не ми трябва профсъюзни деятели — предупреди го Пако.

— Приключих със синдикатите, шефе — обеща Уилсън. — Известно време бях откачил заради онзи доктор, когото ще съдя.

— Добре, защото нали знаеш онова игрище за голф в Индиан Уелс? Собственост на профсъюза на шофьорите на камиони. Чух, че Джими Хофа^[2] живее там. Под кота номер шестнадесет.

— Приключих със синдикатите, шефе — повтори Уилсън. — Дори не гледам филми с Чарлтън Хестън или Ед Аснър.

— Струва ми се добро момче — рече сержант Хари Брайт, довереникът на Пако Педроса.

— Добре, ще рискувам с теб — съгласи се шефът на полицията. — Ще те дам на моя човек от ФБР да те въведе в работата.

— Човек от ФБР?

— Чистокръвен индианец. Мейнард Ривас. Вероятно ще го намериш в клуб „11-99“ по-късно през деня. Търси нещо, което прилича на тапет на цветя. Това ще е. Обича пъстрите ризи.

— Едър ли е?

— Да, има *много* място за татуировки.

Мейнард Ривас израсна в резервата „Моронго“. Всичко, което тамошните индианци имаха на света, беше малка безводна площ пустинна земя и зала за бинго.

Мейнард прекара живота си в мечти да бъде индианец от племето Агуа Калиенте, които притежаваха огромни парцели земя в Палм Спрингс. Всеки квадратен метър там беше техен и наемателите плащаха рента, която напоследък бе хвъркнала до небесата. Говореше се, че един местен Агуа Калиенте получава двадесет хиляди долара на тримесечие. Друг взимал толкова за един месец.

Индианците от Палм Спрингс са най-богатите на глава от населението и Министерството на вътрешните работи вече не се грижи за тях. Бяха го обвинили в „намеса“ в кредитите на индианците. Това беше малко преди те да бъдат информирани, че „намеса“ означава „кражба“ на техния език. Индианците не плащат данък върху кредитите, а само върху вложенията си. Някои са образовани и се възползват от специално отпусканите от правителството стипендии. Други просто седят под вечнозелените храсти. Трети са наркомани.

Ето защо, когато туристите попитат къде живеят индианците, местните жители отговарят: „Където си искат. Те имат пари“.

Ако индианците от племето Моронго и Агуа Калиенте бяха разменили земите си преди осемдесет години, Мейнард Ривас щеше да кара ферари, а *те* щяха да си купуват бензин само за два долара с обяснението: „Слагам малко, за да върви по-бързо колата“. И щяха да чуват крясъци „Бинго!“ само в кошмарите си.

Мейнард Ривас винаги бе искал да се измъкне от резервата „Моронго“ и особено от залата за бинго, която се намиреше на два-три километра от две статуи на динозаври в естествен ръст, огромен щанд за плодове и няколко хиляди вятърни турбини.

Единствените му развлечения бяха да гледа големите гущери и вятърните мелници и да се напива. Затова се премести в околностите

на Лос Анджелис и започна работа като ченге.

Мнозина от племето Моронго бяха едри, но Мейнард беше истински великан. Десетсантиметровият служебен револвер изглеждаше като дамско пищовче в ръката му.

Още първата година той получи почетна грамота за героизъм, защото спаси живота на един фантом, който влудяваше полицаите. Фантомът беше един от онези „радиоговорители“, които вдигат на крак от време на време полицейските участъци. Промъкваша се крадешком в патрулните коли, ако ченгетата ги оставеха незаклучени за пет минути, и взимаха микрофона, за да говорят мръсотии на диспечерите. Онзи фантом само казваше: „Духач“. Когато поискваша да повтори съобщението, той понякога го правеше, като добавяше: „Това е всичко“. Или: „Край на емисията“. Или: „Прието“. Или някакъв друг подобен израз от жаргона на радиовръзките.

Мейнард Ривас спипа фантома, когато онзи се промъкваше в една патрулна кола. Радиоговорителят имаше коси като на Харпо Маркс^[3] и изглеждаше два пъти по-тъп. Огромният индианец не го залови веднага, а го проследи. Фантомът влезе в една служебна сграда, изкачи се по аварийните стълби и събра тълпа. Неколцина бяха ченгета.

— Ще те спипаме! — крещяха те.

Но той не беше *толкова* тъп и не скочи.

Мейнард Ривас убеди един от строителните работници да го качи в кофата на крана и да го доближи до аварийните стълби. После изненада фантома с думите:

— Не искаш ли вече да дишаш въздуха ми? Не искаш ли да ме виждаш? Добре тогава, сбогом.

И докато радиоговорителят разсъждаваше, че самоубийството означава край на шепота „духач“ в полицейските микрофони, Ривас смело скочи от крана на аварийните стълби и сграбчи фантома под мишница като футболна топка. Но не остана за дълго герой.

Краят на кариерата му в областната полиция на Лос Анджелис бе сложен от една южноамериканска риба. Всъщност бяха няколко и преди всичко нямаха работа в Северна Америка.

Мейнард осигуряваше подкрепления на ченгетата от отдел „Наркотици“, които извършваха обиск на къща на стойност един милион долара в подножията на планините. Хванаха само двама

перуанци, наркодильри, и един източноевропеец, студент, дошъл да си купи дрога. В него намериха малко кокаин. Студентът се оказа син на български дипломат. Бащата имаше дипломатически имунитет и твърдеше, че децата му също се ползват с протекции.

Обискът донесе много разочарования и шест от ченгетата бързо напуснаха къщата. Двама униформени, единият от които Мейнард Ривас, останаха с тримата арестанта, докато цивилните полицаи претърсваха къщата за гости в задния двор.

Най-дребният перуанец погледна едното униформено ченге, после Мейнард Ривас, и попита:

— Сеньор, може ли да поговорим насаме?

Ривас, който беше около три пъти по-едър от перуанеца, не се страхуваше от номера, особено след като тримата заподозрени бяха с белезници.

— Дръж ги под око — каза той на партньора си и заведе дребния перуанец в преддверието.

— Ако ми махнеш белезниците, ще ти покажа къде е кокаинът — рече пласъорът на дрога.

— Нима? Приличам ли ти на човек, току-що излязъл от вигвама? Щом искаш да ни кажеш къде е белият прах, направи го така, както си с белезниците. Всъщност, кажи на ченгетата от отдел „Наркотици“. Аз съм тук само като бавачка.

— Те ме удариха по лицето. Нищо няма да им кажа. Ако кажа на някого, ще е на теб или на никого.

— Тогава кажи ми.

— Моля те, сеньор, китките ми! Много ме боли. Нали ме претърси. Аз съм дребен, а ти си великан.

Мейнард се поколеба за миг, но реши, че ако този келеш го изработи, ще трябва да се върне в резервата и да остане там до края на живота си.

— Ще се държим за ръце, докато ми показваш къде е наркотикът — каза Ривас, махна белезниците на перуанеца и му позволи да разтрие китките си, за да възстанови кръвообращението.

— Много ти благодаря, сеньор. Моля те, ела с мен и ще ти дам онова, което искаш.

Оказа се аквариум с риби. И то какъв! Заемаше по-голямата част от хола, съдържаше четиристотин и петдесет литра вода, беше осветен

и осигуряваше убежище на двадесет риби — странни, черни, с големи зъби.

— Там вътре! — прошепна перуанецът.

— Тихо, козел такъв! — изрече другият на испански и се опита да скочи от канапето, но партньорът на Мейнард го блъсна обратно.

— Там ли? — посочи Ривас.

— Да — кимна дребният мъж.

На дъното на аквариума имаше найлонова торба. Кокаинът беше замаскиран в белия материал на дъното. Изглеждаше най-малко килограм и половина. Мейнард Ривас започна да навива ръкавите си, надявайки се, че ще изненада приятно ченгетата от отдел „Наркотици“, които след няколко минути щяха да се върнат в къщата.

— Това са пирани, сеньор — спокойно каза перуанецът.

— Пирани!?! — възкликна партньорът на Ривас и остави пленниците за миг, за да се приближи до огромния аквариум, който беше поставен на височината на очите върху масивен шкаф.

До аквариума имаше кутия с инструменти. Ченгетата се удивиха на хищните риби, които плуваха в лудешки кръгове, изучавайки лицата пред стъклото с безизразни обезумели очи.

— Пирани! — изрече Мейнард.

— Пирани! — повтори партньорът му.

— Френски ключ! — рече перуанецът и грабна френски ключ от кутията с инструменти, после изпълни удара, с който Джими Конърс посрещаше сервис — хвана го с две ръце и подскочи. И разби аквариума.

И в следващия миг всички започнаха да крещят и да подскочат.

— Риби убийци! Риби убийци!

— Внимавай! *Внимавай!*

— Гледай в краката си! Гледай в *краката си!*

Пираните полетяха към пода и се посипаха върху едрия индианец, който се пързеляше из стаята. Дребният перуанец извади отнякъде автоматичен пистолет, четиридесет и пети калибър, и хукна към задната врата.

Мейнард Ривас сграбчи другия перуанец, опря револвера си до главата му и каза:

— Хвърли оръжието или ще стрелям!

Мейнард разбра колко глупаво *бяха прозвучали думите му*, когато дребният перуанец сви рамене, сякаш искаше да каже: „Тогава ще прибера и неговия дял“.

Алчността изигра номер на търговеца на наркотици. Той се забави достатъчно, докато извади найлоновата торба, вместо веднага да избяга. Едно ченге от отдел „Наркотици“ се промъкна зад гърба му, халоса го по главата и перуанецът се строполи на пода.

Българският посланик отправи официален протест до американското Министерство на външните работи, оплаквайки се от фашисткото поведение на полицай Мейнард Ривас, който беше наказан с мъмрене за неправилна тактика. Ривас реши, че щом един местен американец може да бъде атакуван и едва ли не убит от перуански търговци на наркотици, за малко изяден от хищни бразилски риби и наречен фашист от българин комунист, от онези, дето по всяка вероятност бяха организирали покушението срещу папата, ще се върне в долината Коачела, където животът съвсем не беше толкова сложен.

Но Мейнард знаеше, че има избор и може да намери районно полицейско управление, което иска свястно червенокожо момче. Отиде в кабинета на Пако Педроса, който заедно със сержант Хари Брайт изслуша житейската му история.

— Можеш ли да проследяваш хора в пустинята и други такива неща? Индиански патент? — попита Пако.

— Шефе Педроса — търпеливо отговори Мейнард, — мога да върша работа по улиците не по-зле от всяко друго ченге, но ако ти трябва истински индианец с плитки и мокасини, по-добре се обади на Марлон Брандо за препоръки.

— Е, изглеждаш ми силен. Мисля, че ще бъдеш добър полицай — каза сержант Хари Брайт.

— Ще ти дам възможност, Мейнард — рече Пако. — Но се питам дали ще можеш понякога да помагаш на жена ми в четвъртък вечер? Тя е шеф на бингото в църквата „Света Марта“.

Мейнард Ривас и Нейтан Хейл Уилсън извършваха рутинна полицейска работа сутринта, когато Сидни Блекпул и Ото Стрингър посетиха резиденцията на Виктор Уотсън в Палм Спрингс.

Мейнард прие радио обаждането и поиска подкрепления, когато установи, че адресът на безпокойството е домът на Клайд и Бърнис Съгс, които, когато имаха алкохол за закуска, за по-сигурно го изпиваха до обяд.

Кавгата приличаше на последната, само дето сега бяха включени и оръжия. Както обикновено на Клайд му писна Бърнис да върти малките си като на кълвач очи, само защото бе вложил *твърде* много плам в танца със седемдесет и пет годишна сприхава дама на увеселението за възрастни в Муз Лодж. Каза на Бърнис, че ако не престане да трака с изкуственото си чене, ще излее купата с трици върху главата ѝ. Едното доведе до другото и тя пое ролята на Джейн Бедствието^[4] и навря грейпфрут в лицето му. Той изсипа триците върху главата ѝ. Отначало и двамата внимаваха да не излеят каната със сок на масата в кухнята, но нещата се изплъзнаха от контрол, когато Клайд ѝ каза, че не я бива в леглото и винаги е било така през всичките четиридесет и осем години, през които са били заедно. И тогава започна истинското викане и крещене, и много скоро двамата хвърляха всичко, което не беше *твърде* тежко, за да бъде вдигнато. Съседите се обадиха в полицията — нещо, което напоследък се бе превърнало в задължително седмично преживяване за ченгетата в Минерал Спрингс.

Когато Мейнард Ривас и Уилсън пристигнаха, домашното насилие се намираше все още във взривоопасна фаза, макар че двамата противници бяха задъхани и *твърде* изтощени, за да правят нещо повече, освен да си бият леки шамари. Бърнис беше по-едра, а Клайд — две години по-възрастен, затова борбата имаше променлив успех. Всъщност, Клайд беше в по-лоша форма, защото гръклянът му едва не изскачаше всеки път, когато Бърнис го цапардосаше.

Дребният старец още се опитваше да даде всичко от себе си и изцапаната му бяла фланелка беше прогизнала от пот, когато Мейнард Ривас се промъкна в хола и го вдигна във въздуха, а Уилсън занесе Бърнис на люлеещия се стол, където котаракът ѝ Джаспър изучаваше задника си, без да проявява интерес към човешката драма.

— Престани, Клайд! — заповяда Мейнард.

— Пусни ме, слонски задник такъв! Това е *моята* къща! — изхриптя старецът, подобно на Джак Никълсън във „Вълкът“.

— Не, и докато не спреш да се биеш!

— Ще те дам под съд! — изграчи Клайд.

— Индианците имат имунитет — излъга Ривас.

— Единственият добър индианец е мъртвият индианец.

— Да, гледал съм всички каубойски филми. А сега, успокой се и престани да буйстваш!

— Първо, накарай я да обещае, че ще спре! Ще ми избодете очите! Мръсна кучка!

— Обещае, че няма да го удряш, Бърнис! — каза Уилсън на възрастната жена.

— Нищо няма да обещае! — сопна се тя, като продължаваше да рита. — Нека да се бие като мъж!

Нямаше смисъл да им казват, че ще отидат в затвора. Възрастните хора знаеха много добре, че ченгетата няма да рискуват да ги обругаят в пресата, ако задържат двама окаяни старци. Макар че всяко ченге в града с радост би ги пъкнало в дранголника. Всички бяха оплюти и охулени от Клайд и Бърнис Съгс.

— Добре, тогава ще отидем в участъка и ще седиш в предварителния арест, докато обещаеш да се държиш добре — каза Мейнард, отправяйки се към вратата, стиснал Клайд под мишница.

— Чакай малко, гадно копеле! — изграчи старецът. — Пусни ме! Няма да се бия повече!

Ривас го пусна с нежелание. Клайд закуцука прегърбен към люлеещия се стол, където халоса котарака, който изсъска, но му отстъпи мястото си. Клайд седна, като опипваше гръкляна си и се опитваше да поеме достатъчно въздух, за да изнесе една от дългите си речи за манталитета на ченгетата, особено на едрите индианци и мършавите бледолики, които вероятно бяха по-тъпи от едрите индианци.

Уилсън направи грешката да пусне Бърнис, само защото тя престана да се съпротивлява. Старицата измърмори няколко ругатни. Имаше такъв вид, сякаш се готвеше да се предаде, но докато ченгетата декламираха стандартните си предупреждения, че повече няма да търпят това възмутително поведение, грабна нещо от бюфета.

Бърнис замахна, точно когато Клайд се приготви да изнесе монолога си за манталитета на полицаите. Летящият предмет го прасна по черепа и рикошира в дебелия корем на Мейнард Ривас. И тогава започна истинската схватка. Бърнис скочи върху Клайд и вкопчи пръсти в гръкляна му. Не искаше да го пусне, дори когато едрият

индианец и Уилсън хванаха костеливите ѝ пръсти, мъчейки се да ги откопчат.

Бърнис стискаше Клайд за гърлото и единственият ѝ останал кучешки зъб проблясваше зловещо:

— Хайде сега аз и ти да танцуваме, дърт негоднико!

Бърнис страдаше от артрит и не беше така силна като преди. Затова Уилсън успя да измъкне врата на Клайд от ноктите ѝ, докато четиримата се боричкаха на пода.

— Пусни го! — крещеше Мейнард. — Той не може да диша!

— Ще го натъпча с кучешки лайна! — викаше тя.

Ривас я блъсна така, че Бърнис се претърколи назад, удари главата си в масичката за кафе и временно излезе от строя. Двадесет минути по-късно двете ченгета, с прашни и разпрани униформи, седяха в участъка заедно с Клайд, Бърнис и *оръжието*.

— Не мога да арестувам тези хора! — шепнеше Пако Педроса, след като старците бяха вкарани да охлаждаат страстите си в предварителния арест. — Те са почти осемдесетгодишни!

— Това е побой — възрази Уилсън. — Наказуемо престъпление. Писна ми от тези дъртаци, шефе.

— Хавайската китара не е точно смъртоносно оръжие — рече Пако.

— Не е, но да му изтръгне гръкляна е доста утежняващо вината обстоятелство, ако питаш мен.

— Искаш да затвориш Бърнис и да пуснеш Клайд да си отиде къщи, така ли? Така ти се струва по-приемливо?

— Приемливо като херпес на кура ми — изтърси Уилсън с убедеността на човек, който е имал такова нещо. — Но поне единият трябва да си получи заслуженото.

— Ако и двамата се извинят, ще бъдеш ли доволен? И ако обещаят *никога* повече да не правят така. Господи, представяш ли си каква помия ще излезе във вестниците, ако ги хвърлим в пандиза?

— Добре де — склони накрая Уилсън. — Само не ни карай да ги возим до дома им. Би било унизително!

— Разходката пеша ще им се отрази добре — съгласи се Пако. — Пуснете единия пет минути преди другия. Какво ще кажеш, Мейнард?

— Добре — отговори индианецът. — Кой ще вземе оръжието?

— Я да видим — рече Пако. — Странна хавайска китара. Една, две, три... Има осем струни. Обикновено са четириструнни. За пръв път виждам хавайска китара с осем струни. Бих искал да мога да свиря.

— Тук е Чуждестранния легион за некадърни ченгета, но Пако Педроса със сигурност не е великодушен! — обади се от килията Клайд Съгс.

— Виждаш ли, това е част от проблема тук — обърна се Пако към Мейнард. — Навремето Клайд е прочел няколко книги и мисли, че е взел жена, която му е под нивото.

След пет минути, докато Ривас водеше Клайд към вратата, Пако Педроса седеше, вдигнал крака на бюрото си и пееше, колкото му глас държи: „Не е ли сладка“, като дрънкаше фалшиво на китарата.

— Хей, шефе, време е да върнем на Клайд смъртоносното оръжие — прекъсна го Мейнард.

— О, да. Заповядай, Клайд. Хубава китара.

— Купих я, за да правя серенади на Бърнис — изграчи старецът. — А сега ми се иска да ѝ я завра в...

— Стига вече! Край на насиетието! — предупреди го Пако.

Старецът беше още леко ядосан, докато тътреше крака по главната улица на Минерал Спрингс. Насочи се към задната врата на клуб „11-99“, но спря, когато се замисли за всичките проклети ченгета, които висяха там. После мина напърно през евкалиптовата горичка и се запъти към пивница „Мираж“.

— Ще изпия една бира — каза Клайд, когато накуцвайки, се приближи до бара. — Халба. Ще вземеш ли това срещу една халба? Може би срещу две.

— Хавайска китара? — зачуди се барманът Рубен. — Откъде я взе?

— Платих за нея петнадесет долара на Бигелоу Бобровата опашка — отговори Клайд. — Можеш да я получиш срещу две халби бира.

— Дадено — съгласи се барманът. — Изглежда в добра форма, с изключение на тази вдлъбнатина.

— Това е от черепа ми — изграчи старецът. — Щях да правя серенади на Бърнис. А сега може само да гледа любовни филми по телевизията и да си смуче палеца.

[1] Американски революционер и патриот, обесен като шпионин от британците (1755–1776). — Б.пр. ↑

[2] Джеймс Хофа (1913-?) — президент на „Международния профсъюз на шофьорите на камиони“, изключен през 1957 г. заради връзките му с мафията. Мистериозно изчезнал от ресторант в Детройт през 1975 г. — Б.пр. ↑

[3] Един от братята Маркс, световноизвестна група еврейски комици. Харно е ням и общува с помощта на арфа, клаксон или други музикални инструменти (1888–1964). — Б.пр. ↑

[4] Прозвище на Марта Джейн Върк (1852–1903), легендарна героиня от Дивия Запад, която облечена в мъжки дрехи действа като скаут за американската кавалерия и се прославя с точния си мерник и издръжливостта си на пиене. — Б.пр. ↑

8. РЕКВИЕМ

Детективите не можаха да се отърват от Харлан Пенроуд, докато не ги разведе из цялото имение на Уотсън, което означаваше да изслушат дисертация върху кактусите в долината Коачела и флората на пустинята като цяло. И докато Ото Стрингър научаваше как тези бодливи растения могат да раждат изключително красиви цветове, Сидни Блекпул се уверяваше, че никой герой, който не е пресъздаден от Шон Конъри или от Роджър Мур, не може да се справи с инфрачервените сензори на оградата. И че ако системата е включена, никой не може да разбие безшумно електрическата порта, както бяха направили те двамата с Ото. Харлан Пенроуд беше категоричен, че Джак Уотсън внимателно е включил вътрешната и външната алармена система, преди да се оттегли за през нощта. Това обаче не означаваше, че не е бил отвлечен от къщата, но ако беше така, вероятно не го бе сторил непознат, неканен гост.

Вместо да отидат в полицията в Палм Спрингс, те се върнаха в хотела. Ото искаше да „закуси“.

— Смяташ да превърнеш закуската в част от живота си, така ли?
— попита Сидни, докато слизаха от колата.

— Огладнях от впечатляващата полицейска работа, която свършихме, Сидни. Мисля, че утре трябва да отидем в полицията в Палм Спрингс. Днес можем да поиграем голф след закуската.

— Не ми се яде. Ще се кача в стаята и ще се обадя в участъка.

— Измършавял си, Сидни. Ела с мен.

— По-късно ще хапна един десерт.

Сидни Блекпул остави партньора си във фоайето на хотела.

Качи се в апартамента и намери бутилка шампанско „Дом Периньон“ и картичка, на която пишеше: „Удряйте топката силно и право в целта. Виктор Уотсън“.

Запали цигара и се отпусна на леглото, опитвайки се да не мисли за своя временен клиент. Отдавна не бе изпитвал съжаление към друг,

освен към себе си. Не искаше да започне да съжалява човек, който вероятно имаше собствен самолет и не си правеше труда да играе голф на места, за които Сидни Блекпул само можеше да мечтае, защото другаде Уотсън сигурно се забавляваше много повече. Но детективът трябваше да признае, че Виктор Уотсън всъщност не се забавляваше никъде. Той беше едно разбито човешко същество, търсецо липсващите части от себе си.

Сидни осъзна, че радиото е включено. Камериерката бе оправила леглата и почистила апартамента, но беше оставила радиото да свири. Местна станция излъчваше музика, която не беше лесно да чуеш в Лос Анджелис. Марлене Дитрих пееше „Ла ви ан роз“ и „Лили Марлен“. Родителите и големите му братя слушаха такава музика, когато Сидни беше малък. В пустинята имаше нещо особено. Човек наистина имаше чувството, че времето се е върнало назад с тридесетина години. Нещо се носеше във въздуха, не беше само сух и горещ пясък. Може би се дължеше на планините наоколо? Също като Ронълд Колман в „Изгубен хоризонт“ трябваше да си проправяш път със зъби и нокти към Обетованата земя — онази скрита долина на вечното спокойствие и дълголетие. Но не можеше да се живее вечно в пустинята, както и бе разбрал Джайк Уотсън.

После сърцето му пропусна един удар и още един, и Сидни усети празнота в гърдите си и буца в гърлото, която му беше трудно да преглътне. Испита неописуем копнеж. По какво? Мислеше, че сънищата го навестяват, защото държеше семейни снимки до леглото си, но и след като ги махна, продължи да сънува. Имаше и нещо друго, което Виктор Уотсън вероятно бе научил — човек се страхува както от спомените, така и от *отсъствието* им.

Виктор Уотсън може би знаеше, че първите седмици след смъртта на сина му са нищо в сравнение с онова, което предстои. Отначало е невъзможно да се справиш с шока, ужаса и скръбта, докато постепенно осъзнаваш какво означава да ги изпитваш *до края на живота си*. Съзнанието ти се съсредоточава върху безсмислени неща. Дали Томи да бъде погребан в земята или кремиран? Сякаш в решението да запазиш непокътнати зъбите и костите, има някакъв смисъл.

И все пак всичко това беше нищо в сравнение с отчаянието, което достигна връхната си точка осем месеца след смъртта на Томи.

Тогава, когато за пръв път след четиридесет и една години живот, Сидни Блекпул трябваше да се изправи срещу тази *огромна несправедливост* — синът да изпревари баща си в гроба. Срещу това *изопачаване* на естествения ред.

Накрая реши да отиде в дома за пенсионирани полицаи в Китайския квартал. Там чу едно навъсено пенсионирано ченге да се окайва в пиянско откровение, че вече няма нито приятели, нито цел в живота. Вече нищо не му доставяло удоволствие. Търсел себе си и похабения си живот. Сидни Блекпул можеше да му обясни някои неща *по този въпрос*.

Но Сидни слушаше мълчаливо и постепенно започна да презира ченгето. Презря го дотолкова, че накрая и той се разплака. За пръв път на публично място. Разбира се, Сидни също беше пиян. Втурна се навън, към паркинга, без да поглежда към забуленото от смог небе, а само към светлините в центъра на Лос Анджелис.

Замисли се за онзи сантиментален полицаи и извика:

— Тогава защо си жив? Защо *ти*, а не Томи?

Сетне видя друг полицаи, олюляващ се към колата, която не би трябвало да шофира, и го уплаши, като изкрещя:

— Защо ти? Защо *ти*, кучи сине? И защо *аз*?

После вдигна глава към небето и извика:

— Добре, достатъчно! Писна ми. Край. *До гуша* ми дойде!

Знаеше, че тогава беше *на ръба*. Нощем седеше сам, понякога абсолютно трезвен, и се впускаше в опасни фантазии. Обстановката предхождаше деня през 1983 година, когато Томи бе умрял. Във фантазиите си Сидни някак предотвратяваше случилото се.

Друг път си позволяваше да мечтае денем, в настоящето. Съпругата му се обаждаше и казваше: „Сид! Сид! Истинско чудо! Томи е жив! Тялото не било *неговото*. Станала е грешка. През цялото време Томи е бил в Мексико, и...“.

Този блян беше толкова абсурден, жалък и срамен, че Сидни никога не си представяше какво става до края. Не ги искаше, но фантазиите идваха сами. След нощта в Китайския квартал разбра, че ако допусне това да продължи, ще рухне. Прочете, че такива неща най-често стават в понеделник, на петия ден от месеца и през пролетта. Реши, че след като нещо безмилостно е променило естествения ред на живота, той ще изопачи и ще предизвика статистическата вероятност.

В онази съботна нощ, на двадесет и втори септември, Сидни Блекпул беше на крачка от самоубийството. Само мисълта за дъщеря му Барб го спаси. И то в последния момент.

Сега той седеше на хотелското легло, проклинаше се и се ненавиждаше. Обади се на полицията в Палм Спрингс и потърси следователя, който се бе подписал под докладите.

— Фини го няма — каза гласът по телефона. — Аз съм лейтенант Сандърс. Мога ли да направя нещо за вас?

— Обажда се Сидни Блекпул. Сигурно са казали на вашия шеф, че ще дойдем с колегата.

— О, да. Съжалявам, че Фини отсъства. Майка му е много болна и той замина за Минесота вчера.

— Кога ще се върне?

— Ами, зависи.

— Някой друг запознат ли е със случая „Уотсън“?

— Ами, аз. Разбрах, че имате копия от докладите. Няма какво толкова да се добави.

— В докладите пише, че сте проверили всички радиостанции в пустинята за онзи пеещ глас.

— Фини провери дори станциите в Лос Анджелис и Сан Диего, в случай че полицаят от Минерал Спрингс е чул някой мощен радиопредавател. Никой не е пускал „Преструвай се“ по онова време на деня. И доколкото знаем, никой певец не е записвал тази песен в съпровод на банджо. Ето защо, Джоунс е чул или глас на живо, или магнетофонен запис. Бил е на път да получи топлинен удар, затова не можем да бъдем сигурни.

— Странно, ако е бил глас на живо.

— Дори зловещо. Това означава, че човекът, който е убил младежа, се е върнал и е изпял нещо като реквием над трупа.

— Сигурни ли сте, че колата е била запалена умишлено? Нали се е разбила в каньона?

— Не, не сме категорични. Резервоарът беше спукан при катастрофата. Колата може да се е самозапалила. Всъщност, ако не беше дупката от куршум тридесет и осми калибър в черепа на момчето, щяхме да го сметнем за пътна злополука с фатален изход. Младежът е карал по тъмна пътека, където не бива да се минава с

превозно средство на четири колела. Автомобилът се е взривил и той е умрял. Горкият. Това е.

— Жалко, че не е намерено оръжие. Човек може да си помисли, че е самоубийство, при което младежът се е застрелял, колата е излетяла от пътя и е паднала в каньона.

— Няма пистолет. Пък и ъгълът, от който е бил изстрелян куршумът, не е удобен за човек, служещ си с дясната ръка.

— Колко души живеят в каньона?

— Никой не живее там. Само шестдесетина производители на амфетамини. В Самотния каньон не се допускат Хомо Сапиенс. Там правят наркотици, но е почти невъзможно да ги арестуваме. Дори да имаш заповед, те от три километра виждат, че идваш, и заравят доказателствата. Мнозина от рокерите са ветерани от Виетнам. Част са от бандата „Кобра“.

— Има ли вероятност младежът да е ходил там, защото е *искал*?

— Едва ли. Той рядко караше ролс-ройса. Всъщност, изненадан съм, че е ходил в Холивуд. Момчето не беше наркоман. Макар и без резултат, *разпитахме* всички търговци на дрога и пустинни плъхове, живеещи около каньона. Нищо. Имаме програма за борба с престъпността и гражданите дават пари за награди. И след като Виктор Уотсън предложи петдесет хиляди долара, помислих, че много рокери ще дойдат при нас, ако знаят нещо. Но не стана така. Знаем само, че колата на Уотсън е паднала в каньона и се е запалила. Момчето не е могло да се измъкне. Изглежда е било простреляно в главата, преди да изгори. За негово щастие.

— Разбира се, няма начин да се открият отпечатащи.

— Имаме много старателен дактилограф. Казва се Хофман. Сипе дактилоскопичен прах върху всичко. Дори върху прахоляка. Веднъж поръси с прах гърдите на жертва на изнасилване, което му докара отстраняване от работа за три дни. Викаме му Дъстин^[1] Хофман. Но дори той не можа да открие нещо.

— И после, няколко дни след убийството, на местопрестъплението идва някакъв извратен тип и пее „Преструвай се“.

— Да. Може да е бил иманяр или любител на природата. Или дори наркоман, който се е разхождал, след като здравата се е набоцкал. Джоунс може да е чул невинен минувач.

— Може би.

— Но ние се съмняваме.

— Защо?

— В онези каньони няма такива неща. Хората, които живеят там, не са невинни минавачи. Полицаят от Минерал Спрингс е чул самия убиец.

— Върнал се е да изпълни реквием?

— Може би да търси нещо, което е загубил.

Сидни Блекпул каза на лейтенанта от Палм Спрингс телефонния си номер и затвори. Глътна два аспирина, избърса лице и запали цигара. Тъкмо влизаше в ресторанта, където Ото Стрингър още работеше върху „закуската“ си, когато вътре се втурна пиколото.

— Господин Блекпул?

— Да.

— Обади се на рецепцията от полицията в Палм Спрингс. Търсят ви.

— Но аз току-що говорих с тях — сви рамене Сидни.

Ото лакомо гледаше огромното парче торта с кокосов крем.

— Първо хапни — рече той.

— Не. Ще отида да видя какво става.

В отсъствието на Сидни, Ото не само изяде тортата, но и попита сервитьора дали според него пиня коладата няма да бъде твърде сладка като питие след закуска. Когато партньорът му се върна, Ото се беше изтегнал на стола и притиснал корем до масата, смучеше водка от кокосов орех с малко чадърче, забито в резенче портокал.

— Това е животът, Сидни — каза той и се оригна три пъти.

— Познай какво стана. Беше лейтенантът от Палм Спрингс. Сутринта им се обадили, но той разбрал едва сега. Полицаят от Минерал Спрингс, който намерил тялото, решил, че заподозреният е пеел не „Преструвай се“, а „Вярвам“.

— Не съм сигурен дали я знам.

— Ще се сетиш, като я чуеш. Хит на Франки Лейн. Достатъчно си възрастен.

— Благодаря ти, Сидни. Много си мил, че ми го напомни.

— Какво ще кажеш? Пристигаме и веднага получават нова информация.

— Сидни, има ли някакво значение какво е пеел онзи лунатик? Ако наистина е бил убиецът, върнал се на местопрестъплението, като в романите на Агата Кристи.

— Да, но важно е съпадението. Тук има дори нещо *повече* от съпадение. Идваме и нещо се случва. След толкова много време.

— Какво означава нещо *повече* от съпадение? — попита Ото. Имаше такъв вид, сякаш съжаляваше, че бе изпил пиня коладата.

И тогава Сидни Блекпул се сети за измъченото лице на Виктор Уотсън.

— Не знам — промърмори той. — Може би е предзнаменование.

Вместо да играят голф, двамата отидоха в Минерал Спрингс да разговарят с Джоунс за музикалното му прозрение.

— Господи, как ще разберем дали някоя радиостанция в радиус от триста километра не е пускала „Вярвам“ в този ден миналата година? — попита Ото. — Непременно *трябва* да поиграем голф. Само ям и пия.

— „Вярвам“ в съпровод на банджо. Мисля, че някой е бил там в онзи ден. Може би Джоунс е чул гласа на живо.

— Тогава само трябва да намерим човек, който свири на банджо и обича стари песни. Парчетата на Стив Мартин, Рой Кларк или Глен Кембъл. Господи!

— Дрипави облаци и хилави дървета. Понякога пустинята изглежда страшна.

— Знаеш ли какво забелязах, Сидни? Пустинята се променя. Всяка минута е различна.

— Сенките на облаците. Те хвърлят сянка, светлина и багри навсякъде. И цветовете се променят. Странно място. Не знам дали ми харесва, или не.

— На мен ще ми хареса. Ако играем голф. Не съм удрял топка от цял месец.

— От три седмици — поправи го партньорът му. — В Грифит Парк. Обзалагам се, че местните игрища няма да изглеждат като Грифит Парк.

— Искаш да кажеш, че няма да има момичета с къси впити фланелки с големи деколтета, татуировки и кутии бира? Хей, какво е

онова нещо?

Ото посочи в далечината, към подножието на планините.

— Там шест хиляди оцеляват в тази пустиня благодарение на голфа, тениса и пиня коладата. Това е Минерал Спрингс.

— Малко е ветровито — измърмори Ото, наблюдавайки вихрушките, танцуващи из пустинята в трептящата жега.

— Неприятно е да умреш в онези уединени каньони.

— Няма значение къде ще умреш — рече Сидни Блекпул и запали цигара, гледайки колибите, осеяли пътеките високо по хълмовете. — Трябва да имаш много важна работа, за да отидеш на такова място посред нощ.

— Мен лично трябва да ме принудят да го направя.

— Вероятно.

Когато пристигнаха, Пако Педроса беше получил сърцебиене от крещене по Бейтс Прилепа и Франк Шегаджията. Бе наложил вето върху заплахите да застрелят Франк Шегаджията, като обясняваше, че му е необходимо всяко ченге, с което разполага. Забрани и змиите — истински, гумени или на снимка. Никой нямаше право да ги носи в участъка. В този дух Пако дори махна рисунката на гърмяща змия с надпис: „Не ни пука как го правят в Лос Анджелис“.

След като изпрати ченгетата отново на работа, той задряма, вдигнал крака на бюрото си, когато детективите от Холивуд се представиха на Ани Анемичната, бледа, подобна на врабче цивилна служителка.

— Заповядайте, момчета — покани ги Пако Педроса. — Сядайте. Искате ли кафе?

— Не, благодаря, шефе — отговори Сидни, докато се ръкуваха. — Това е Ото Стрингър. Аз съм Сидни Блекпул.

— Наричайте ме Пако. Навремето работех в Холивуд. Сигурно знаете.

— Да — отговори Ото. — Тогава и двамата патрулирахме по Нютън стрийт.

— Капитанът се казваше Пинкфорд — продължи Пако. — Още ли е в управлението?

— Да. — Ото кимна. — И ще бъде там, докато Роналд Рейгън побелее.

— Пинкфорд никога не е искал много от живота — отбеляза Педроса. — Само достатъчно лепило, за да сложи лика си на планината Ръшмор^[2]. Бих отишъл и в Шри Ланка, за да се отърва от него. Както и да е, радвам се, че сте си взели екипи за голф. Повечето ченгета от Лос Анджелис идват тук с костюми и вратовръзки, дори да е сто и двадесет градуса по Фаренхайт.

— Всъщност, това е малка ваканция за нас, шефе — рече Сидни.

— Пако.

— Пако. Дошли сме да играем голф. Шефът ни каза да извършим малко разследване, след като Виктор Уотсън наскоро научи, че синът му е ходил в Холивуд в деня, когато е изчезнал от Палм Спрингс. Момчето явно се е отбило за малко в града и после се е върнало в пустинята.

— Това променя ли нещо? — попита Педроса.

— Все още нищо — отвърна Ото. — Причината да дойдем при вас е да разговаряме с Джоунс. Днес той се е обадил в полицията в Палм Спрингс и е съобщил нова информация за песента, която е чул заподозрения да пее.

— Джоунс Голата пушка — изсумтя Педроса. — Този негодник някой ден ще ме вкара в затвора. Върши си работата добре, но всичко, което прави, винаги изглежда малко съмнително. Нито една пустиня не е виждала толкова много безразсъдни авантюри от времето на Лорънс Арабски^[3]. Не знам дали може да се разчита на думите на онзи сърфист.

— Сърфист ли? — попита Сидни Блекпул. — И къде кара тук?

— Бивш сърфист. Работеше в полицията в Лагуна Бийч и после в Палм Спрингс. Рискувах с него и засега не се е забърквал в автомобилни злополуки, в които може да има повече от един труп. Но това е друга история. Днес е дежурен. Искате ли Ани да го повика?

— С твое разрешение — каза Ото.

Тримата излязоха от кабинета на шефа на полицията и се озоваха в централното помещение.

— Желаете ли да ви разведа? — попита Педроса.

— Разбира се! — отзова се Ото.

— Добре. Обърнете се. Готово, разведох ви! Това е всичко. Само дето в дъното на коридора има тоалетна, горе — десет шкафчета и предварителен арест за двама задържани, стига да не буйстват. През междинната врата се минава в друга стая, където се помещава Общината, затова трябва да внимаваме арестантите ни да кротуват, докато ги изпратим в областния затвор.

— Как ги карате да кротуват? — поинтересува се Ото.

— Пускаме им стреличка, напоена с успокоително. А вие как бихте се справили със зверовете, които обикалят тук?

Ани Анемичната се опитваше безуспешно да се свърже с Джоунс Голата пушка.

— Вероятно слуша музика и е увеличил до дупка уокмена — каза Пако. — Защо не отидете в „11-99“? Отсреща е. Изпийте по една студена бира. Ще ви изпратят Джоунс точно след четиридесет и пет минути.

— Точно след четиридесет и пет минути?

— Тогава свършва смяната му и той веднага приключва с детективската работа — в каквото и да се състои тя. Обича да ходи в „11-99“, преди първата вълна от секретарки и маникюристките да пристигне от Палм Спрингс след работа. Един от многото му недостатъци е, че е вечно надървен.

— Пак няма да играем голф — въздъхна Ото.

— Между другото — продължи Педроза, — като чух къде сте отседнали, си помислих, че нещата в полицията в Лос Анджелис са се променили от времето, когато работех там. Когато ни командироваха извън града ни набутваха в някой долнопробен мотел и ни даваха пари колкото за два хамбургера и една газирана вода.

Детективите бяха спасени от любопитството на Пако, когато една врата се отвори и вътре влезе сержант Кой Брикман, висок, по-дълъг и от Сидни Блекпул, с набраздено лице и заплашително прегърбено тяло. Беше малко по-едър от Сидни, но изглеждаше много по-възрастен. Орделите му кестеняви коси бяха сресани на една страна. Той се вторачи мълчаливо в двамата детективи, без да мига.

— Кой, това са Блекпул и Стрингър — представи ги Пако. — Моят сержант Кой Брикман.

Ръкуваха се и все още без да мига, Кой Брикман каза:

— Добре дошли в Минерал Спрингс. Чух, че идвате да изясните случая „Уотсън“.

— Едва ли ще успеем — рече Ото. — Само извършваме полуофициално разследване, за да доставим удоволствие на шефа ни.

— Има ли нови улики? — попита Брикман.

— Само глупости. Някакви щуротии, че момчето е ходило в Холивуд в деня, когато е изчезнало от къщата в Палм Спрингс. Нищо особено.

— Ами, ако можем да ви помогнем с нещо...

— Ти ли си единственият оперативен работник? — попита Сидни Блекпул.

— Имам още един сержант — отговори Педроса. — Хари Брайт. Беше добро ченге. Ще ми бъде трудно да му намеря заместник.

— Беше?

— Преди няколко месеца Хари получи инсулт — каза Пако. — После сърдечен удар. Няма да го бъде. Не ще се върне на този свят. Лежи в болницата като вкаменелост.

— Е, държи се все пак — обади се Кой Брикман.

— Както и да е. Идете да пийнете по една студена бира — рече Педроса. — Ще изпратя Джоунс веднага щом се върне от последното си приключение, громящо престъпността.

Джей Едгар Гомес миеше чинии зад шублера в клуб „11-99“, когато видя двамата непознати, които спряха, вторачени в изображението на Джон Уейн, пикаещ върху миниатюрата на Майкъл Джексън и Принс.

— Трябваше да сложа Бой Джордж между онези двама извратени типа — рече той. — Може би ще го направя някой ден, когато художникът ми е трезвен.

— Две бири — каза Сидни, като погледна часовника си и видя, че е твърде рано за „Джони Уокър“ с черен етикет.

— Какви?

— Наливни — отговори Ото и си помисли, че щом се върнат в Палм Спрингс, ще си поръча хубаво екзотично питие, което ще го предразположи за ваканционно настроение. Беше потискащо да си ченге в пивница.

На бара и покрай дървените маси, разпръснати около малкия дансинг, седяха десет мъже и една жена. Детективите ги погледнаха и веднага разбраха, че всички са ченгета с изключение на един пустинен плъх с чисто нова каубойска шапка. Седеше сам до грамофонния автомат и се вторачваше във всеки, който се приближеше и пуснеше монета от двадесет и пет цента. Този следобед Бигелоу Бобровата опашка не беше в настроение за веселби.

Шест от ченгетата бяха от други районни управления в пустинята. Представители на Минерал Спрингс бяха Честър Конклин Пуф-Паф, Бейтс Прилепа и Нейтан Хейл Уилсън, който доста се бе натряскал за толкова рано през деня.

Ченгетата се оплакваха от това какви поражения им е нанесла работата в пустинята.

— Напукани устни. Схванати колене... — изброяваше Прилепа. — Понякога си мисля, че не трябва да напускам Ориндж Каунти.

— Ами косата и ноктите ти? — добави Уилсън. — Не мога да ги подрязвам — толкова бързо растат. Прекарах тук само месец и вече заприличах на Хауард Хюс^[4].

— Трябва да поработиш на индианска територия — каза един полицаи от Палм Спрингс, който не беше на смяна. — Вчера ми се обадиха за двама пияни индианци от племето Агуа Калиенте. Отидох съвсем сам. Двама братя се биеха, защото нямало с кого друг да се бият. Бяха толкова грамадни, че приличаха на дуелиращи се хладилници. Единият цапардоса другия и той се стовари върху колата ми. А аз стоя и си мисля: „Тоя тип тежи сто и петдесет килограма. Мисли се за вожда Лудия кон. В момента е страшно ядосан. И адски богат“.

— Да, трябва да видите града на катедралите — рече едно ченге от Катидрал Сити, което също вече беше пияно. — Там е същински Содом и Гомор. Навсякъде върлува СПИН и разврат.

Джей Едгар Гомес огледа двамата непознати и попита:

— В кое управление работите, момчета?

— В Лос Анджелис — отговори Ото и изтръпна. Бирата беше толкова студена, че остави чашата и се хвана за главата.

— Пий я бавно — посъветва го Гомес. — Държа я леденостудена. Ако я пиеш твърде бързо, както си загрял от жегата, все едно нож пронизва черепа ти.

Той подаде на Ото чаша топла вода.

— Изпийте я на малки глътки.

— Брей! — възкликна Ото, когато болката намаля. — Това се казва *студена* бира.

— Такава я обичат клиентите. По каква работа сте тук, момчета?

— Дойдохме на почивка в Палм Спрингс — отговори Сидни Блекпул. — Трябва да говорим с Джоунс. Познавате ли го?

— Разбира се — каза барманът и се почеса по корема през престилката и фланелката. — Скоро ще дойде.

В същия миг вратата се отвори с трясък и в клуба наперено влязоха трима полицаи от Палм Спрингс.

Джей Едгар Гомес поклати глава и отбеляза:

— Млади ченгета. Никой от тях не отваря вратата, без да изкърти мазилката.

— Фред Астер? — попита Сидни и посочи грамофонния автомат. — Отдавна не съм го чувал.

— „Закуска в Риц“ — ухили се Гомес. — Според мен, светът се дели на две групи хора — онези, които мислят, че „Закуска в Риц“ на Фред Астер е най-великата песен, и нещастниците, които не са съгласни с това.

— Казвам се Стрингър — рече Ото и подаде ръка на бармана. — А това е Сидни Блекпул.

— Джей Едгар Гомес — представи се барманът, после възкликна. — По дяволите!

Детективите проследиха погледа му и видяха джудже, високо деветдесет сантиметра, с шапка и обувки за тенис и с тен, по-тъмен от този на безработен актьор.

— Олег Гридли — каза Гомес, сетне гневно се вторачи в ченгетата в другия ъгъл на заведението и посочи надписа „Тук спортът хвърляне е забранен“.

Ото и Сидни се спогледаха и свиха рамене.

Олег Гридли огледа оскъдно осветеното помещение, съзря самотната едрогърда жена, седнала в отсрещния ъгъл и скочи на високия стол до нея, като подпря брадичка с двете си ръце. Очите му бяха на нивото на гърдите ѝ.

— Здравсти, Мерсия — рече джуджето със слънчевия загар и я огледа похотливо.

— Знаех си, че денят ще бъде твърде хубав — каза тя, побутвайки чашата с бира. Имаше такъв вид, сякаш вече бе изпила много.

— Мерсия — прошепна барманът на детективите. — В лицето не важи, но има най-хубавото тяло в Минерал Спрингс. Всички я желаят, особено Олег. Викаме им Месалина и Клавдий.

— Не, Олег — каза Мерсия на джуджето. — Не обичам извратените типове. Дори много извратените.

После, след като Олег прошепна още нещо в ухото ѝ, тя рече:

— Олег, не ме интересува дали ти е голям колкото на Кинг Конг. Размерът не ме поразява и не искам рокля от шифон, нито масаж със сметана!

— Ще бъда добър с теб, Мерсия — промълви похотливият дребосък. — Бавен съм, но задълбочен.

— Да, като паяк тарантула. Не проявявам интерес. И не искам да върша мръсни неща с джуджета, и ако не ме оставиш на мира, ще извикам някое ченге!

— Може би тези неща не звучат мръсно само с не-джуджетата — подхвърли Джей Едгар Гомес.

— Вече не те разбирам! — сприхаво изрече Олег. — Джей Едгар, дай ми двойно уиски с лед. А за *дамата* — още една бира.

— Тук е сапунен сериал на живо — каза Гомес на детективите, докато наливаше уиски на джуджето. — Започвам да се питам как ще завърши.

И тогава започнаха да пристигат. Първо, две фризьорки от дамската минерална баня в най-големия хотел в центъра на Палм Спрингс. После петима касиери от банка в Палм Дезърт. Четири сервитьорки от крайградския клуб в Ранчо Мираж. Полиции от осем районни управления. В седемнадесет и тридесет пивницата беше претъпкана с пиячи, танцьори, развратници, алкохолици, джуджета и пустинни плъхове. Сидни Блекпул се зачуди как ще открият Джоунс, който вече би трябвало да е пристигнал.

Разговорите ескалираха и в заведението ставаше все по-горещо и задимено. За да се защитят, двамата детективи преминаха на твърд алкохол. Единствената разлика от полицейските кръчми в Лос Анджелис беше, че тук най-честата тема беше времето.

— Тук е толкова горещо през лятото — каза Франк Шегаджията на едно новопостъпило ченге, — че започвам да мисля в Целзиусови градуси. Така ми се струва по-хладно.

И както навсякъде, повечето разговори бяха за жени.

— *Погледни я!* — възкликна Нейтан Хейл Уилсън, посочвайки Мерсия, която танцуваше с детектив от Палм Спрингс и се отпиваше да отбягва „случайния“ допир с Олег Гридли всеки път, когато джуджето се запътеше към грамофонния автомат.

— Тя е Лукреция Борджия на тази долина, но може да изсмуче дирижабъл през градински маркуч.

— Имам две планирани бащинства и една пианска грешка — изведнъж изхленчи пианият Мейнард Ривас на също така пийнала сервитьорка от крайградски клуб в Индиан Уелс, на която изобщо не ѝ пукаше.

След танца Мерсия мина покрай бара с надеждата, че ще прегазят Олег, ако се опита да предприеме открити действия през трите пласта крака. Но джуджето беше безпощадно.

Детективите го чуха да шепне:

— Трябва да отида до стаята за малки момчета, Мерсия. Веднага ще се върна и ще поговорим.

— Изгарям от нетърпение — въздъхна тя. — Все едно чакам киселинен дъжд или трета световна война.

Олег не отиде до стаята за малки момчета. Тя беше твърде голяма за него. Не можеше да стигне до писоара. Той измърмори нещо и изфуча през задната врата, за да препикае евкалиптите, които предпазваха клуб „11-99“ от ветровете. Видя Рубен, бармана на пивница „Мираж“, който вървеше и с пълно гърло пееше „Монети от небето“, като дрънкаше на някакъв струнен инструмент, без изобщо да може да свири. Изведнъж на Олег му хрумна, че някой може да е отмъкнал Мерсия, и се завтече обратно към клуба.

Издавал в сантиментално настроение, Мейнард Ривас седеше от лявата ѝ страна и говореше на Уилсън.

— Не е заради това, че жена ми е напълняла с двадесет и пет килограма, а защото зърната на гърдите ѝ са хлътнали навътре. Странни са. Толкова съм нещастен!

Джей Едгар Гомес действаше бързо и енергично. Нощните сервитьорки бяха пристигнали и едната миеше чаши зад шублера, а

другата сипваше чили от огромна тенджера, клокачеца в кухнята.

— По дяволите, това чили е много мазно! — извика Честър Пуф-Паф. — Мога ли да го излея, Едгар? Така ще спася стомаха си.

— Щом не ти харесва, не си купувай — измърмори Гомес, като пафкаше пура и наливаше питиета в седем чаши, демонстрирайки феноменална памет за поръчките на надвикващите се клиенти.

— Хей, Едгар! — изкрещя Прилепа. — Имаш ли меню с вината?

— От супермаркета ли искаш или наливно? — отвърна барманът.

— От супермаркета.

— Три долара и деветдесет и девет цента бутилката.

— Нямах ли по-евтино?

— Наливното е три и петдесет.

— Ще взема от него. Какъв цвят е?

— Мръснобяло на черни лунички.

— Нека бъдат две бутилки! — изрева младият полицаи, доволен от сделката.

— Господи! — извика Франк Шегаджията. — Току-що един паяк скочи в чилито ми!

— Това е долна лъжа! — възмути се Джей Едгар Гомес, но някой бе пуснал грамофонния автомат и Етъл Мъркан крещеше нещо за шоубизнеса, надвиквайки всички в кръчмата.

— Престанете или повече няма да ви давам алкохол — предупреди Гомес Франк Шегаджията, Нейтан Хейл Уилсън и Дъстин Хофман, които държаха салфетки с постижения 9.9, 9.8 и 9.8, написани с червило, оценявайки усилията на давеция се паяк, който се бореше да спаси живота си.

Точно когато Ото отвори уста да каже, че Джоунс няма да дойде, едно младо ченге с бухнали руси коси го потупа по рамото и попита:

— Сержант Блекпул?

— Аз съм Стрингър. Той е Блекпул.

Сидни се вторачи в него. Момчето наистина приличаше на сърфист.

— Съжалявам, че закъснях. Сержант Брикман ме изпрати в Самотния Каньон, там където намерих колата на Уотсън. Каза ми да огледам още веднъж мястото и да проверя дали не сме пропуснали нещо.

— Какво?

— И аз това попитах. Искал само да огледам района и да видя дали няма нещо, на което не му е мястото там. Той беше с мен за малко и преди да се върне в участъка, ми каза да огледам още веднъж.

— Странно, че не спомена за това — отбеляза Сидни Блекпул. — Не каза, че ще закъснееш, защото си там.

— Понякога ние, момчетата от малкия град, не искаме да изглеждаме уплашени от вас, момчетата от големия град — ухили се Джоунс Голата пушка. — Вероятно не е искал да каже, че много ще се смутим, ако извадите късмет и намерите нещо, което е било засипано с пясък, отвейан сега от вятъра.

— Да отидем някъде да поговорим — предложи Сидни. — Имаш ли питие?

Младият полицай вдигна бутилка бира и двамата детективи станаха от столовете си до бара за радост на Олег Гридли. Джуджето се шмугна между краката на две жени и изпълзя на освободения стол, преди Мерсия да успее да избяга.

— Държиш бутилката с бира като олимпийски факел! — разпалено каза той.

— Върви си вкъщи, извънземно! — изсъска тя.

Детективите намериха що-годе тихо ъгълче в заведението и Сидни рече:

— Разкажи ни за обаждането си до полицията в Палм Спрингс днес. Проверяваме вероятна холивудска връзка около смъртта на Джек Уотсън.

— Добре — каза Джоунс Голата пушка. — Снощи бях тук с няколко приятели и единият изтананика нещо като „Вярвам“. Дори не съм сигурен за какво говореше. Само каза „вярвам“ и нещо изщрака в главата ми.

— Какво? — попита Ото.

— Ами, когато се бях изгубил в пустинята и чух онзи тип да пее и да свири на банджо, отначало не можах да позная коя е песента. Стори ми се, че казва „Преструвай се“. Детективите от Палм Спрингс ми пуснаха тази стара плоча. Нат Кинг Коул. Не го бях чувал.

— *Не си чувал* Нат Кинг Коул? — учуди се Ото.

— Е, може и да съм го чувал, но не съм сигурен.

Изведнъж Ото се почувства адски стар.

— И сега промени решението си, така ли?

— Ами, тази мисъл ме измъчваше няколко месеца. Започнах да слушам сантиментални радиостанции, които пускат стари песни. Взех да се съмнявам, че беше „Преструвай се“. Гласът беше... Ами, опитах се да им обясня. Тънък и треперещ. Като в старите филми от тридесетте години.

— И не можеш да кажеш дали гласът пееше на живо, на запис или по радиото?

— Още не съм сигурен. Онзи ден в пустинята бях в много лоша форма.

— А снощи? — попита Ото. — Чувал ли си песента „Вярвам“?

— Днес я чух. Отидох в един магазин за грамофонни плочи в Палм Спрингс и я намерих. Франки Лейн. Купих я и я слушах. Много е хубава.

— И какво?

— Ами... Мисля, че става дума за песента, а не за гласа. Поне беше нещо за „вярване“. Някой „вярва“. Нещо такова. Всичко е объркано в главата ми. Е, това е. Предполагам, че няма да помогне, но исках ченгетата от Палм Спрингс да знаят. И сега знаят. Вие също.

— Хубаво е, че си толкова добросъвестен — отбеляза Сидни. — Да те почерпим нещо?

— Бих искал, но едно момиче ми е обещало танц.

— Добре. Караш ли още сърф?

— Казаха ви, че съм бил сърфист, нали? — ухили се младият мъж. — Сигурно съм известен. Наричат ме Пустинния сърфист.

— Карал ли си по Клина на Нюпорт?

— Да. Откъде знаеш за Клина на Нюпорт?

— Навремето обичах да наблюдавам сърфистите — отговори Сидни.

— Може би трябваше да остана в Лагуна Бийч. — Джоунс сви рамене. — Ами, ще ви се обадя, ако се сетя нещо за песента. Знаете ли какво? Старите песни започнаха да ми харесват. Вися си тук и се ослушвам да чуя *онзи* глас. *Стар* глас.

— На възрастен човек?

— Не, нямах предвид това. Стар *стил* на пеене. Ще слушам радиостанциите от Палм Спрингс и ще се опитам да открия певец с такъв глас. Ако успея, ще кажа на шефа Педроса и той ще ви се обади.

— Пази се, синко — потупа го Сидни по рамото.

Докато излизаха от клуб „11-99“, чуха Месалина да казва на Клавдий, че би искала да го напъха в микровълновата си фурна и да го накара отчаяно да извика: „Защо постъпваш така с мен, Мерсия? Защо се държиш така с мен, сякаш съм еленов бут?“.

[1] Dust (англ.) — прах. — Б.пр. ↑

[2] През 20-те години скулпторът Гитзън Борглам (1867–1941) извайва върху скалистия скат главите на четирима американски президенти — Джордж Вашингтон, Ейбрахам Линкълн, Томас Джеферсън и Теодор Рузвелт. — Б.пр. ↑

[3] Томас Едуард Лорънс (1888–1935) — британски археолог, търсач на приключения и писател. — Б.пр. ↑

[4] Американски капиталист, авиатор и продуцент на игрални филми (1905–1976). — Б.пр. ↑

9.

БИСМАРК

— Още една забавна вечер в пустинния курорт — изстена Ото, докато се връщаха от Минерал Спрингс. — Струва колкото един месец развлечения в Гданск.

— Онзи сержант Кой Брикман е странен, нали?

— Да. Не харесвам хора, които мигат с очи веднъж на седмица. Приветлив е като асо пика. По дяволите, колко е *тъмно* нощем в пустинята!

— Но погледни звездите. Цели кошове. Кога си виждал толкова много звезди в Лос Анджелис?

— Когато онези самоанци играха пинг-понг с главата ми. Да отидем в хотела и да се запознаем с някои готини *мацки*. Онази мадама в „11-99“ ме уплаши до смърт. Приличаше на Медуза. Имаше пъпки дори на зъбите. И говореше на джуджето за СПИН! Знаеш ли, че в Палм Спрингс ще строят приют за болни от СПИН?

— Това се казва *последно* убежище. Бих искал пак да се отбием в къщата на Уотсън. Имам въпрос за поршето на Джак и не мога да намеря отговора в полицейските доклади.

— Искаш да видиш Харлан Пенроуд, след като чу за СПИН-а? Господи, дори не желая *да мисля* за тази болест. И хетеросексуалните могат да се разболеят. По-рано, когато срещнех някоя мадама в кръчмата, се притеснявах за срамни въшки. Но сега при мисълта за СПИН косите на срамните ми въшки се изправят! Но щом *трябва* да говорим с него, предпочитам да е тази вечер и да приключим с този въпрос. Какво искаш да питаш за поршето?

— Колата е била в къщата, когато са открили, че Джак е изчезнал.

— Да.

— Надникна ли в гаража? Голяма къща, малък гараж. Имаше три помещения, пълни със стари мебели и ориенталски килими. Там беше и новият им мерцедес.

— Е, и?

— Ами, след като са паркирали ролс-ройса в гаража, не е останало място за поршето.

— Е, и?

— Ако паркираш порше или някаква друга кола в алеята пред къщата, трябва да върнеш назад и да се отместиш от пътя, за да стигнеш до ролс-ройса.

— Е, и?

— Нищо. Но ако е имало похитител, дали е изкарал поршето? И ако е било така, къде го е паркирал? Или в онази нощ е стояло на улицата?

— След като в докладите не се споменава нищо, предполагам, че Джак го е оставил на улицата, преди да си легне.

— Спомняш ли си какво каза Харлан Пенроуд за околностите на Лас Палмас? Колко е тъмно?

— Да.

— В бара чух няколко ченгета от Палм Спрингс да казват, че когато местните хора чуели плясък в басейна посред нощ, било или миеща мечка, или полицай, паднал, докато преследва нарушител.

— Какво общо има това с поршето?

— Ти би ли оставил порше 911 на такава тъмна и усамотена улица?

— Не, ако не искам да ми откраднат стереоуредбата. Да не говорим за онова, към което е прикрепена.

— Точно затова искам да говоря с Харлан Пенроуд. Колкото повече мисля по този въпрос, толкова повече се чудя дали Джак е тръгнал към Минерал Спрингс с ролс-ройса по собствена воля.

— И ако е така, какво ще докаже това?

— Може би нищо.

— Десетте бона ли те направиха толкова старателен?

— Ще имаме много време за голф, Ото.

— Събуди ме, когато пристигнем. — Ото се излегна на седалката и нагласи звука на радиото. — Ролс-ройси, поршета. Откъде да знам какво правят богатите с колите си? Бих искал да си купя шевролет камаро, както приляга на ченге с двадесет и две годишен стаж. Неприятното да работиш в отдел „Убийства“, са престъпниците. Когато работех в отдел „Наркотици“, обикновено знаехме кой е

престъпникът и най-важното беше как да го хванем. Доспива ми се, като си помисля за престъпници.

Докато Ото дремеше, Сидни се замисли за това как десетте хиляди долара не го бяха направили толкова старателен. Но сто хиляди долара на година и чиста работа в „Уотсън Индъстрис“, с всичките привилегии към това, *можеха* да го направят по-старателен, отколкото мислеше, че е възможно да бъде. Не смяташе, че външен човек има шанс да разкрие това убийство, но ако извършеше всичко достатъчно добросъвестно, Уотсън можеше да остане приятно изненадан.

Виктор Уотсън се нуждаеше от нов шеф на охраната, независимо дали щеше да научи кой е убил сина му. Затова щеше да бъде по-добре, ако Сидни се върнеше от Палм Спрингс с малко повече от слънчев загар от играта на голф. След като двадесет и една години търпя бюрократизма в Лос Анджелис, Сидни Блекпул трябваше да е в състояние да напише доклад, който да накара невротичния милионер да мисли, че детективът се е опитал да направи нещо. Уотсън не беше глупак, но съкрушителната скръб размеква лявата половина на мозъка. Да, и още как.

Изведнъж Сидни чу, че Хилдегард пее: „Винаги ще бъда до теб, където и да си. Всяка нощ, във всяка молитва...“.

Това изключва мен, помисли си той. По-рано се молеше интуитивно. Така както го бяха учили в училище. По една молитва при всеки повод. Престана да го прави, много преди да загуби Томи, но в онези дни още ходеше на богослужения, само за да бъде заедно с децата си. Зачуди се дали този ритуал ги сближаваше или отчуждаваше през онези последни няколко години, когато Томи и Барб живееха с майка си, и Сидни беше с тях само през почивните дни. Разбира се, младите искат да имат дом, квартал и *приятели*, а не да прекарват почивните дни с баща си.

Какво бе казал Виктор Уотсън за лошите мигове? Спомняш си само тях. Сидни си спомняше хиляди лоши мигове, след като Томи започна да бяга от училище и да пуши марихуана и хашиш с другите сърфисти. В един зимен ден отиде на плажа в Санта Моника и хвана Томи да кара сърфа толкова дрогиран, че бе оставил новия си гумен костюм на плажа, без дори да усеща, че е посинял от студ. Тогава Томи блъсна баща си и избяга, а група наркомани започнаха да замерят

Сидни с бирени кутии, докато го принудиха да се качи в колата си. Томи не се прибра десет дни.

Защо един баща на починало момче мисли само за тези моменти? Сънищата през нощта не бяха такива, а нещо чудесно, толкова хубаво, че се събуждаше ридаящ върху мократа възглавница. Сидни беше убеден, че твърде много такива чудесни сънища могат да убият човек.

Повтарящият се сън беше почти неизменно един и същ. Бившата му съпруга Лори и дъщеря му Барб играеха на домино на пода на хола, а Томи, дванадесетгодишен, гледаше футбол по телевизията и се хилеше по своя особен начин, когато любимият му отбор вкараше гол.

В съня Сидни дръпваше настрана съпругата си и я караше да обещае, че няма да издаде тайната — бяха създали повторно Томи в най-хубавия му период, преди негодуванието и раздразнението вследствие на пубертета и наркотиците. Сънят беше странен, защото се подразбираше, че по някакъв начин бяха съумели да си го върнат *със силата на волята*, но беше неясен по въпроса дали Томи е жив.

Сънят беше толкова невероятно радостен, че Сидни не искаше да се събужда, но разбира се, винаги идваше краят и той беше безсилен да го промени. Сънят свършваше, когато съпругата му казваше: „Сид, сега вече можем да му се радваме вечно. Но *не трябва* да му казваш, че ще умре, когато стане на осемнадесет. Не трябва да му казваш!“.

Това беше толкова противоречиво и нелогично, но за Сидни имаше смисъл. В съня той казваше на Лори: „О, не! Няма да му кажа. Защото Томи ме обича. И сега... ми прощава. Моето момче ми *прощава!*“.

И после се събуждаше, ридаяйки и задушавайки се във възглавницата. Винаги беше едно и също. Гълташе четири аспирина и половин чашка „Джони Уокър“, която едва държеше с треперещите си ръце.

„Затвори очи... и аз ще бъда там — пееше Хилдегард. — Ако ме повикаш, ще те чуя, колкото и да съм далеч. Само затвори очи и аз ще бъда там.“

— По дяволите! — изруга Сидни.

— Какво стана? — сопна се Ото и се надигна.

— Ами, едва не... блъснах един заек.

— Тъмно е.

Сидни паркира пред огромната стена от олеандри и изключи двигателя.

Докато детективите заключваха вратите на тойотата, пийналият Харлан Пенроуд се ядосваше на телефонистката от Англия, която се опитваше да му обясни, че в Лондон е твърде рано, за да го свърже с когото и да било в Бъкингамския дворец.

— Не са ли станали покрай бебето? — попита той. — Що за родители са?

— Много съжалявам, госпожо.

Гласът на Харлан спадна с две октави.

— Не съм госпожа, нито живея сред жени.

— Моля за извинение, сър. Това ли е всичко?

— Пак ще се обадя — предупреди Харлан, после добави: — Знаете ли дали номерът на Вира Лин е вписан в лондонския указател?

— Лин? Как се пише?

— Вира Лин! — извика Харлан. — Та тя е най-великата английска певица! Лична приятелка на кралицата майка. Засрамете се! Между другото, на колко години сте?

— Бихте ли желали да говорите с началниците ми, сър?

— О, каква полза би имало? — рече Харлан, пресушавайки мартинито си. — Щом не знаете коя е Вира Лин, с Англия е свършено. Сигурно ще ми кажете, че Маргарет Тачър е шоугърла? От ония, дето се бият в кал в Сохо.

— Това ли е всичко, сър?

— Да, лека нощ или добро утро — какъвто е случаят там при вас.

Той затвори и си направи още един коктейл с мартини.

Изненада се, когато чу, че на вратата се звъни. Вероятно беше онова копеле Фреди. Харлан се бе зарекъл повече да не го вижда, но... Икономът се приближи до вътрешния телефон и натисна бутона.

— Да? Какво *обичате*?

— Блекпул и Стрингър. Може ли да поговорим няколко минути?

— Може ли да поговорим — повтори Харлан. — Натиснете вратата, когато чуете бръмчене, господа.

Силуетът на Харлан Пенроуд се бе открил театрално на прага, докато детективите вървяха към къщата, минавайки през кактусовата

градина. Икономът се бе издокарал в бяла кубинска риза, шалче от синя коприна, бял панталон и бели обувки с платформи.

— Съжалявам за безпокойството — каза Сидни, когато Харлан пристъпи към тях и ги поздрави с елегантен жест и ръкостискане.

— Няма защо — рече той. — Току-що говорих с Лондон и онези тъпацы ме отчаяха безкрайно.

— С Лондон?! Англия? — учуди се Ото.

— Да. Често се обаждам там. Няколко пъти се опитвам да ги накарам да оставят съобщение на Вира Лин. Хората в Бъкингамския дворец, които приемат съобщенията, са много мили. Забравих колко рано е там. Всъщност, вече е утре. Трябва да се обадя по-късно. Обаждал съм се на президента Никсън в Пекин. На президента Форд в Корея. На президента Рейгън също в Пекин. Искане ми се да отиде в Москва. Ще ми бъде много приятно да се обадя там.

— И те говорят ли с вас?

— Желаете ли нещо за пиене? Не, не говорят с мен, но знаете ли колко се смайват хората от охраната, когато чуят, че има обаждане от Палм Спрингс? Много пъти съм разговарял с агентите от тайните служби. Винаги предават съобщенията ми на президентите. Не съм се обаждал само на президента Картър. Не обичам демократите. Някой от вас демократ ли е? Извинявам се, ако съм ви засегнал.

— Всички ченгета са републиканци — отговори Ото. — И са за смъртното наказание.

— Да ви наля ли по едно питие? *Толкова* се радвам, че се отбихте?

— Господин Пенроуд... — започна Сидни.

— Харлан.

— Харлан...

— Харесва ли ви Палм Спрингс? — прекъсна го икономът. — Обзалагам се, че не сте видели филмовите звезди, но те са тук. Джеймс Кан, Сони Боно, Джордж Пепард, Мици Гейнър, братята Габор. Всички живеят наблизко. По-рано идваха и Елвис Пресли, Ред Скелтън, Уилям Холдън и най-великият — Либърис. И, разбира се, всички познават Франк Синатра. Кръстили сме улици на тях.

Коремът на Ото изкъркори силно и Харлан попита:

— Гладни ли сте?

— Толкова съм гладен, че не мога да разсъждавам — отговори Стрингър. — Преди малко се опитах да изям чиния с чили, но вътре имаше паяци, които танцуваха синхронно плуване.

— Ще ви направя сандвичи и ще поговорим.

— Виж какво, Харлан — намеси се Сидни. — Това се превръща в мързелашка ваканция. Не сме свършили никаква работа. Искаш ли да дойдеш в нашия хотел? Ще вечеряме в ресторанта и после ще те изпратим с такси.

— Чудесна идея! — възкликна икономът и започна да се суети. — Само работа, без никакви развлечения, не е...

— Утре ще играем голф, Сидни — заяви Ото.

— Дайте ми секунда да се оправя — рече Харлан. — Веднага се връщам.

— Утре посещениято ни тук ще се превърне във ваканция — обеща Сидни.

Харлан излезе и Ото каза:

— Сигурно отиде да си прави маска на лицето. Предпочитам да съм в Лос Анджелис и да гледам новините. Тук е толкова вълнуващо, че все едно гледам как продавач лъска нарове, плод по плод.

— Утре ще играем голф.

— Да побързаме, господата?

Харлан Пенроуд се втурна в стаята, издокаран с червено шалче.

Включи алармената система, заключи предната врата и тримата потеглиха.

В десет часа, когато ги настаниха на масата, ресторантът беше пълен с хора.

— Лека вечеря ли ще желаете, господата? — попита сервитьорът, връчвайки менюто с вината на Ото Стрингър.

— Не — отговори Ото и след като тримата поръчаха коктейли, каза: — Сидни, ако тази вечер не ме нахраниш, утре сутринта ще намериш мъртъв заек в леглото ми. *Обезумявам от глад.*

— Наистина ли?

Харлан мигаше доволно.

— Искахме да поговорим за колата на Джак Уотсън — каза Сидни.

— Разбира се — рече Харлан. — Между другото, тук живее Бари Манилоу. И, разбира се, Джийн Отри, и...

— Къде беше паркирана колата, когато Джак изчезна? Имам предвид поршето.

— Ами, полицията я намери паркирана и заключена пред къщата.

— Пред портата? На улицата?

— Да. Виждате ли онзи мъж ей там? С крещящия копринен костюм, голямата пура и искрящите диаманти?

— Да. Е, и?

— Той купи един нощен клуб в града. Твърди, че е източноиндийски принц. *Вони* на зехтин и на козе сирене. Сириец от Лас Вегас. Живее в Тъскани Каньон с десет огромни кучета, които ядат градинари от третия свят. Чух, че в двора му е намерен скелет, без нищо останало по него, освен изръфано месо по ребрата.

— Смесени предястия — каза Ото на сервитьора. — Искам и ребърца. И бутилка френско вино. Бяло или червено — предоставям избора на вас. Но да не бъде по-евтино от петдесет долара.

— Много добре, господине.

Сидни си поръча салата с царевица, а Харлан — супа с праз и телешка пържола.

— Опитвам се да отслабна — каза икономът.

— В много добра форма си за възрастта си — рече Ото и Харлан придоби такъв вид, сякаш искаше да му зашлеви шамар.

— Харлан, Джак Уотсън оставяше ли понякога колата си нощем на улицата? — попита Сидни.

— Понякога.

— Наистина ли? Автомобил на стойност четиридесет бона, оставен на тъмна улица? Тук не може да не крадат коли.

— „Порше 911“ струва повече. А и градът не е случаен. Пък и той не го правеше често.

— Колко пъти я е оставял на улицата?

— Може би само няколко пъти. Когато се прибираше много късно.

— Какво означава много късно?

— Когато вече не е тъмно.

— Връщал се е на разсъмване? Къде е ходил по цели нощи? Тук никой не стои до късно.

— Стоят до рано сутрин — каза Харлан, като пресуши картините си и се усмихна стеснително, когато Ото направи знак на сервитьора да му донесе още едно.

— През сезона в тази долина идват около двеста и петдесет хиляди човека. Но по принцип манталитетът на хората е като на жители на малък град. Слушали ли сте рекламите по радиото и телевизията? Днес чух едно момиче да говори странни неща. Искаше да обяви предстояща премиера на „Амадеус“. Горкото неуко създание. Понякога големият град ми липсва, но никога няма да се върна в Лос Анджелис. Когато господин Уотсън ме попита дали съм съгласен с надницата, която предлага, за малко да падна на колене. Запазете Холивуд за себе си.

— И така, по въпроса за колата — каза Сидни, когато втората поръчка питиета пристигна.

— Наздраве! — извика Харлан и вдигна чашата си.

— Понякога Джак се връщаше на зазоряване, така ли? Къде прекарваше нощите?

— Сержант, той беше прелестно, богато младо момче. Можеше да прекара нощта където пожелае. Убеден съм, че обичаше годеницата си, но беше млад.

— От колко време беше сгоден?

— Отскоро. Мисля, че от три-четири месеца. Нейното семейство и неговото бяха много добри приятели, сигурен съм, че я обичаше. Би направил всичко, което баща му поискаше.

— И така, понякога се е връщал на зазоряване и не си е правил труда да вкара поршето и да препречи с него алеята за коли пред къщата. Паркирал е навън и е влизал през малката врата.

— Точно така.

— Ами, щом колата му е била паркирана пред къщата заключена, ключовете на поршето бяха ли намерени в близост до тялото?

— Не. Доколкото си спомням, бяха в спалнята му, където винаги ги оставяше.

— В такъв случай има малка вероятност да е бил принуден да изкара ролс-ройса или да излезе от къщата. Един похитител не би

изкарал поршето от гаража, не би го паркирал отпред, не би го заключил и не би върнал ключовете в спалнята на Джак, нали?

— Да, така е — отвърна Харлан.

— Не си ли помисли същото в деня, когато откри, че Джак е изчезнал? Не каза ли на ФБР и на полицията в Палм Спрингс, че е малко вероятно Джак да паркира отпред посред нощ, за да изкара покъсно ролс-ройса? И това не изключва ли всякаква вероятност Джак да е бил измъкнат насилствено от къщата?

— Тогава бях много объркан! Господин Уотсън пое нещата в свои ръце. Знаете ли колко е властен? Търчеше насам-натам с един от онези безжични телефони, които компанията му произвежда, и звучеше като разговор по червения телефон: „Свържете ме с Вашингтон!“. Каза на хората от ФБР, че синът му е отвлечен, и аз още не бях сигурен дали не е било наистина така. Както вече ви казах, Джак *не обичаше* да кара ролс-ройса.

— Виктор Уотсън не допусна ли, че синът му може да е отишъл по своя воля с ролс-ройса до каньона в Минерал Спрингс?

— Вероятно не. Какво би правил Джак на такова място?

— А ти как мислиш?

— Господи, не знам какво да мисля. — Харлан избърса очи със салфетката. — Джак ми беше като син. Понякога се караха с баща си и после говореше с мен. Беше му неприятно, че е зависим от баща си. Наричаше го *стария*, но разбира се, не пред него. Казваше неща от сорта: „Е, мисля да поискам джобни от Чичо Скрудж“. Според мен, когато завършеше образованието си, Джак никога повече нямаше да иска пари от баща си.

Сервитьорът пристигна с моцарела, охлюви и пушена съомга със средиземноморски подправки. Сидни опита моцарелата — прясно сирене, Харлан вкуси охлювите, а Ото изяде останалото.

По време на вечерята изпиха три бутилки вино. Стрингър настоя за шампанско с череши за десерт с въпроса:

— Чували ли сте някой да е ял череши без шампанско?

Харлан се напи, но продължи да ги обсипва с информация за Палм Спрингс.

— И Стив Маккуин живееше в Саутридж. А Труман Капоти — в Лас Палмас, и Кърк Дъглас, и *толкова* други!

Ото беше пиян колкото Харлан, който се въртеше на стола си. Салонният управител непрекъснато поглеждаше към тях и към часовника си. На две други маси седяха по-тихи пияници, които изглежда се готвеха да си тръгват.

— Кажи ми, Харлан, откъде знаеш толкова много за този град?
— попита Ото.

— От ключите. Висиш в баровете и скоро научаваш всичко. Населението на Палм Спрингс е само тридесет хиляди. Повечето са богати хора, които имат къщи тук, плащат си данъците и много не се навъртат наоколо. Трябва да видите баровете. Съвсем не са като в Холивуд. Е, приличат малко на тях. Има доста кандидати за каубои, които карат пикапи „Датсун“, приличат на хомосексуалисти и вонят на „Пиер Карден“. Това е единственото място, където в един и същ бар можеш да видиш каубои, работници и мексиканци. И се разбират много добре. Според мен, когато навън стане сто и двадесет градуса по Фаренхайт, хората започват да се спогаждат. От едната страна сме ние, от другата — пустинята. Но и тук има бедняшки квартали. Единственият град без бедняшки квартали е Ранчо Мираж. Знаете ли колко известни личности живеят в крайградските клубове там?

— Доспа ми се — каза Ото. — Устата ми се схвана.

— Къде според теб е прекарвал нощите си Джак, Харлан? — попита Сидни.

— В града има половин дузина дискотеки. През почивните дни идват много стюардеси и момичета от Нюпорт Бридж. Джак вероятно е ходел по дискотеките. Никога не съм го виждал да танцува, но съм сигурен, че го е бивало в танците. Можеше да има всяко момиче, което пожелае. Знаете ли защо ви го казвам?

— Защо? — попита Сидни, докато Ото се опитваше да привлече вниманието на една сервитьорка на коктейли.

— Има и други младежи с къдрави черни коси и очи като на Пол Нюман, но той притежаваше нещо повече.

Изведнъж нещо обезпокои Сидни. Усети някаква сянка и се разтрепери. В момента не беше достатъчно трезвен, за да събере мислите си.

— Джак имаше едно качество, което малцина двадесет и две годишни младежи притежават. Беше мил. *Мило* човешко съществуване. Да,

мисля, че много искаше да бъде независим от баща си. Джак беше различен от останалите.

— Чух, че младите висели в Палм Спрингс по двадесет и четири часа в денонощието — каза Сидни. — И Джак ли го правеше?

— Знаете ли кой виси там? Пубертетите и морските пехотинци от Туенти-найн Палмс. Тези мъжествени момчета, които по цял ден учат как да хвърлят напалм върху оризищата и да убиват с голи ръце, идват в Палм Спрингс през почивните дни. Няма нито коси, нито пари. На претърпаните им шевролети камаро се веят бунтовнически знамена, а от джобовете им стърчат кутии с бира. Няма какво да правят и само се бият. Мислите ли, че Джак би обикалял улиците с такива хора?

— Пиеше ли много?

— Колкото всеки колежанин.

— Употребяваше ли наркотици?

— Сигурен съм, че е опитвал марихуана. Не мисля, че употребяваше кокаин, но трябва да ви кажа, че това е най-разпространеният наркотик в Палм Спрингс. Нощем виждам как сервитьорите и сервитьорките тичат към тоалетните, за да смъркат белия прах, който струва сто и двадесет долара грама.

В същия миг сервитьорката на коктейли дойде със сметката на Ото. Той огледа похотливо вдлъбнатината между гърдите ѝ, подписа чека и написа на салфетката: „Моля ви, помогнете ми да избягам! Заложник съм на ужасно скучни хора! Богат съм!“.

Тя се изкикоти и му благодари за тридесетпроцентовия бакшиш, след което елегантно се понесе към залата за коктейли.

— Трудно е да се повярва, че съм достатъчно стар, за да ѝ бъда баща — въздъхна Ото. — Може да не преживея рождения си ден.

— Мисля, че е време да си лягаме — каза Сидни.

— Толкова рано? — учуди се Харлан. — Мога да разговарям часове наред.

— Искам да ми се обадиш, ако се сетиш за нещо друго по случая „Уотсън“ — добави Сидни. — Опитай да си спомниш дали не е говорил за някое момиче, което е срещнал тук. Водеше ли приятели в къщата?

— Не, и откакто аз работя за семейството.

— Е, мисля, че засега това е всичко. Ще видим...

Изведнъж споменаването на сините очи на Пол Нюман преди малко задейства нещо в главата на Сидни. Да, Пол Нюман имаше син, с когото бяха в бурни отношения. Той бе загубил този син. Пол Нюман знаеше онова, което Виктор Уотсън и Сидни Блекпул знаеха — за взаимоотношенията между бащи и синове.

— Нещо не е наред ли? — попита Харлан.

— Замислих се за един човек... Нищо. Ще платя таксито ти.

— Господи, искаше ми се да не се прибирам толкова рано. Тъкмо се бях... О, боже!

— Какво има?

— Погледнете!

В ресторанта влязоха трима мъже. Поговориха със салонния управител, който се ухили широко и ги заведе до маса в ъгъла.

Възрастта на единия не можеше да се определи. Косата му беше накъдрена и къносана, а прозрачната му кожа беше толкова опъната на скулите и около устата, че едва се усмихваше. Беше издокаран като Оскар Уайлд и носеше карамфил на ревера. Придружаваха го двама красиви японци, облечени в еднакви червени сака, бели панталони и червени мокасини. Не носеха чорапи.

— Знаете ли кой е *онзи*? — прошепна Харлан. — Господи, откакто Бети Форд си направи пластична операция, всички идват в Палм Спрингс да ги постегнат! Погледнете какво са направили с него! Последния път, когато го видях, торбичките под очите му бяха огромни. Това е Луи Вютон!

— Кой е той? — заинтересува се Ото.

— И онези дребосъци. Нарича ги свои адютанти. И още как! Отдалеч познавам масажистите. Някой ден той ще учи на разврат онези малки бомбардировачи на пристанища.

— Кой е той? — повтори въпроса си Ото.

— Последният от известно германско семейство, поддържало бойната мощ на Хитлер. Във фабриките на баща му са бесели работници, ако производството не било в норма. През 1939 година семейството му било влиятелно като това на Ротшилд. А сега прекарва живота си по бикини.

— Сякаш е излязъл от филм на Винсънт Прайс — отбеляза Ото.

— В Палм Спрингс можеш да видиш целия свят — гордо заяви Харлан. — Господа, този човек е живо доказателство за замисъла,

вложен във Вселената. От Бисмарк до епохата на близалките — всичко в рамките на едно поколение. Така свършват династиите — не с трясък, а с кикот.

10. СТЕНАТА

За пореден път Сидни Блекпул проспa пиянския час. Знаеше, че не го заслужава след всичко онова, което бяха консумирали в ресторанта. Реши, че сигурно се дължи на пустинния въздух. Беше истинско чудо, че избегна пиянските ужаси — часовете, когато е по-трудно от обикновено да разбереш кое е действителност и кое фантазия. Вратата на съседната стая беше затворена, но хъркането на Ото се чуваше ясно. Сидни се изкъпа, избръсна се и реши да се разходи с колата, за да види как изглежда пустинята на зазоряване.

Взе туристическата карта и потегли към долината. След петнадесет минути се озова край единственото частно игрище за голф в пустинята, намиращо се до дома на Уолтър Аненбърг, известен издател, приятел на президенти и бивш посланик във Великобритания. В долина, чиято гордост бяха огромните игрища за голф, той бе сметнал за необходимост поне един местен милионер да има заден двор, достатъчно голям за собствено игрище.

После Сидни Блекпул видя нещо толкова изумително, че се наложи да спре на Бигелоу Хоуп Драйв, като внимаваше гумите да останат на асфалта и да не навлязат в ситния пясък. Слезе от колата и хукна към върха на една дюна. В шест и тридесет сутринта в този великолепен ноемврийски ден пустинята сякаш нарочно му показва прелестите си. Зад него беше планината Шадоу, чиито ниски върхове, обагрени в розово, медночервено и пурпурно, бяха нашарени от сянката на облак. Над Санта Роса имаше удивителна ивица от цветове, сякаш небесен художник бе потопил голяма четка в огън и бе замахнал по сребристото платно. Огнената извивка имаше начало и край в различни нюанси. Но онова, което го удиви още повече, беше, че слънцето изгрываше над Санта Роса, докато в същото време огромната, бледа и прозрачна луна залязваше зад планината Сан Хасинто.

Точно в шест и тридесет и две изгрыващото слънце спря за няколко секунди над Санта Роса, а залязващата луна направи същото

над върха на Сан Хасинто. Изгрев и залез, намиращи се в непосредствена близост. Сидни Блекпул стоеше на дюната. Обувките му бяха затънали в ситния бял пясък, сред стръковете върбинка, които осейваха с цветовете си пустинята през пролетта.

Той протегна ръце. Дълго гледа изгрева и залеза, макар че извисяващото се огнено кълбо заслепяваше очите му. Времето спря за миг. После луната се скри, а слънцето се издигна над върховете и Сидни осъзна, че сигурно изглежда странно на служителите, които минаваха с колите си по Бигелоу Хоуп Драйв.

И все пак, не му се искаше да тръгва. Свали обувките и чорапите си и тръгна бос по дюните. Хладният пясък полепваше по глезените му. Седна на една голяма дюна и се замисли как до утре този пясъчен хълм може да изчезне от вятъра. Но можеше да се появи десетина метра по-нататък. Или десет километра. А може би нямаше да изчезне. И сетне си помисли колко е близо до самоуспокояващите глупости, които съвсем не му помогнаха, след като Томи умря.

Виктор Уотсън бе казал, че е опитал с религия и с Дзен, но нито това, нито психотерапията му помогнали. Изчезнеше ли, пясъчната дюна никога не се връщаше. Може би щяха да я използват за хоросан. Сидни угаси цигарата и пусна фасата в джоба си. Пустинята можеше да погълне всичко, ако имаше достатъчно време, но той не искаше да оставя боклук на това красиво място. Не и днес. Не и след онзи безплатен спектакъл на слънцето, луната и светлината.

Докато Сидни стоеше, затънал до глезени в пясъка, Ото Стрингър закусуваше в леглото. Трудно му беше да се съсредоточи върху телевизионния филмов критик, който изглеждаше и говореше по-тъпо от обикновено. Причината да не може да се съсредоточи беше, че изпитваше безпокойство, задето още не бяха играли голф и работеха по-усърдно и от състезателите на последните олимпийски игри за полицаи. Ото изпи кафето си и реши да се откаже от кроасаните. Вдигна слушалката и набра „Информация“ в Холивуд. Три минути по-късно разговаряше с представителя на „Ролс-Ройс“.

— Аз съм детектив Стрингър от полицията в Лос Анджелис. Обаждам се във връзка с убийството на сина на Виктор Уотсън. Приятели ли сте?

— Той е стар мой клиент. Да, приятели сме.

— Имаме проблеми с разследването. Казали сте на господин Уотсън, че колата се появила в магазина ви в деня, когато е бил убит синът му Джак.

— Да, точно така. Механикът разпозна снимката на Джак, която Виктор... господин Уотсън му показва.

— Искам да говоря с механика.

— Ами, той... Мисля, че днес отсъства. Има свободен ден. Ще проверя и ще ви се обадя.

— Вижте какво, разследването е много сериозно. Вложен е много труд, но все се оказваме в задънена улица. Искам да се уверя в нещо и помислете добре, преди да отговорите. Възможно ли е да... грешите? Тоест механикът ви да *греш*?

— Какво искате да кажете?

— Ами, ако в онзи ден е идвал някой друг ролс-ройс? Ако е шофирал друг младеж? Допускате ли механикът ви да се е объркал? Би било много сериозно, ако полицията... е тръгнала по грешна следа. Някой може да загази.

Последваха няколко минути мълчание, после представителят каза:

— Ами, всичко е възможно.

— Знам. Тогава има голяма вероятност механикът да греш.

— Възможно е... Ще поговоря с него.

— Благодаря. Ако имаме други въпроси, пак ще ви се обадим.

— Мислите ли, че ще имате други въпроси?

Представителят на „Ролс-Ройс“ говореше така, сякаш изведнъж му бе прилошало.

— Съмнявам се.

Когато Сидни се върна в апартамента, Ото се бе издокарал в най-хубавия си екип за голф. Седеше в хола и четеше вестник.

— Мислех, че още спиш — каза Сидни. — Разхождах се с колата. Забавих се.

— Днес ще играем ли голф, Сидни? Или ще застанем на шосето и ще претърсваме колите за оръжието на престъплението?

— Какво има?

— Ами, аз съм само едно бивше ченге от отдел „Наркотици“ и начинаещ детектив от отдел „Убийства“, но дори на старите ченгета от

отдел „Наркотици“ им хрумват идеи.

— За какво говориш?

— Чудех се защо не искаш да отидеш при онзи представител на „Ролс-Ройс“, за да потвърдиш горещата нова следа, че Джак е ходил в Холивуд. Помислих си, ами, Черния Сид е специалист по убийствата. Аз съм още новобранец. Затова не казах нищо. Но продължих да разсъждавам.

— За какво?

— Мислех, че ще работиш върху случая, сякаш е изчезването на бебето Линдбърг^[1], а не убийство без улики, където се предполага, че само ще извършим съответните процедури.

— И какво реши?

— Реших да се обадя на представителя на „Ролс-Ройс“, който се оказва приятел на Виктор Уотсън. Беше искрен колкото изповедник в Лас Вегас.

— Е, и?

— И надежден като редакционна статия в „Правда“. Уотсън се е уговорил с него само за да включи в разследването ченгетата от полицията в Лос Анджелис. Прав ли съм?

— Аз не съм се обаждал на представителя. Ти си го направил.

— Виж какво, Сидни, не съм член на „Менса“, но не съм и толкова тъп.

— Съвсем не си тъп, Ото.

— През цялото време си знаел, че Уотсън е уредил нещата така, че да ни включи в разследването. *Ти си искал* да ни включат.

— Да кажем, че си прав.

— Хей, не ме интересува дали си го направил, защото си искал почивка в Палм Спрингс. Не ми пука, ако си се досетил, че той ще ни даде пари. Може би дори си знаел, че ще бъдат десет хиляди. Не ми е ясно какво се крие зад всичко това, но мисля, че след като участвам в разследването, имам право да знам дали противникът ще ми устрои засада.

Сидни Блекпул запали цигара и отмести поглед. После каза:

— Добре, Ото, имаш право. *Наистина* се досетих, че Уотсън е измислил холивудската връзка, но се направих на разсеян. И не само заради развлеченията в Палм Спрингс.

— Засега не се забавляваме. Работим.

Сидни всмукна силно от цигарата и издуха облак дим през носа си.

— Не знаех, че ще ни даде десет хиляди, но не това ме накара да поема случая. Уотсън ми предложи работа, ако му харесам.

— Каква работа?

— Шеф на охраната на „Уотсън Индъстрис“. Сто хиляди на година. Командировки. Привилегии в крайградски клубове. Елегантни дрехи. Няма да съм свръхбогат, но *ще живея охолно*.

— Надеждата и мечтата на всяко ченге. Как да превърне двадесетгодишни лайна в сияен ореол.

— Отдавна не съм се разпалвал така, Ото. Това е нещо... което си заслужава.

— Бих убил за такова нещо. Трябваше да ми кажеш.

— Съжалявам, партньоре.

— Е, сега, след като знам, нека да забравим за голфа. Ще работим през цялата седмица, щом ще спечелиш от това. Винаги мога да играя голф в Грифит Парк.

Сидни се ухили и рече:

— Благодаря, но познай какво ще правим днес.

— Какво?

— Ще играем голф.

— Добре! — веднага се съгласи Ото. — На кое игрище?

— Ти ще решиш. Можем да избираме от три възможни.

— Да отидем в крайградския клуб в Тамариск.

— Нямам нищо против. Хей, познай какво видях в пустинята?

— Какво?

— Птица, която съм виждал в географско списание. Наричат я живодерче. Нанизва мишки и гущери на тръните или на бодлива тел и после ги изяжда. Красива пойна птица. Гърбът ѝ има шарките на дива патица. Сива глава, черно покрай очите и крила — сребристосиви като мерцедес. На бели ивици. Великолепна *смъртоносна* пойна птичка. Напомни ми за бившата ми съпруга.

— Моля те, Сидни! *Обеща* да не бъдеш черноглед.

Клубът в Тамариск беше чисто нов, но игрището за голф — старо. Заедно с Тъндърбърд това бяха най-старите луксозни клубове в

пустинята. Детективите не бяха сигурни какво да правят, затова започнаха да изваждат стиковете. Едно момче ги видя, взе чантите им и ги насочи към съблекалнята, където смениха обувките си.

Новият клуб беше идеален за пустинята — много стъкло и пространство, декориран в пастелни тонове. На стената във фоайето имаше списък на членовете. Ото видя името на Грегъри Пек и леко се паникьоса. Едва ли не очакваше, че ще се сблъска с Йоко Оно.

Макар че от време на време бе играл голф, той всъщност не се интересуваше от играта, докато не започна да работи със Сидни Блекпул, много добър играч на голф. Двамата играха няколко пъти във второстепенни частни клубове в околностите на Лос Анджелис, които представляваха кози пътеки в сравнение със свършените игрища на клубовете в пустинята.

— Боже мой, Сидни! — възкликна Ото, когато заедно с клубния отговорник застанаха пред моравата. — Не съм виждал такова нещо. Сякаш... Навремето се срещах с едно момиче. Оная ѝ работа беше подобна.

— Зелена ли? — попита отговорникът.

— Каdifена — отговори Ото. — Тревата тук изглежда мека като каdifе. И окосените части между дупките са безупречни.

— Приятно развлечение, момчета — рече отговорникът. — Ще играете тримата с господин Розенкранц. Той заграва на първа площадка.

— Благодаря — каза Сидни.

Наложи се да хване Ото за лакътя, за да го заведе на игрището. Момчето вече беше натоварило стиковете им на електрическата количка, след като ги бе обърсало от праха.

— Да му дадем ли бакшиш? — прошепна Ото.

— След като свършим — отговори Сидни.

— Ще залагаме ли? Мястото е *толкова* прекрасно, че си заслужава.

— Спокойно. Виктор Уотсън се е погрижил за всичко. Представи си какво би било да работиш за човек като него.

— Представи си какво би било да живееш *тук*. На всяка цена трябва да си намеря богата мадама.

Мъжът, който чакаше на първа площадка, беше около шестдесет и пет годишен, по-дебел от Ото Стрингър, но висок само метър

шестдесет и пет. Носеше шапка за голф с клепнала периферия, стигаща до ушите му, и очила с пластмасови рамки, които непрекъснато се смъкваха на носа му. Пушеше пура, по-голяма от тридесет и пет сантиметров клон.

— Вие трябва да сте господин Гилденщерн — каза Ото и протегна ръка.

— Не, Розенкранц — отговори човекът. — Приятно ми е да се запознаем, момчета.

— Той е Сидни Блекпул, а аз — Ото Стрингър. Благодаря, че ни разрешихте да поиграем.

— Радвам се да направя услуга на приятели на Виктор Уотсън. Наричайте ме Арчи. Колко игри ще изиграем?

— Ами, тридесет би трябвало да свършат работа — отговори Ото.

— Последният, който ми каза това, ме скъса от бой. Затова ви давам петнадесет. Искате ли да заложим по двадесет долара?

— Добре — съгласи се Сидни. — Да започваме, Арчи.

Докато Розенкранц се подготвяше за първия удар, Ото почувства засилваща се паника и прошепна на партньора си:

— Имаме ли *пачка* от онези с лика на президента Маккинли? В Грифит Парк никога не сме залагали повече от два долара.

— Имаме пари, не се притеснявай — успокои го Сидни.

В същия момент, с две електрически колички пристигна смесена четворка. Едната количка беше китайска червена. Мъжът, който шофираше, беше по-възрастен и от Джордж Бърнс^[2], а момичетата във велурено облекло — по-млади от Брук Шийлдс. Ото усети, че осем очи са вторачени в него. Неодобрителни погледи. Сякаш знаеха, че е бездарен играч от Грифит Парк.

После се чу звук, който му напомни за ръката на самоанеца, стоварваща се върху черепа му. Дъртият дебелак! Шибаната топка прелетя двеста и двадесет метра. Право в *целта*.

— Да ти платим ли сега и да уредим сметката? — попита Сидни и нагласи топката върху купчината пясък на земята.

— Прекрасен удар — отбеляза Арчи, пафкайки хаванската си пура.

Ото постоянно поглеждаше към клуба. Знаеше, че там сигурно има петдесет човека, които наблюдават през тъмните стъкла. Затаи дъх

за двадесет секунди, после го изпусна. Раздвижи пръстите, ръцете и мускулите си и се отпусна. Не се притесняваше, когато играеше в Грифит Парк, но тук беше съвсем различно.

Сидни удари топката толкова силно, колкото Арчи Розенкранц и тъй като беше по-млад и подвижен, я изпрати на петнадесет метра повече. Топката спря от дясната страна на окосената част между дупките.

— Не си толкова зле, синко — каза Арчи, дъвчейки края на пурата си. — Виждам, че няма да ви се опра, момчета.

Изведнъж Ото започна да се чувства неудобно. Светлозелените бричове сякаш се бяха впили в слабините му. Мериносовият пуловер жулеше мишниците му. Обувките се търкаха в глезените му и му правеха мазоли, сякаш не бе изминал едва двадесетина крачки. Дори шапката го стягаше. Чувстваше се като пощръклял кон.

Той замахна и чимът прелетя двадесет метра. Изтича до него и го взе, а Арчи Розенкранц всмукна от хаванската си пура и рече:

— Тук има един осемдесетгодишен член на клуба с перука, която адски прилича на онзи чим, само че е оранжева. Не се плаши, синко. Просто удряй и О. Ш. Т. Л.

— Какво е О. Ш. Т. Л.? — попита Ото и усети, че челюстта му се схваща.

— Остави шибаната топка да лети — отговори Арчи.

Но изведнъж се появи лошото дяволчето на Ото! Дяволчето на страха му приличаше на Ренфийлд, онзи кикотещ се малък мухояд от стария филм. Отвежда те в стаята ти в западната кула и ти казва да не обръщаш внимание на пляскането на крила навън, защото това е само някой стар педераст в женски дрехи и ако му дадеш да види голия ти задник и малко мляко с бисквити, си отлита вкъщи. И още как!

— Остави шибаната топка да лети — смело повтори Ото.

И го направи.

— Разстоянието нямаше да е лошо, ако онова беше топката, а не стикът — отбеляза Арчи.

— Нищо не разбирам! — извика Ото и погледна през рамо смесената четворка, които истински се забавляваха с надарения атлет на първа площадка.

Сидни изтича да вземе графитовия стик, а Розенкранц каза:

— Виж какво, синко, хайде да отложим залаганията. Шибаната игра е достатъчно напрегната. Да се повеселим, да се посмеем и да пийнем нещо.

— Съгласен съм — рече Блекпул, връчвайки стика на Ото.

Стрингър се помъчи да се отпусне. Напрежението изчезна. Само дето дамите от смесената четворка си шушукаха нещо, а ушите на Ото бяха с цвета на розовите шарки на пуловера му. И все пак се постара да замахне със стика ниско и бавно. Чувстваше се скапан и му се спеше. Беше изключително муден! Отпусна се толкова много, че му се доспа. Но когато се прицели със стика, Ренфийлд му прошепна: „Няма от какво да се страхуваш, освен от самия страх. Хи! Хи! Хи!“. Ото знаеше, че кръжащият пред прозореца гризач *има* лицето на Горгона.

Той удари топката с всичка сила. И със същия успех. Главата му се завъртя като на какаду и очите погледнаха назад. Право към жените от четворката, които сияеха като стюардеси от авиолинии „Алоа“. „Добре дошъл в рая, страннико!“

„Излъгах“ — каза Ренфийлд и сви рамене. Зъбите му бяха пълни с мухи.

Пурата на Арчи Розенкранц едва не му падна от устата.

— На човек му трябва пълнолуние, за да нанесе такъв удар — рече той.

— Да забравим първа площадка — предложи Сидни. — Ото ще се успокои, когато се придвижим по-нататък.

— Палм Спрингс не е чувал по-силно свистене, откакто Либърис дойде в града — добави Арчи. — Добре, да отидем по-нататък. Разширените ми вени тръпнат.

Имаха по пет опита да вкрат топката в дупката и това не би трябвало да представлява особена трудност. Позволиха на Ото да сложи топката си на двеста метра от постиженията на партньорите му.

— Хайде, Ото — рече Розенкранц. — Сега вече никой не те гледа, затова виж планините, вдъхни уханието на цветята и си помисли колко си щастлив, че Господ ти е дарил ден като този. Повтаряй си: „Духай го! Ако не можеш, ще го намажа с шоколад!“.

Стрингър отпусна ръце и крака и си помисли: „Духай го! Ако не можеш, ще го намажа с шоколад!“.

После удари топката и чу приглушено тупване.

— Къде отиде? — попита той и засенчи очи. — Падна ли на земята?

— Не беше *съвсем* зле — отговори Арчи. — До дупката има тридесет метра.

После Розенкранц замахна и топката му прелетя двеста метра.

Сидни запрати своята по-надалеч, но топката се приземи в неудобна за удар позиция.

Преди да свърши първата игра, Ото унищожил цял батальон червеи и рояк бръмбари. Всъщност, когато се приземи в трапа вдясно, той преживя най-лошия си миг. Сидни и Арчи изпратиха топките си в пясъка и накрая и тримата изпъшкаха.

Сетне Сидни вдигна облак пясък, но топката му пак се приземи на зелената трева, на тридесет крачки от флагчето. Ото усети, че сфинктерът му се стегна още повече.

— Браво — завистливо процеди той.

После пак дойде неговият ред. Той се прицели внимателно и се опита да не обръща внимание на ненормалния кикот на Ренфийлд. Тържествено се закле, че ще се отпусне, каквото и да става. И успя. Цялото му тяло се разхлаби и дори стана флегматично. Беше толкова бавен, толкова муден, че изпусна газ.

— Браво — завистливо каза този път Розенкранц.

Общо взето денят не мина зле. Ото започваше да влиза във форма.

Когато стигнаха до шестнадесета площадка, той сложи стиковите на електрическата количка, шофирана от Арчи. Розенкранц им каза, че е баща на двама психиатри и Ото си помисли, че може да му помогне да усъвършенства удара си.

— Мускулите ми все едно нямат памет. Четиридесетгодишни са и вече страдат от болестта на Алцхаймер — каза Стрингър.

— Мускулът в главата ти е проблемът — отвърна Арчи, запалвайки нова хаванска пура, тъй като предишната вече бе заприличала на спанак. — Най-трудните двадесет сантиметра в голфа са между ушите ти. Ти приемаш играта твърде сериозно. Искам наистина да се отпуснеш там, на осемнадесета площадка.

— Може би се дължи на централния ми нервен ганглий — предположи Ото. — Именно той ти позволява да караш велосипед и да замахваш със стика за голф, без да се замисляш.

— Остави шибаната топка да лети, Ото.

Осемнадесета площадка се намираше на много красиво място — точно срещу новия клуб, очертаващ се на фона на планината Сан Хасинто. От двете страни на окосената част на игрището имаше палми, борове, върби, маслинови дървета и евкалипти. Вдясно растеше цъфнал олеандър и Ото почувства напрежение. Не искаше да унищожава храстите.

— Ако разпердушиня храстите, по-добре да хапна малко от листата и да умра — каза той.

— Няма да ги разпердушиниш — успокой го Арчи. — Спокойно!

— Погледнете онзи евкалипт! — добави Ото. — Може да нахрани всичките коали в Австралия.

— Престани да разсъждаваш негативно — каза Розенкранц.

Сидни Блекпул седеше, вдигнал крака на празната седалка на количката за голф и съзерцаваше чезнещата в мараня слънчева светлина на отсамната страна на планината.

— Искам да завърша играта добре — рече Ото.

Сетне любопитно погледна към оградата на имението до игрището. На една от портите имаше надпис: „Не обръщайте внимание на кучето. Пазете се от собственика“. Американското знаме беше вдигнато като знак, че собственикът е в резиденцията.

Ото направи грешката да попита кой живее там, след което ударът му беше обречен.

Сидни се изненада, когато Ото изтича до количката и го разтърси за рамото.

— Сидни! Знаеш ли кой живее там? Той! Той!

— Кой? Кой?

— Кралят!

— Брус Спрингстийн?

— Кралят на кралете?

— Дон Корлеоне?

— Не ставай глупав, Сидни! Самите Сини очи!

— Нима? — Дори Сидни изглеждаше смаян. — Мислех, че къщата му е малко по-величествена.

— Какво искаш? Човекът е от Хобокън.

— Така или иначе няма да ни покани да влезем. Затова, хайде да се придвижим към деветнадесета площадка.

Преди да забие флагчето, Ото се обърна три пъти към къщата. Сякаш чуваше гласа, който пее: „Странници в нощта“.

— Никой не те гледа! — нервно каза Арчи.

— Сините очи не ме плашат! — смело заяви Ото и замахна със стика.

Топката се удари в количката за голф и рикошира в пищяла на Розенкранц, който не можа да отскочи толкова бързо колкото Сидни.

— О, боже! — изплака Ото. — Безполезен съм като дясното ухо на Роналд Рейгън!

Арчи закуцука към него и рече:

— Виж какво, синко. Я да отидем в бара и да се напием. Не си падам по кървавите спортове.

Смениха обувките си и Ото тръгна към фоайето, за да види отново списъка със знаменитостите, членове на клуба. После намери Сидни и Арчи, които бяха седнали на бара, и попита:

— Грегъри Пек идва ли тук?

— Не — отговори Розенкранц. — Може да е идвал, когато клубът беше нов, но вече не се появява.

— Видях името на председателя.

— Той не играе голф. От време на време се храни в ресторанта. Мисля, че се вбеси, защото някой му каза да не води повече Спиро Агню.

— И кой друг членува в клуба?

— Много хора, чиито имена започват с Розен и Голд. Дай да те почерпя.

Изпиха първите коктейли, преди барманът да успее да напише чека за сметката.

— Хей, синко — обърна се Арчи към него. — Сложи само едно кубче лед. Какво мислиш, че е това — клуб за антисемити?

Барманът се ухили, пусна две кубчета лед и наля повече уиски.

— И все пак, това е по-малко лед, отколкото айсбергът, потопил „Титаник“ — отбеляза Арчи.

— Клубът еврейски ли е? — попита Ото.

— А ти как мислиш, синко? Приличам ли ти на сенатора Хенри Кабът Лодж? Този клуб е построен от евреи. Чух, че са отказали членство дори на комика Джак Бени. В днешно време може и да държат няколко евреи, но не им позволяват да стъпят на моравата.

— Мислех, че ако имаш достатъчно пари, ходиш където искаш.
— Още има много да учиш, синко. А вие в кой клуб членувате, момчета?
— Ами, всъщност не членуваме никъде.
— Ченгета сме от полицията в Лос Анджелис — добави Сидни Блекпул.
— Сериозно? — учуди се Арчи. — Навремето играх няколко игри с тамошни ченгета. В Хилквест.
— Хубаво ли е като тук?
— Разбира се. Дайте ми визитните си картички. Ще ви поканя пак някой ден.
— Има ли наоколо филмови звезди? — попита Ото, оглеждайки хората, които влизаха да обядват в ресторанта.
— Може да видите Лусил Бол. Съпругът ѝ е добър играч на голф.
— Тук ли живеят?
— Не, в Тъндърбърд. Той е евреин, но членува в този клуб.
— Ние играем в Грифит Парк. С няколко ченгета, сред които двама мексиканци, един чернокож и един евреин. Ако спечелим калифорнийската лотария, не може ли да станем членове на някой хубав крайградски клуб?
— Тук казват, че искат да са с хора от тяхната черга, синко.
— Но те са ченгета. *От моята черга!* — Ото беше искрено удивен. — Няколко милиона долара няма ли да ти осигурят достъп, ако не си от *тяхната черга*?
— По-лесно е да минеш отвъд Берлинската стена. Е, поне едно време. Искате ли по още едно питие, момчета? С кубче лед.

[1] На първи март 1932 г. от извънградската къща на Чарлс Линдбърг, американски пилот, извършил през 1927 г. първия полет без междинно кацане през Атлантическия океан от Лонг Айленд до парижкото летище Бурже, изчезва синът му, на година и седем месеца. До леглото е оставена бележка с искане за петдесет хиляди долара откуп. Линдбърг плаща откупа, но на 12 май същата година е открит полуразложеният труп на детето. За престъплението е осъден и екзекутиран Бруно Хауптман. Трагедията Линдбърг, често описвана като „престъплението на века“, остава неразгадана, защото има данни,

че Хауптман не е убиецът и е бил осъден, за да се успокои надигналото се обществено недоволство. — Б.пр. ↑

[2] Комик, роден през 1896 г. в Ню Йорк. Въпреки преклонната си възраст, участва в различни предавания на живо по телевизията. — Б.пр. ↑

11.

ГОТИЧЕСКИ ВОДОЛИВНИК С ФАНТАСТИЧНИ ФИГУРИ

Когато потеглиха към хотела, Ото изпитваше желание да изпие една пиня колада, да се потопи в басейна с минерална вода и може би да подремне, преди да размисли върху последното падение.

— Красиво място — каза Сидни, опитвайки се да поведе разговор.

— Не искам да говорим за голф.

— Ти настояваше да вземем стиковете и...

— Не искам да говоря за това.

— Голфът е само игра, Ото.

— Да, като ходенето по жарава. Или да плашиш Андрей Громико. Или играта на двадесет въпроса в ирански затвор.

— Поне се запознахме с някого.

— Арчи ми хареса. Хората се отнесоха добре с нас. Крайградският клуб е прекрасен. А сега, спри.

— Защо?

— Искам да хвърля стиковете си в канавката.

— Е, днес не ти вървеше. Но когато се върнем в хотела и изпием няколко питиета, ще се почувстваш по-различно.

— Чувствам мозъка си като поразен от тумор. Трябва да го спиртосат в буркан, за да го изучават идните поколения.

— Може да отидем да ти направят масаж.

— Каква полза! Вероятно няма да уцеля и масата за масаж.

— Ще те масажират на пода. Ще повикаме масажистка в апартамента.

— Е, *това* вече не е толкова лоша идея.

Когато се прибраха в апартамента, лампичката на телефона мигаше, затова Сидни се обади на телефонната централа. Съобщението беше от Харлан Пенроуд.

— Вероятно пак иска да се срещнем — рече Ото. — Плаче за осиновяване повече и от Оливър Туист.

— Ало? — отзова се икономът. — Тук дом Уотсън. Какво мога да направя за вас?

— Обажда се Сидни Блекпул.

— Любимият ми сержант след Гари Купър! — изцвърча Харлан.
— Имам новина за вас.

— Каква?

— Прерових нещата на Джак и намерих нещо, забутано сред учебници и тетрадки. Не мисля, че полицаите са го видели!

— Какво?

— Снимка на Джак с едно момиче.

— Е, и?

— Снимани са пред хотелски басейн тук, в Палм Спрингс. Познавам мястото, защото имах приятел, който отсядаше там, когато дойдеше в града. Знам онзи глупав басейн, защото една вечер се скарахме и той ме блъсна във водата. Ударих главата си в перилата, които се виждат на снимката. Съсипах дрехите, новите си обувки и ръчния си часовник.

— Това ли е всичко? Само снимка на Джак с някакво момиче пред хотелски басейн?

— Ами, не е ли все пак нещо?

— Да, струва си да я видим.

— Може да е била девойка от колежа. Поне ще проверим.

— Добре, Харлан. Тази вечер ще си бъдеш ли вкъщи?

— Разбира се! — извика икономът. — Небрежно ли да се облека или ще се опитаме да се слеем с гостите на хотела? Много хотелски служители ходят там. Как да се облека — като крал на диското или като картоиграч от Лас Вегас?

— Сам прецени. Ще дойдем да те вземем след два часа.

Сидни затвори и се обърна към Ото.

— Може ли да отложим масажа? Харлан е намерил снимка на Джак с някакво момиче. Мисля, че иска да работи като наш таен агент.

— Не ми ли стига една трагедия за днес? — изстена Ото и се отпусна на дивана. — Чувствам се като конюшня на хиподром — стъпкан и покрит с лайна.

— Харлан е една от малкото ни връзки с Джек Уотсън. Не можем да си позволим да го ядосаме.

— Мислиш ли, че Шерлок Холмс би останал в бизнеса, ако трябваше да забавлява Харлан Пенроуд? Не знам, може би никога няма да мога да разследвам убийства. И със сигурност знам, че *никога* няма да се науча да играя голф.

— Ще можеш да правиш и двете, Ото. Почини си малко. Ще поръчам да ни донесат нещо за пиене.

Харлан Пенроуд ги чакаше, когато в шест и половина вечерта спряха пред дома на Уотсън.

Не се беше издокарал точно като Сам Спейд^[1], но бе метнал шлифер на рамото си, макар че навън не валеше. Ото не каза нищо, но завъртя очи. Двамата детективи още бяха облечени като курортисти, връщащи се от голф.

— Ето я! — каза Харлан и скочи на задната седалка на тойотата. Извади малко фенерче и освети снимката.

— Виждам, че си дошъл подготвен — рече Ото. — Надявам се, че носиш и пистолет. Не очаквахме толкова големи неприятности по този случай и оставихме оръжията си в Лос Анджелис.

— Момичето е красиво. Типът на Джек — каза Харлан. — Русокоса като годеницата му. Висока е колкото него и дългокрака.

— Да се отбием на регистрацията в хотела и да питаме дали някой я познава. Или да разпитаме сервитьорките на коктейли, които работят край басейна. Може да се окаже, че е била с другото момче — рече Сидни и посочи втори младеж.

На снимката Джек беше хванал момичето през кръста и се готвеше да я хвърли в басейна. Русокос, широкоплещест младеж я държеше за краката и стоеше почти извън обсега на кадъра. Тримата се смееха.

— Хубаво момче — отбеляза Сидни.

— Готина мадама — подхвърли Ото.

— Щастливка — рече Харлан. — С две красиви момчета.

— Ами това е всичко, с което трябва да започнем — каза Сидни и подкара тойотата към Палм Каньон Драйв.

— И в „Малтийския сокол“ започнаха от нищо — отбеляза Харлан.

— Нали ти казах нещо, Сидни — измърмори Ото, докато очите на иконома блестяха като звездите в пустинята.

Хотелът не беше луксозен, както очакваха. Но според тях, момичето на снимката можеше да е стюардеса или учителка от Ориндж Каунти, или туристка от Албърта, с която Джак се е запознал в някой нощен бар.

Във фойето седяха две двойки мъже, наслаждаващи се на коктейли преди вечеря. Друга двойка мъже минаха покрай тях на път за ресторанта. Мъж и жена се записваха на регистрацията, затова детективите и Харлан Пенроуд тръгнаха покрай басейна. Там имаше още една двойка мъже, които седяха, потопили крака във водата, пиеха коктейлите си на малки глътки и бърбеха със сервитьора, облечен в бяла риза, черен панталон, червена папийонка и червен пояс. Мъж и жена гледаха как друга двойка мъже играят табла на осветена със свещи маса до басейна.

— Харлан, този хотел педерастки ли е? — попита Сидни.

— Разбира се, че не е!

— Смесен?

— Би могло да се каже.

— Не ти ли се стори странно, че Джак е бил в хотел със *смесени* двойки? — попита Ото.

— Разбира се, че не. В смесените хотели винаги правят отстъпки в цените. Вероятно момичето е секретарка от Кълвър Сити, която не е могла да си позволи по-луксозен хотел.

— Добре, да проверим на регистрацията — предложи Сидни.

Показаха снимката на всички, които работеха във фойето и край басейна. Никой не бе виждал засмяното русокосо момиче. Нито познаваха Джак или другия младеж. Харлан Пенроуд изглеждаше обезсърчен, защото предполагаше, че ще го закарат вкъщи, когато едно пиколо в синя риза за голф, бели шорти и бели маратонки се втурна в помещението.

— Бих искал да ти покажа снимка на едно момиче — пресрещна го Харлан и Ото се усмихна самодоволно на Сидни — икономът бе

поел разследването в свои ръце.

— Това е нашият басейн — рече младежът.

— Девойката вероятно е била отседнала тук — продължи Харлан. — Виждал ли си я?

— Не, но познавам момчето.

— Познаваш ли го?

— Той работеше тук.

— Джак Уотсън е работил тук?!

Ото го посочи на снимката.

— Не момчето с черните коси, а другият. Русият, който държи момичето за краката. Мисля, че се казва Тери. Паркираше колите на посетителите. Работи тук една седмица. Нощна смяна.

След пет минути Харлан и детективите бяха в кабинета на нощния управител, който ровеше в папките, съдържащи информация за служителите.

— Би трябвало да го намерим лесно, сержант — каза той. — Хотелските служители в този град трябва да имат карти за самоличност, издадени от полицията. Изпращаме ги там, когато ги наемаме, те им правят снимка и им взимат отпечатъци.

— Нашата първа *истинска* улика! — възкликна Харлан. Имаше такъв вид, сякаш току-що бе намерил вечно изплъзващия се Малтийски сокол.

Младежът се казваше Тери Кинсейл. Беше оставил адрес в Катедрал Сити и местен телефонен номер. Постоянното му местожителство беше Финикс, Аризона, където живееше сестра му Джоун.

Детективите и Харлан записаха информацията, благодариха на нощния управител и тръгнаха към паркинга, където ги чакаше пиколото.

— Много ни помогна — каза Сидни и му даде двадесет долара.

После се отправиха на адреса, посочен от Тери Кинсейл.

— Не ми е ясно какъв е този адрес — каза Харлан. — Магистрала 111 не е жилищна зона. Освен ако не е някой мотел. Или горният етаж на магазин.

Не беше нито едно от двете, а бар. Педерастки. В съседство с други два. Пак такива.

— Може да е казал фалшиво име — рече Ото.

— Нямахте да го назначат на работа, ако е имал криминално досие — каза Сидни. — Полицията в Палм Спрингс му е направила снимка и са му взели отпечатъците.

— Хей, искате ли да вляза сам? — предложи Харлан. — Ще покажа снимката на бармана и на посетителите. Никой няма да ме заподозре, че съм ченге. Ще ми кажат, ако познават Тери.

— Ето ти двадесетачка да си купиш питие — каза Сидни. — Ще те чакаме отсреща, в другия бар.

— Пазете се! — палаво се усмихна Харлан.

— Побързай, човече! — рече Ото. — Гладен съм.

След като икономът замина, той попита:

— Наистина ли ще влезем в *онова* заведение?

— Искаш да чакаме на бензиностанцията ли?

— С моя късмет, изпия ли едно питие, като нищо ще хвана СПИН. И устата ми ще се разложи като на прокажен.

— Не можеш да хванеш СПИН по този начин, Ото — каза Сидни, докато паркираха край магистрала 111.

В бара имаше само двама мъже на средна възраст, които седяха в дъното и спореха за нещо. Барманът беше грамаден като Роки Марчиано^[2]. Лицето му представляваше розово-бяла маса от старческа, отпусната плът.

— Господи! — прошепна Ото, след като той взе поръчката им. — Знаеш ли какво забелязах да блести на лицето му? Очи.

— Върнете ми рестото в монети от десет и двадесет и пет цента, ако обичате — каза Сидни, подавайки на бармана двадесетдоларова банкнота. — Трябва да се обадя по телефона. Извънградски разговор.

— Какво ще правиш, Сидни? — попита Ото. — В Бъкингамския дворец ли ще се обаждаш? Ще търсиш Вира Лин, а?

— Смятам да се обадя на сестрата на Тери Кинсейл, докато Харлан слухти. Ще отида в телефонната кабина до бензиностанцията.

— И ще ме оставиш тук сам?

— Каж ми здрасти на някоя филмова звезда, ако се отбие.

— Побързай, чу ли? — помоли го Ото, оглеждайки внимателно чашата, преди да отпие.

— Добре ли е Тери? Да не му се е случило нещо? — попита Джоун Кинсейл, след като Сидни Блекпул се представи.

— Сигурен съм, че е добре. Опитваме се да го намерим. Работим по убийството на Джак Уотсън и помислихме, че вие или Тери може да ни помогнете.

Младата жена изчака няколко секунди, сетне попита:

— Убийството на кого?

— На Джак Уотсън.

— Уотсън? Това фамилното му име ли е? Имате предвид приятеля на Тери, Джак. Онова хубаво момче с къдрави черни коси?

— Онзи, с когото сте се снимали край басейна в хотела. Имаме снимка на вас тримата. *Вие* сте момичето на тази снимка, нали?

— Мъртъв ли е? Кога е починал?

— Преди малко повече от година. Намерен е застрелян в колата си.

— Тери не е споменавал за това! Но в края на краищата, оттогава сме се чували само няколко пъти. Запознах се с Джак, когато ходих на гости на Тери.

— Срецахте ли се с Джак?

— Не, той беше приятел на Тери.

— Тери хомосексуалист ли е? — неочаквано попита детективът.

— Ами, не мисля. Не съвсем. Той беше малко... *объркан* за себе си.

— Къде е Тери сега?

— В Ла Джола. Поне оттам получих последното му писмо. Надявал се да започне работа в някакъв хотел. Не изпрати адрес. Той е малко незрял, но е добро момче. Всички го харесват.

— Имал ли е неприятности с властите?

— Доколкото знам, не.

— Употребява ли наркотици?

— Доколкото знам, не. Може би пуши по малко трева като всички останали.

— Кога напусна Палм Спрингс?

— Не знам. Предполагам, че преди малко повече от година.

— Ако ви се обади или ви пише, предайте му, че искам да говоря с него. Ще ви дам служебния си телефон. Веднага ще го свържат с мен.

През това време Ото Стрингър довърши второто си питие, опитвайки се да отбягва погледа на един двойник на Харлан Пенроуд, който седеше от неговата страна и пиеше „Маргарита“, докато по радиото на Палм Спрингс свиреха стари песни.

Мъжът се опита да погледне Ото право в очите и изпя в един глас с певица:

— „Сега е моментът! Съдбата ме зове!“

Ото бързо отмести поглед и си поръча още едно двойно питие, независимо от СПИН-а, когато в бара влезе Харлан.

— Попаднах на нещо! — задъхано прошепна той.

— Онзи тип също — каза Ото и посочи имитатора. — Вероятно е на хероин. Е, как е животът на тайния агент?

— Тери Кинсейл е отсъствал от града, но сега се е върнал! В събота вечерта е бил в онзи бар!

След няколко минути пристигна и Сидни и започна да сравнява информацията си с Харлан, а обожателят на Ото се отказа от ухажването и запя на един псевдокаубой в мръсни джинси, който си поръча две бири веднага щом седна.

— Утре ще проверим в полицията в Палм Спрингс и ще видим дали Тери Кинсейл се опитва да се регистрира за работа в някой хотел. А през това време, нека да не вдигаме шум, Харлан. Тери е напуснал Палм Спрингс по времето, когато Джек е бил убит, ето защо това може да доведе до нещо.

— Ще умра от вълнение! — извика Харлан. — Но ще мълча като риба. Къде ще вървим сега?

— Ото и аз трябва пак да отидем в Минерал Спрингс.

— Така ли? — попита Ото.

— Добре. Никога не съм ходил там — каза Харлан.

— Имаш ли нещо против, ако довечера се помотаеш из педерастките барове, Харлан? Разпитай за Тери. Може да научиш нещо.

— И още как — измънка Ото.

— Може дори да се натъкнеш на Тери. Ето, това би трябвало да е достатъчно. — Сидни даде на иконома четири двадесетдоларови банкноти. — После се прибери с такси.

— Добре — съгласи се Харлан, — но утре ще ми кажете върху какво ще работим. Ако знаех, че ще идваме тук, нямаше да се облека като агресивен педераст.

— Утре ще ти се обадим — рече Сидни и двамата с Ото оставиха Харлан да си допие питието.

— Пак ще ходим в Минерал Спрингс, така ли? — попита Ото, когато потеглиха.

— Да го разгледаме нощем. Говоря сериозно.

— Какво има да гледаме в един такъв малък град?

— Искам да видя пътя, по който Джак е минал по време на последното си пътуване. Да видя как изглежда нощем.

— Защо?

— Не знам.

— Тогава защо ще го правиш?

— Може да ни хрумне нещо.

— Какво?

— Знам ли. Няма друг начин да се работи по разкриване на престъпление. Така съм обучен.

— Знаеш ли какво, Сидни, мисля, че от мен никога няма да излезе добър детектив, разследващ убийства. Може да ми обясниш как се действа в случай на обир или на нещо друго.

— Ще станеш добър детектив по убийствата, Ото, след като приключи с теб.

— „Сега е моментът! — неочаквано запя Ото. — Съдбата ме зове!“

— Само така, синко. Голфът е загадка, но убийството не е. Гледай на престъплението така, както гледаш на пустинята. Тя се променя с всяка изминала минута. Същото е и с престъплението. Но трябва да можеш да *съзираш* промените.

— Надявам се, че тази вечер в чилито ми няма да има паяк. По всичко личи, че *ще вечеряме* в клуб „11-99“.

Долината Коачела се е образувала преди двадесет милиона години. Огромният разсед Сан Андреас се спуска по планините от

северната им страна. Планините Сан Хасинто и Санта Роса, които отчасти предпазват долината, са много по-млади от съседната Сан Бернардино — не толкова заоблена и по-внушителна за човешкото око. Дъното на Солтън Сий се намира на дълбочина осемдесет метра под морското равнище, само няколко метра по-високо от Долината на смъртта. Денем долината изглежда безжизнена и негостоприемна, но нощем пустинята е съвсем различна.

Планината Санта Роса е дом на шестстотин и петдесет диви овце. Има птици, големи колкото лешояди, които се издигат високо в откритото пространство. Големият рогат бухал гледа намръщен като аятолах, а черно-белият скункс разнася вонята си, докато стои на предните си лапи като олимпийски гимнастик. От време на време се мярка по някой лъв, а глутници койоти има навсякъде. Има гърмящи змии, дълги почти два метра.

Има и по-малки, по-потайни нощни хищници — например пустинната лисица, която не е по-голяма от домашна котка, торбестите плъхове, симпатични като катерици, с големи бели опашки, които използват за равновесие когато подскачат, широконоси прилепи, прелитащи като сенки над пясъка на лунната светлина. Има черни отровни паяци, скорпиони, хлебарки колкото скакалци и триста и четиридесет вида птици. Нощем пустинята съвсем не е лишена от живот и може да бъде негостоприемна, особено за детективи от Холивуд.

Сидни Блекпул докара колата до Самотния Каньон. Спря в края на асфалтовия път, извади фенерче и поведе Ото към по-плиткия каньон, където бе намерена колата на Уотсън.

— Случайно да си скрил някой пистолет, преди да тръгнем от Лос Анджелис? — с надежда попита Ото.

— Не мислех, че играейки голф, ще се сблъскаме с твърде много физически опасности.

— Това шибано място е страшно. Чуй само как вие вятърът.

— Звучи като прибой, разбиващ се в скалите.

Сидни угаси фенерчето и се вторачи в светлините на колибите и къщурките, обитавани от рокери, обявени извън закона.

Дърветата леко поскърцваха от вятъра. На скалистия склон бе израснало дърво, високо тридесет и седем метра. Клоните му се рееха и се олюляваха на стенещия вятър, сякаш се намираше под вода. Наоколо се виждаха изкривени и измъчени силуети на пустинни растения — досущ като сенки на готически водоливници с причудливи форми. Чуваха се кикот и писъци на нощни същества, които убиваха или биваха убивани в тази иначе свършена ноемврийска нощ. Нито един от детективите не знаеше със сигурност дали неистовите звуци идваха от животни или от онези, които живееха край пътя в колибите, където лампите блещукаха в непрогледния мрак.

— Слушай! — каза Сидни.

От една пустинна върба, която скоро щеше да се обсипе в розови и лилави реси, те чуха зова на бухал, живеещ в дупка, изоставена от койот.

После Сидни направи няколко крачки в тъмата. Бухалът се почувства заплашен и избуха пронизително.

Сидни се приближи още и бухалът започна да имитира тракането на разгневена гърмяща змия.

— Какво беше това? — извика Ото.

— Какво *мислиш*, че беше?

— Ами, в туристическия справочник четох, че пустинните същества могат да имитират гърмящи змии, но аз не мисля така. И не искам да чуя този звук отново, дори да беше Литъл Ричард. Хайде да се *махаме* от това шибано място, преди да са ни нападнали мишелови или нещо друго.

И тогава го видяха да идва — мотоциклет „Харли Дейвидсън“. Ревеше по коларския път, виещ се от колибите, със скорост, която нощем изглеждаше невъзможна. Мотоциклетистът явно беше много уверен в себе си или изобщо не му пукаше.

Вместо да излезе на главния път, той свърна в каньона и се насочи към горичка от странни хилави дървета. Спря и слезе. Застана там за миг и се огледа на светлината на фара.

— Имам някакво усещане — прошепна Сидни.

— Какво?

— Той гледа мястото, където бе намерена колата на Уотсън. Обзалагам се, че е там долу, сред онези дървета.

— Косата ми се изправи и ме побиха тръпки. Хайде да изтичаме в колата.

— Да се скрием зад скалите и да наблюдаваме.

— Може да ни види и да помисли, че сме ченгета.

— Но ние наистина сме ченгета, Ото.

— Побърквам се! Искях да кажа, че може да ни помисли за местни ченгета от отдел „Наркотици“. И първо да стреля, а после да се извини, след като разбере, че сме само безобидни детективи от отдел „Убийства“ от Холивуд... които нямат дори пистолети да се отбраняват!

Мъжът се качи на мотора, заора в пясъка и отново слезе, за да го избута. Беше едър — поне това беше сигурно, личеше си дори от толкова голямо разстояние.

— Сега е твърде късно да бягаме! — задъхан прошепна Ото. — Идва насам.

Моторът изрева и се отправи към тях, но този път много побавно. И тогава мъжът забеляза тойотата и се насочи право към нея. Двата детективи надникнаха иззад скалата, докато минаваше, но той даде газ и разпръсна облак от пясък. Спря до тойотата и я огледа. Сетне отново пое към главния път и към Минерал Спрингс.

Докато вървяха към колата Ото каза:

— Сидни, наистина искам да получиш работата при Уотсън, но може би не го искам толкова силно, колкото ти искаш да го искам. Имам предвид, че когато онзи рокер минаваше покрай нас, аз бях може би на педя от някакво бодливо растение, прилично на нещо, което виси от покрива на френска църква. Водоливник. Още една крачка встрани и щях да съм набоден с повече харпуни и от Моби Дик. Слушаш ли, Сидни? На четиридесет години съм. Би трябвало да съм внушаващ страхопочитание търговски пътник. А сега се нуждая от памперси. Вече не издържам на този вид развлечения. Чуваш ли, Сидни?

Сидни Блекпул освети горичката от хилави дървета и каза:

— Ото, ако караш тук голяма кола нощем и искаш да стигнеш до онези дървета, с които е обрасла стената на каньона, лесно можеш да се объркаш. Пътят, който извира наляво и води към къщите, пресича другия път. Забеляза ли как отново го пресича там, където чухме бухала?

— Ти не ме слушаш.

— Би било лесно да се отклониш, да продължиш да се изкачваш и да не съзнаваш, че си поел по друг път, докато може би състоянието на коларския път не ти го подсказе. И после би било много трудно да направиш обратен завой с голям ролс-ройс.

— Е, и?

— Чудех се. Според лейтенанта от Палм Спрингс, отначало помислили, че е злополука. Сега разбирам защо.

— Слушай, Сидни, вече знаем, че момчето вероятно е било хетеросексуално и хомосексуално. И сега искаш да кажеш, че това е педерастки вариант на Чапакуидик^[3]? Ако е така, имаш два проблема: Джак е бил сам, когато се е метнал в каньона, и освен това е бил застрелян в главата.

— Питам се дали убиецът го е застрелял и го е закарал там горе, може би опитвайки се да стигне до някоя от онези колиби. И после се е объркал и... Не, не може да е така! Забравих, че момчето е било завързано с предпазния колан. По дяволите, нищо не мога да измисля! Няма логика, от която и страна да го погледнеш.

— Има логика само в онова, което е установено досега. Момчето е било застреляно. Било е докарано тук от убиеца или от убийците. Завързали са го с колана, макар че не знам защо. Колата е била подпалена и бутната в каньона. Намерили са я едва след два дни. Точка по въпроса.

— Но наоколо има много по-подходящи места, където да бутнеш кола с труп. Не е толкова рисковано, колкото да се мъчиш с голям ролс-ройс нагоре по тесен коларски път. Не мога да открия логика.

— Да отидем в „11-99“ и да хапнем мексиканска храна — предложи Ото. — Няколко питиета и всичко това ще изгуби значение за теб.

Сидни се вторачи в стената на каньона и се заслуша в цвъртенето и кряскането на пустинните птици и насекоми и във воя на млад койот, бродещ по хребета. На фона на всички тези звуци се чуваше безмилостното стенание на вятъра. После каза:

— В убийството трябва да има *някаква* логика, дори убиецът да е ненормален.

— Не за всяко действие има причина. Животът е гадна игра.

— Партньоре, трябва да се *преструваш* и да *вярваш*, че има причина и резултат, иначе никога няма да разкриеш убийство.

— Сидни, съзнавам, че у опитно ченге като теб заговорва инстинктът, когато види мъртво тяло. Също като мишеловите, койотите и лешоядите по тези места. Но ако след малко не ме нахраниш, аз ще бъда вторият труп, който ще извадят от Самотния Каньон.

— Хайде да хапнем мексиканска храна.

Горе-долу по същото време, когато Сидни и Ото бяха в пустинята и се плашеха от имитацията на бухала, Франк Замели Шегаджията патрулираше в околностите на Минерал Спрингс. Беше адски отегчен. Партньор му беше Мейнард Ривас, но Франк не можеше да го накара да направи нищо.

— Потиснат съм, Мейнард. Хайде да отидем в магазина за препарати против насекоми, да откраднем голямата фигура на буболечка и да я сложим в хотела. После ще извикаме някоя камериерка и ще кажем: „Елате бързо! В стаята ни има огромна хлебарка!“.

— Пако каза повече да не си правим никакви шеги. Ти започваш малко да го ядосваш.

— Но аз съм потиснат! — измърмори Шегаджията.

Индианецът обикаляше по главната улица, наблюдавайки как Бигелоу Боровата опашка олюлявайки се минава на червен светофар, отправяйки се към „11-99“.

— Добре че Бигелоу вече не шофира — отбеляза Ривас.

В същия миг се появи Джоунс Голата пушка, карайки полицейската кола с бясна скорост към участъка, след като бе затворил пиян шофьор в областния затвор. Опитваше се да стигне до „11-99“, преди първата група от вряскащи маникюристи да се прибере вкъщи за вечеря.

— Гледай само как препуска — каза индианецът. — Единственото, което може да го спре, е спуснатата бариера.

— Потиснат съм — каза Франк за трети път. — Не искаш ли да вземем катамарана на Джей Едгар? Ще опънем платната и ще го замъкнем в хотелския плувен басейн. После ще извикаме Джей Едгар и...

— Номерът с опосума беше достатъчен за тази нощ. Ще извадим късмет, ако не се оплачат от нас заради това.

— Да, ама си заслужаваше.

Двамата говореха за обаждането от Безкръвната алея. Една от старите кукли бе изпаднала в депресия, защото в караваната ѝ се бе промъкнал опосум. Щом видяла животното, тя мигновено изскочила навън, но котката ѝ не успяла. Когато ченгетата пристигнаха, котката ужасно мяукаше и съскаше, а опосумът подозрително мълчеше.

— Мили е вътре — изплака възрастната дама. — Опосумът вероятно я е убил!

— Коя е Мили? — попита Франк.

— Котката ми!

Замели и Ривас извадиха палките, защото знаеха, че опосумът има гаден характер, когато го ядосат. И двамата бяха работили в пустинята достатъчно дълго, за да не бъдат измамени от един палав опосум. Дребните животинки лежаха по гръб, с изплезен език и немигащи очи като сержант Кой Брикман, и в секундата, когато се приближаха към тях, скокваха като космати топки. Ето защо двете ченгета вдигнаха палките и се подготвиха.

Франк се промъкна в спалнята на караваната и чу тихо мяукане зад леглото. Никога не бе чувал за опосум, убил котка, но всичко беше възможно. Мяукането стана ритмично и по-силно. Шегаджията направи знак на Мейнард да не мърда и запълзя по пода. Надникна под леглото и освети животните с фенерчето.

Опосумът бе притиснал шарената котка до стената и ожесточено се тласкаше в нея. Франк не бе виждал такова чукане, откакто Джони Холмс престана да прави порнографски филми. Той угаси фенерчето, стана и се върна при Мейнард Ривас.

— Оставете вратата отворена и изчакайте малко — каза Шегаджията на разстроената възрастна дама. — След няколко минути той ще свърши. Е, разбира се, после може да изпушат по една цигара.

Когато ченгето ѝ обясни какво става в спалнята, тя се разбесня. Не ѝ харесвал начина, по който Замели се шегувал с трагедията. Още на другия ден сутринта щяла да се обади на Пако Педроса за непрофесионалното му поведение.

По-късно Ривас попита Замели дали е трябвало да казва онази шега за цигарите.

— Мейнард, когато ти се предостави възможност, трябва да си кажеш репликата.

— Не искам Пако Педроса пак да ни чете конско. Вече каза, че никак не му се понаравило дето си подхвърлил онзи изкуствен пенис в шкафчето на Честър и си го накарал да се усмихва и да върти глава като Стиви Уондър.

— Помислих, че се паникьоса. Честър повтаряше: „Не е ли прекрасно?“, докато влачеше онзи гумен пенис.

— Да, но не трябваше да пращаш там и Ани Анемичната. Горката!

— Съжалявам. Хей, слушай! Хайде да минем поне веднъж покрай Джим Треперещия. Само още една лека шегичка и отивам да спя.

— Добре — въздъхна Мейнард, натисна газта и се насочи към покрайнините на Минерал Спрингс.

Покрай пътя бяха разпръснати няколко къщи, незащитени от евкалипти. Обитателите, които плащаха много нисък наем, обикновено се отказваха да живеят там, след като прекарваха една зима на силните ветрове. Но не и Джим Треперещия. Той искаше да живее извън града, но се страхуваше от пласъорите на наркотици в каньоните. Примири се с вятъра, макар често да сънуваше, че ще го издуха в някоя друга област.

Джим Треперещия се страхуваше от много неща. Боеше се, че ако още веднъж го арестуват за продажба на дрога, ченгетата може да се свържат с хората от осигурителната служба и да се опитат да го лишат от месечните чекове. Франк Шегаджията знаеше това и обичаше да кара по магистралата и внезапно да свива в алеята на Джим Треперещия. Натискаше спирачките толкова силно, че гумите свистяха и се плъзгаха докато спрат, после започваше да креци и да тръшка вратите на патрулната кола, сякаш осъществяваше най-голямата полицейска акция след „Френската връзка“. Джим Треперещия неизменно хукваше към наркотика, вероятно на стойност петстотин долара — всичко, което можеше да си позволи — и го изсипваше в тоалетната, като задръстваше канализацията. Местният водопроводчик обожаваше Франк Шегаджията, който постоянно му осигуряваше работа, след като постъпи в полицията в Минерал Спрингс.

Франк Замели и Мейнард Ривас тероризираха Джим Треперещия, когато Сидни Блекпул и Ото Стрингър се появиха. Детективите огледаха с любопитство патрулната кола, която завъртайки се спря пред уединената къща, след което две униформени ченгета започнаха да тръшкат вратите и да крещят заповеди на различни гласове и езици.

— Горе ръцете! — извика Франк.

— Mas arriba! — изрева Мейнард.

— Dung lai! — изкрещя Франк, припомняйки си времената във Виетнам.

И така нататък. Крещяха глупости и бръщолевеха каквото им дойде наум, после скочиха в колата, готови да обърнат и да потеглят обратно към Минерал Спрингс, но Сидни слезе от тойотата и им махна да спрат.

— Работим по гореща следа! — каза Шегаджията, като предположи, че Сидни е заблудил се турист, който се нуждае от указания. — Трябва да тръгваме!

— Ние сме Блекпул и Стрингър от полицията в Лос Анджелис.

Сидни им показва значката си.

— О, да — рече Франк, а Мейнард изключи двигателя. — Онази вечер бяхте в „11-99“. Чухме за вас.

Докато Шегаджията задоволяваше любопитството на детективите за спектакъла, на който бяха станали очевидци, от къщата разтреперан излезе Джим Треперещия. Беше по бельо и бос, вдигнал високо ръцете си, които бяха позеленели от обработката на наркотика.

Беше по-млад от Харлан Пенроуд, но не много. Пушеше цигара, или по-скоро от треперещите му устни висеше цигара.

— Не издържам вече! — извика той. — Ще се преместя. Не издържам повече!

— „Ако трябва, застреляй тази белокоса глава!“ — издекламира Шегаджията. — Понякога наистина става драматичен.

— Махам се! Писна ми! — продължаваше да вика Джим Треперещия. — Отивам в Сън Сити. Вървете да проваляте бизнеса на Били Хайтауър. Не се будалкайте с мен.

Джим Треперещия стоеше на светлината на фаровете, а детективите го гледаха смаяни.

— Мисля, че прекалихте, момчета — каза Ото. — Той цитира Ричард Никсън.

— Кой е Били Хайтауър? — попита Сидни.

— Рокер, който живее в Самотния Каньон. Главатар на местното подразделение на обявена извън закона банда, която не прави нищо друго, освен че произвежда амфетамини, и се разкарва с мотори из пустинята.

— Защо никога не тормозите Били Хайтауър? — изплака повторно Джим Треперещия. — Той продава повече дрога за седмица, отколкото аз за година. Оставете го да се изплъзне, защото сте комбина.

— Какви ги дрънка? — попита Ото.

— Били Хайтауър е бивше ченге — обясни Мейнард Ривас. — Мисля, че е работил в Сан Бернардино. Бил е уволнен, защото повалил шефа си в купата с пунш по време на някакво полицейско увеселение. Ветеран е от Виетнам, като повечето от рокерите в бандата. Търговец на дрога. Но като всички останали тук, не се занимава със сериозни наркотици. Само с долнопробни.

— Ами! — възрази Джим Треперещия, приближавайки се до патрулната кола, все още с вдигнати ръце. — Били Хайтауър продава хубави наркотици на младежите в Палм Спрингс, но никога няма да го арестувате, защото е един от вас.

— Отивай да спиш, Джим — рече Франк. — Разваляш шегата ми с крясъците си.

Докато Треперещия се прибираше в къщата си, Сидни Блекпул огледа каньона.

— Онзи Хайтауър наистина ли продава дрога на младежите в Палм Спрингс?

— Не съм чувал такова нещо — отговори Мейнард. — Но човек никога не знае. Били има малко по-висока класа от дръвниците, с които общува.

— Бивше ченге, общуващо с хора извън закона? — попита Ото. — Помага ли им?

— Затова го харесват — отговори Шегаджията. — Той познава полицейската работа. Освен това може да пребие двама наведнъж. Има

много почитатели сред членовете на бандата.

— Ходи ли в града? — попита Сидни.

— През вечер — отговори Мейнард. — Спомняте ли си онази нощ в „11-99“? Онова конте, което се перчеше с дрешките си?

— С дрешките си?

— Онзи с якето с кобра на гърба. Гадното копеле в ъгъла беше Били Хайтауър.

— Пие в бар за ченгета?

— Предполагам, че още обича да се прави на ченге. Може би шпионира. Но се държи добре, не притеснява никого и никой не го притеснява. Разбира се, никой от нас не говори с него. Освен сержант Хари Брайт. Винаги го черпеше. Хари Брайт виждаше нещо добро дори в гърмящите змии. Но получи инсулт. Вече не е сред нас.

— И ние чухме това — каза Сидни. — В Самотния Каньон от дясно има горичка странни хилави дървета. Точно след разклона на пътя. Там ли беше намерена колата на Уотсън?

— Това са вечнозелени храсти — рече Мейнард. — Стари и чворести. Да, там намериха колата.

— Тази вечер видяхме рокер, който слухтеше наоколо — каза Ото Стрингър.

— Може да е изхвърлял боклук — рече Ривас. — Там винаги има изхвърлени много спринцовки, а не съм чувал в района да живеят диабетици.

— Нощем в пустинята е ужасно тъмно — предупреди ги Франк Шегаджията. — Познавах едно ченге, което се преби с колата си, докато преследваше крадец. Почти самоубийствено.

— Трябва да тръгваме — каза Мейнард. — По-добре нощем да не се навъртате в пустинята, иначе тази тойота ще получи повече трапчинки и от Кърк Дъглас.

[1] Хладнокръвен частен детектив от няколко разказа и от романа „Малтийския сокол“ (1930) на Дашиъл Хамет. — Б.пр. ↑

[2] Американски боксьор, световен шампион тежка категория (1924–1969). — Б.ред. ↑

[3] Малък остров в Нова Англия, изиграл съдбоносна роля за политическата кариера на сенатора Едуард Кенеди. При транспортно произшествие на 19 юли 1969 г. колата на Кенеди пада от един мост, а

спътничката му Мери Джо Копечни се удавя. Кенеди успява да се спаси, но съобщава за случилото се чак на следващия ден. — Б.пр. [↑](#)

12.

НИЗВЕРГНАТИЯТ

В полицията в Минерал Спрингс работеха три жени, но само едната беше официален представител на властта. Рут Коско, единственият детектив в участъка, беше известна като Рут Копоя. Другата беше секретарка на Пако, архивистка и телефонистка, Ани Паскевиц. Наричаха я Ани Анемичната от дните, когато работеше в полицейската лаборатория в Сан Диего и взимаше кръв на арестантите, заподозрени в употребата на наркотици.

Изглежда във всяка полицейска лаборатория и областна морга има по един човек като Ани Анемичната. Зиме и лете тя беше бледа. Приличаше на албинос. Взимаше кръв и я анализираше, но сякаш самата тя нямаше своя кръв. Паскевиц винаги носеше подковани обувки, с които тропаше като Борис Карлоф, и беше поредното полицейско недоразумение, което прекарваше времето си в очакване да се пенсионира. Напусна работата си в Сан Диего и отиде в Минерал Спрингс заради разбитите си нерви. Кризата на средната възраст ѝ се отрази толкова зле, че вече не можеше да уцелва вените на хората.

Веднъж доведоха един наркоман за изследване на кръвта и Ани Анемичната счупи рекорда на Гинес по брой на убождания, докато намери вената му. Направи двадесет и шест неуспешни опита. Дрогираният арестант започна да крещи и да пищи, че Ани е пробила повече дупки в тялото му, отколкото тримата мускетари на враговете си, а ченгетата — че шутовщините ѝ са жестоко и необичайно наказание, затова пуснаха човека.

Хората започнаха да разпространяват слухове, че горката Ани носи спринцовката си навсякъде. Твърдяха, че по време на онова рекордно постижение е изтеглила костен мозък от задържания. Ченгетата казваха, че тя трябвало да работи нощем, никога не ядяла чесън и спяла в кашон с боклуци. Предупреждаваха, че ако кръвната ти група е АБ — любимата на Ани — да не се приближаваш до нея, инак лошо ти се пише.

Накрая ѝ писна и се обади на едно ченге, което познаваше от Сан Диего. Той работеше като сержант в малко полицейско управление в долината Коачела. Уреди ѝ събеседване, по време на което сержант Хари Брайт каза:

— Пако, няма да намериш по-усърдна жена от Ани.

Ани Анемичната замени орхидеите в Сан Диего с кактусовите градини в Минерал Спрингс и установи, че ако носи голяма сламена шапка и дълги поли, бледата ѝ кожа няма да пострада от сушата и жегата. Общо взето се чувстваше по-добре, отколкото при кръвопусканията на юг.

В нощта, когато пустинният бухал уплаши Сидни Блекпул и Ото Стрингър, Ани Анемичната и Рут Копоя се оплакваха една на друга в пивница „Мираж“. Не желяеха да пият в клуб „11-99“ заради женомразците, които се навъртаха там. Но и двете знаеха, че ако искат да свалят някое младо мускулесто ченге, в Минерал Спрингс нямат голям избор, освен ако по-късно не отидат там.

Рут Копоя беше ядосана, защото работеше в Минерал Спрингс от две години и въпреки всичкото си слухтене, не бе разкрила нито едно убийство. Разбира се, през тези две години в Минерал Спрингс нямаше нито едно убийство, но Рут едва държеше чашата с уиски и не можеше да се успокои.

— Обзалагам се, че можех да направя нещо по случая „Уотсън“ — каза тя на Ани Анемичната. — Намериха тялото в околностите на нашия град, а полицията в Палм Спрингс не ме остави да се включа в разследването. А сега се появиха двама детективи от Холивуд, които също не се обръщат за нищо към мен.

— Искан ми се да бяха избрали Джери Фераро — измърмори Ани Анемичната. — *Тогава* онези копелета щяха да се държат по различен начин с нас.

И двете знаеха, че е по-добре да зарежат *този* разговор, ако евентуално им хрумнеше да отидат в „11-99“, за да свалят някой юначага.

Рут Копоя беше снажна млада дама и това привличаше дребосъка Олег Гридли, който седеше начумерен в края на бара. Брадичката му опираше в ръба. Поръча бира на Месалина, но се отчая, че някога ще спечели сърцето ѝ.

— Хари Брайт беше единственото човешко същество в тази женомразка организация — изплака Рут Копоя. — Може би Франк Шегаджията трябва да го замести.

— Искан ми се да забода иглата в шибаната вена на Франк Шегаджията и да му изцедя кръвчицата — процеди Ани Анемичната, докато пиеше четвъртия си „Том Колинс“.

Рут Копоя се зачуди дали в слуховете за вампирство няма нещо вярно.

— А на мен пък ми се иска да забода малката розичка на Мерсия с всичко, което би я накарало да ме обикне! — провикна се Олег от другия край на бара.

— Имаш ужасно дълги уши за ръста си — каза Рут. — Какво можем да направим, за да не ни подслушваш?

— Мислите, че мъжете се държат лошо с вас — изстена Олег, който беше достатъчно пиан, за да се разплаче. — Това е защото са по-големи от вас. А всички са по-големи от мен. Лявата ти цица е по-голяма от задника ми!

— Трябва да смениш репертоара, Олег — посъветва го Рут. — Напиеш ли се, винаги започваш да говориш като отвратителен боклук. Затова Мерсия те мрази и в червата.

— Не разбирам женския пол — изплака джуджето. — Правя всичко за жените, а в замяна не получавам никаква любов!

— Подмени колекцията си от гнусни сексуални номера, с която постоянно се хвалиш — рече Ани Анемичната.

— Бих сторил почти всичко. Само не бих се отказал от автентичния си дъбов пояс на целомъдрието със свещената дупка. Та той е антика!

— Хайде да поговорим за проблема ти — предложи Рут Копоя, потропвайки по чашата с молива си. Сетне погледна зад бара, записа една-две детективски бележки и се ухили на джуджето. — Елементарно, скъпи мой Олег — каза тя. — Аз мога да ти помогна да свалиш Мерсия.

— Настина ли, Рут? — извика дребосъкът. — Ах, ще бъда толкова щастлив! Ще направя всичко за теб! Дори ще те вкарам в Страната на чудесата в малкото ми креватче! Ще ти покажа надуваемия си пенис в естествен размер и...

— Престани да дрънкаш глупости, Олег! — излая Рут. — Това е проблемът ти, скапана кофо с лайна!

— Добре, добре, съжалявам. И така, какво можеш да направиш за мен?

— Ами, доколкото разбирам, ти имаш само едно положително качество.

— Кое? Магазинът ми за автомобилни части? Миналата година изкарах петдесет хиляди долара.

— Е, тогава имаш две положителни качества. Богат си и изглеждаш добре.

— Наистина ли?

— Да, много си сладък — трябваше да признае и Ани Анемичната, която вече фъфлеше като Рут Копоя.

— Господи, Ани, върша делото на мрака само с истински големи момичета — извини се Олег, — но какво е едно духане между приятели? Можеш ли да сложиш краката си зад ушите?

— Ето какъв е планът ми, многознайко — прекъсна го Рут, отново поглеждайки зад тезгяха, към осемструнната хавайска китара, която барманът Рубен бе подпрял на касата. — Хрумна ми нещо, като видях онази китара.

— Каква е идеята ти, Рут? — извика Олег. — Престани да ме измъчваш!

— Ще сменим номера ти. Какви дрехи имаш вкъщи? Ани, ти също можеш да помогнеш. Ще трябва да вземем перука от фризьорския салон на Една, преди да е затворила. Ще превърнем Олег в мъж, на когото Мерсия няма да устои.

— Наистина ли? — радостно изквича джуджето.

Макар да не го съзнаваше, Рут Копоя бе направила важна крачка към обсебилото цялото ѝ съзнание желание да разкрие убийство.

Когато Сидни Блекпул и Ото Стрингър пристигнаха в клуб „11-99“, стените бяха започнали да вибрират. Все едно от върха на високото скалисто плато някой стреляше с гранатомет, а мините летяха ниско и експлодираха оглушително.

— Сигурно днес са взели заплати — отбеляза Ото. — Може да ни провърви и чилито да е свършило.

Когато влязоха вътре, Бейтс Прилепа стоеше на бара, вдигнал чашата с третия си коктейл „Маргарита“, и се оплакваше от гражданка, която го заплашила със съд.

— Каза, че ще съди мен и градската управа за осемдесет милиона долара! — изплака Прилепа. — А аз само прострелях кучето ѝ в крака. Това е всичко. Беше се отскубнало от каишката, но аз не забелязах това. Видях само раззината паст и зъби, които няма да те пуснат, докато не отрежеш главата!

— Познавам я — състрадателно каза Нейтан Хейл Уилсън. — Тя е една от откачалките от Фронта за освобождение на животните. Веднъж доведе бездомно куче в участъка и попита: „Какво ще направиш с горкото животно, полицай?“. А аз ѝ рекох: „Ще го накълцам на кайма и ще го дам на другите кучета“. И тя ме заплаши със съд.

— Такава е полицейската работа — отбеляза Джей Едгар Гомес. — Всеки път, когато някое ченге затегне белезниците твърде здраво, се появява някой, който го заплашва със съд.

— Не ни плащат достатъчно, за да имаме пари и за съдебни дела, освен всичко останало — измърмори Мейнард Ривас. — Ако бях индианец от по-щастливо племе, веднага щях да се махна от този район. Ако бях Агуа Калиенте, щях да карам ферари, а не петгодишен пикап форд с предавка, виеща по-силно и от Джон Макенроу.

— Ненавиждам злословията! Дай ми телефонния си номер, за да подам оплакване срещу теб! — изкрещя Бигелу Бобровата опашка от стола си до грамофонния автомат и всички ченгета го изгледаха кръвнишки заради неколегиалните намерения.

— Поне полицейската работа е постоянна и плащат редовно — каза Джоунс Голата пушка и вбеси всички, защото погледна на нещата откъм хубавата страна. — Познавам едно ченге от Ориндж Каунти, което напусна, за да стане филмова звезда. Не си докарва и петстотин долара годишно. Ще прекара старостта си разорен и оглупял, и ще реве до насита като Джони Вайсмюлер в „Тарзан“ в старческият дом за актьори.

— Чухте ли за Зелма Мобли, онази полицайка с големия задник от Палм Спрингс? — попита Уилсън. — Ще се омъжва за шефа си.

— Обожавам браковете между ченгета — отбеляза Франк Шегаджията. — Безопасни са като обществените бани в Сан

Франциско.

— Трябва да им обясним някои неща за онези специални семейни спорове — каза Джоунс Голата пушка.

— Нали и двамата са ченгета — рече Пегас Прасето, пилотът на шерифския хеликоптер. — Би трябвало да се разбират.

— Като куче и котка — каза Дъстин Хофман, дактилографът. — Той ще бъде котката, горкият.

Сидни Блекпул огледа бара и отначало единственият чернокож, когото видя, беше Честър Пуф-Паф, който усърдно сваляше масажистка от хотел в Ранчо Мираж, но тя не проявяваше съчувствие към оплакванията от съпругата му.

— И как се запознахте със съпругата ти? — попита момичето.

— Танцувах няколко пъти с нея — изстена Честър. — В това се състоеше *цялата* ми грешка!

— Ще я зарежеш ли?

— Не мога. Бременна е в третия месец.

— Наистина ли? От теб ли е бебето?

Надявайки се да отмъкне масажистката под носа на Честър, Франк Шегаджията се намести от лявата ѝ страна и прошепна:

— Маце, имаш тяло, което всеки осемнадесетгодишен би пожелал.

— Да — намръщена отговори тя. — Тогава изпрати ми някой осемнадесетгодишен и ще му го дам под наем.

— Вълнуваща си като нощна чекия — изсмя се подигравателно Шегаджията и се премести.

— Не мисли, че ще те вмества в графика си, грознико — каза момичето.

Джей Едгар Гомес се опита да предотврати кавгата, като се провикна:

— Кой иска още едно? Удължавам щастливия час с петнадесет минути!

Всички нададоха одобрителни възгласи и извикаха ура. Когато клиентите започнеха да се мусят, Джей Едгар знаеше как с лекота да ги прехвърли в следващата фаза.

Сидни потърси друго черно лице — някое, което се мъдреше на много по-едро тяло. И тогава го видя. Седеше далеч от ченгетата, в онази част на пивницата, заемана от цивилни, през две маси от Бигелоу

Бобровата опашка. Сам. Главатарят на местния клон на бандата „Кобра“, Били Хайтауър.

Сидни и Ото си поръчаха питиета и купа от непопулярното чили на Джей Едгар. Този път в яденето нямаше живи твари. Двамата се приближиха до Били Хайтауър, който пиеше водка и мълчаливо наблюдаваше веселбата.

— Може ли да седнем при вас? — попита Сидни.

Той се вторачи изпитателно в тях, сетне погледна към свободната маса до рисунката на Джон Уейн.

— Аз съм Блекпул. Той е Стрингър. Детективи сме от Холивуд.

Това беше достатъчно, за да разпали любопитството на Били Хайтауър. Той кимна към незаетите столове и те седнаха. Ото започна да рови в чилито си, търсейки трупове.

— Да ви почерпя ли нещо? — предложи Сидни.

— Имам си пиене — отговори Били.

— Работим по случая „Уотсън“ — продължи Сидни, отпивайки от уискито си. — Момчето, което намериха в каньона.

— Малко сте се отдалечили от районното си управление, а? — попита Били Хайтауър, въртейки чашата с двойна водка.

Отблизо приличаше на истински пияница и Сидни трябваше да потисне импулсивното си желание да погледне дали по огромните му ръце има следи от убождания от спринцовка с амфетамин.

— Имаме информация, че момчето може да е било в Холивуд в деня, когато е било убито — обясни Сидни. — Затова се включихме в разследването.

Били Хайтауър погледна първо единия, после другия и накрая яденето на Ото.

— Тук не е като в Холивуд, но не е лошо — каза той. — Микроскопичните организми не оцеляват при този климат.

— И Холивуд не е какъвто беше — рече Ото, сви рамене и опита чилито. *Не беше лошо!*

— Чухме, че и вие сте били ченге — каза Сидни.

— Аха.

— Били сте и във Виетнам.

— Служех на страната си. Да не би да правят честване за военни заслуги?

— Разпитахме за вас във връзка със случая „Уотсън“.

Били Хайтауър не пропусна да забележи как ръката на Сидни се плъзна в джоба — така както ченге следи движенията на ръцете и пласьорът на наркотици дебне за резки движения. Мускулите му се стегнаха, после когато разбра, че не е заплашван от нищо, се отпусна.

— Само искаме да разберем дали момчето е ходило в каньона да купува наркотици — каза Сидни и бутна снимката към Били.

Рокерът я взе и я вдигна към оскъдната светлина на стенната лампа. Сетне драсна клечка кибрит и се вторачи в снимката. И тогава за пръв път се усмихна, оголвайки големи, счупени зъби.

— Е, в края на краищата са използвали информацията ми — каза той.

— Информацията ви? — попита Ото, дъвчейки бобените зърна от чилито.

— Да, това е момчето, за което се обадох.

— Джак Уотсън ли? — попита Сидни и посочи снимката.

— Не, *неговата* снимка беше публикувана във вестниците. Другият. Това момче.

Той посочи с дебелия си, обсипан с белези показалец Тери Кинсейл.

— Не следя мисълта ви — рече Сидни.

— Взели сте тази снимка от полицията в Палм Спрингс, нали?

— Не — отговори Сидни. — Имаме я от независим източник.

— По дяволите! — прошепна Били Хайтауър. — Що за щуротии? Дадох информацията на онзи тип три дни, след като намериха тялото. Веднага щом прочетох, че бащата дава петдесет хиляди долара награда! Ако това момче е очистило сина на Уотсън, наградата е моя.

Сърцето на Сидни Блекпул подскочи. Дори Ото спря да дъвче.

— Ако ни помогнете и се окаже, че момчето наистина е убиецът, ще бъдете начело на опашката за наградата на Уотсън — каза Сидни.

— Искам да ми го обещаеш, човече!

— Дадено. Ще го напиша черно на бяло, ако искате.

— Онази вечер вие ли бяхте в каньона с тойотата?

— Да.

— Дайте ми тридесет минути и после идете на същото място. Ще изпратя човек да ви посрещне и да ви докара до моята къща. Ще разговаряме на моя територия, не на ваша.

— Добре — съгласи се Сидни.

— Но парите са мои. Ясно ли е?

Когато се изправи, Били Хайтауър се оказа по-висок, отколкото изглеждаше. Прекоси пивницата, като стъпваше тежко с ботушите си и изчезна зад вратата, преди Ото да преглътне последната си хапка.

— Пак трябва да ходим на онова място — каза Сидни на партньора си, който кимна нещастно, но не коментира.

Двамата не забелязаха, че Ани Анемичната и Рут Копоя бяха влезли в клуба и избрали на грамофонния автомат песен от петдесетте години, която Джей Едгар Гомес понасяше, защото беше достатъчно стара. Плочата започна да се върти, точно когато дрезгавият глас на Рут надвика врявата, подсилен от полицейски мегафон, който уплаши всички до смърт.

— Госпожи, господа и разни! — извика тя. — Клуб „11-99“ с гордост ви представя единственият и неповторим — Елвис Елфа!

И когато от плочата Елвис Пресли запя „Ти си само една хрътка“, Ани Анемичната отвори вратата и вътре, поклащайки се, влезе Олег Гридли.

Беше издокаран в бяла сатенена риза с яка, по-голяма от главата му, и най-тесния панталон, който може да намери от времето, когато тежеше тридесет и два килограма, не се беше подул до четиридесет и два и си падаше по диското. Носеше ботушки на пайети на мажоретка, които Ани бе взела от дъщерята на една фризьорка от салона на Една. На главата му се мъдреше черна перука в стил помпадур, с дълги бакенбарди.

Държеше нещо като миниатюрен музикален инструмент — осемструнна хавайска китара, която бе взел от Рубен, бармана на пивница „Мираж“.

Отваряше устата си в синхрон с Елвис Пресли и подлуди тълпата.

Олег Гридли знаеше всички движения. Завъртя задник. Разклати бедра. Обърна се с гръб към пресипналата от викане публика и разтреса тяло. Според Мерсия, беше прелестен.

— Това е то шоу бизнесът, госпожи и господа! — извика Рут по мегафона.

Месалина скочи от стола си и започна бурно да аплодира упорития си обожател.

Към края на изпълнението Олег разбута тълпата, започна да танцува пред Месалина и ѝ показва най-сполучливата имитация на Елвис Пресли, която можеше да се види в долината Коачела.

— „Никога няма да хванеш заек и не си миии приятел.“

И Мерсия едва не се хвърли върху джуджето. Рут Копоя беше много горда.

Детективите трябваше да издържат още една класика на Елвис Пресли. Олег се качи на висок стол и „изпя“ „Обичай ме нежно“ на Месалина, която беше достатъчно пияна, за да се разплаче, примирявайки се с джудже в леглото.

Само Бигелоу Бобровата опашка, пиян и начумерен както обикновено, не се радваше на изпълнението на Олег. Всъщност, беше адски ядосан. Стана, клатушкайки се от стола, и докато тълпата ревеше: „Бис!“, поиска да спуснат завесата. Приблужи се до дребосъка и го обвини в кражба.

— Това е китарата на Клайд Съгс! Откъде я взе, дребен негоднико?

— Разкарай се! — предупреди го Олег. — В отделението за алкохолици не сервират джин.

— Той е откраднал китарата на Клайд Съгс — заяви Бигелоу пред тълпата, която загуби интерес, тъй като Бобровата опашка явно беше в настроение да вдига скандали, а по тези места това беше предсказуемо като силния вятър.

— Намерих я в Самотния Каньон — продължи Бигелоу — и я продадох на Клайд Съгс.

Разбира се, вече никой не слушаше глупостите му. Всички се бяха върнали към пиенето, танците, оплакванията и разврата. С изключение на Джоунс Голата пушка, който се отказа от опитите си да съблазни касиерка от Палм Дезърт и се приближи до намусения пустинен плъх.

— Къде в Самотния Каньон я намери, Бигелоу? — попита той.

— Край пътя, отиващ нагоре. До разклона.

— Може ли да я видя, Олег? — обърна се Джоунс към джуджето.

— Разбира се! — отговори ядосаният дребосък. — Не знам какви ги бръщолеви онзи плъх. Взехме я назаем от Рубен от пивница „Мираж“. Рут и Ани бяха с мен.

— Тогава *Рубен* я откраднал от *Клайд Съгс* — заяви *Бобровата* опашка, търсейки справедливост в този окаян, шибан свят.

— Защо не се върнеш на масата си, *Бигелоу*? — попита *Джоунс* *Голата пушка*. — Аз ще се заема с разследването на това тежко престъпление.

— Вероятно ще позволиш на онзи богат пигмей да те подкупи да не изпълниш служебния си дълг — измърмори *Бигелоу*, но се върна на мястото си.

— Веднага ще се върна — каза *Джоунс* на *Олег*, който се бе присламчил до *Мерсия* и се радваше на внимание, чудейки се как ще изпие питиетата, с които го черпеше възхитената публика.

— Виждаш ли, не е необходимо да бъдеш зъл и извратен тип, когато можеш да използваш мозъка си — гукаше *Мерсия* на вече популярния дребосък. — Можеш да бъдеш адски сладък и мил.

— *Мерсия* — мрачно заяви той, — *трябва* да ти призная нещо. *Пенисът* ми е много грозен. Една нощ миналата година *Максин Фарбъл* тръшна прозореца и ми го прищипа, защото надничах в спалнята ѝ, тъй като мъжът ѝ се бе върнал по-рано. И най-голямата ерекция, която получавам, може да ти се види като копче на балтон.

— Размерът и красотата не са важни — каза *Месалина*, сгушвайки се в новия идол. — Не ми пука, дори ако *трябва* да го вдигаш с пинсета.

Сидни се готвеше да каже на *Ото*, че *трябва* да тръгват към каньона, когато вдигна глава и видя бившия сърфист, който държеше хавайската китара.

— Това може да е онова *банджо* — каза *Джоунс* *Голата пушка*.

За десет минути проследиха одисеята на хавайската китара от *Минерал Спрингс* и стигнаха до предположението, че това наистина може да е струнният инструмент, който *Джоунс* бе чул в деня, когато откри овъгления труп на *Джак Уотсън*.

— *Звучеше* като *банджо* — обясни младото ченге.

— Странна китара — отбеляза *Сидни*. — Бих искал да знам повече за хавайските китари. Тази има осем струни. Как изглеждат обикновените?

— Мисля, че са четириструнни — отговори *Ото*.

— Може би няма нищо общо със случая — рече Джоунс. — Вероятно някой я е изгубил в каньона.

— Поне си заслужава да проверим — каза Сидни.

Инструментът беше старинен и изящно изработен. Производителят беше „Мартин & Ко, Назарет“. Блекпул записа информацията в тефтерчето си.

— Знаете ли какво — рече Сидни, — нека да запазим вещественото доказателство непокътнато, в случай че се окаже важно. Кажи на бармана на пивница „Мираж“, че ще я задържите за няколко дни.

— По-добре утре да се обадя на детективите в Палм Спрингс — каза Джоунс.

— Не го прави... *още* — рече Сидни и това накара Ото да се замисли. — Детективът, който работеше по случая, отсъства от града. Не казвай на никого за това. Ще се обадя тук-там и ако излезе нещо, ще уведомя полицията в Палм Спрингс. Ще представим китарата като веществено доказателство, когато му дойде времето.

— Добре — съгласи се Джоунс, сви рамене и дръпна няколко пъти струните на китарата. — Може да я изпробвам пред онази сексапилна касиерка, която все ми отказва. Олег постигна успех с този номер.

— След няколко дни ще ти кажа какво ще правим с китарата — каза Сидни. — Но не забравяй, недей да казваш на *никого* за нея.

— Между другото — каза ченгето сърфист, — по една от радиостанциите от Палм Спрингс чух някогашен певец, който имаше глас като на онзи човек. Казва се Руди Вале.

Изведнъж Мейнард Ривас, който всеки момент щеше да се разплаче, защото напоследък твърде много отрепки искаха да съдят ченгета, нададе нещо като индиански боен вик.

— В чилито ми има щурец!

— Долна лъжа! — изкрещя Джей Едгар Гомес, който бе потопил ръце до лактите в мръсната вода в мивката. — В шибаното ми чили няма щурци!

— Има голяма, грозна уста и слабо тяло и подскача като маниак от Формула едно! — извика вбесеният индианец. — Или е щурец, или е Мик Джагър!

— Лъжи! Лъжи! — изрева Гомес.

— Цял живот намирам щурци в чилито си! Писна ми! Още утре ще наема някой безмилостен евреин и ще стана *собственик* на това скапало място! — обеща индианецът.

Намираха се на половината път до Самотния Каньон, когато Ото каза:

— Тая работа не ми харесва, Сидни.

— И на мен не ми се ходи там, но...

— Не ми харесва начина, по който постъпваме.

— Какво искаш да кажеш?

— Този случай е на полицията от Палм Спрингс. Ако хавайската китара има нещо общо с убийството, *трябва* да им кажем. Не обичам да укривам доказателства. Това ме изнервя.

— Не укриваме доказателства. Китарата може дори *да не е* доказателство.

— Друг ще реши дали е така. Случаят е *техен*.

— По дяволите, Ото, детективът им дори не е в града в момента. Само ще проверим. В това няма нищо лошо.

— Можем да ги държим в течение какво правим, а още не сме стъпили в участъка.

— Ще отидем, когато му дойде времето.

— Така постъпваха с нас федералните агенти. Държаха ни в неведение и се опитваха да ни откраднат славата.

— Не го правя заради славата, Ото.

— Знам — каза Стрингър, поглеждайки през прозореца към пустинния пейзаж, минаващ покрай тях на светлината на фаровете. — Правиш го за пари.

— Заради *работата*. Искам онази *длъжност*.

— Ще ти помогна, но ако отбележим напредък в разследването, искам да отидем в полицията в Палм Спрингс и да им кажем какво сме научили. Още не съм си осигурил пенсия. Не искам да загубя работата си.

— Така и ще направим, Ото. Не бих постъпил другояче.

Асфалтовият път сякаш стана по-тъмен, ако това беше възможно. Луната изглеждаше по-малка от обикновено, но на небето блестяха повече звезди. От време на време стенещият вятър изсвирваше пронизително. Изведнъж видяха голям силует вдясно от пътя. Спрял микробус с изгасени фарове. Когато детективите се приближиха, фаровете примигнаха веднъж.

— За нас е — каза Сидни.

— Безопасно е като прохода Кибер^[1] — отбеляза Ото. — Или като мексиканска сватба.

Сидни зави след кръстопътя, спря, слезе и заключи тойотата. Ото извади фенерчето и двамата зачакаха. Микробусът бавно потегли към тях. Фаровете ги заслепиха. Доволен, шофьорът намали светлините, спря до двамата мъже, пресегна се и отвори вратата.

— Единият да се качи отзад — чу се женски глас.

Шофьорът се оказа млада жена, най-много на тридесет години. В косите ѝ можеха да свият гнезда три катерици и един торбест плъх. Беше облечена в мръсна впитана фланелка и рокерско яке с рисунка на кобра на гърба. Приличаше на сервитьорка от долината Коачела и може би наистина е била такава, преди да бъде „осиновена“ от обявените извън закона рокери. Беше хубава за живот, при който хората остаряват, преди да пораснат, ако изобщо доживееха до тази възраст.

— Казвам се Джина. Ще ви заведе при Били.

Джина не говори много по време на петминутното пътуване нагоре по хълма. Асфалтът свърши. Поеха по чакълест път и завиха наляво. Минаха покрай шест къщи, всяка със зло куче. Чакълестият път се виеше близо до ръба на каньона. Досами пропастта бе кацнала къщичка с гипсова мазилка.

— Там живее Били — каза младата жена.

— Ти с него ли живееш? — попита Ото.

— Аз живея ей там, от другата страна на каньона. С моя стар мъж.

— И той ли е от „Кобра“?

— Всички са от „Кобра“. Всички около мен.

— С кого живее Били? — попита Сидни.

— С когото свари — отговори Джина, внимателно наблюдавайки чакълестия път, който беше отчасти разбит там, където завършваше в

обръщало пред бърлогата на Били.

Хайтауър отвори вратата, когато микробусът спря пред къщурката, закривайки светлината с туловището си. Беше съблякъл якето си и се виждаше, че огромното му тяло е започнало да затлъстява. Но фигурата му все още беше внушителна.

Сидни тръгна пръв, а след него — Джина и Ото. Били Хайтауър оголи счупените си зъби, когато детективите влязоха в къщичката.

— Е, тук не е като в Холивуд — ухили се той, — но поне е моя и съм я платил. Искате ли да пийнете нещо? Имам водка и бира.

— Бира — каза Сидни.

— И за мен — рече Ото.

Детективите се настаниха на кадифеното канапе, което несъмнено навремето бе имало някакъв цвят. Навсякъде се виждаха мазни петна. Рокерите бяха оставили следи там, където бяха стъпвали, седели и лежали. Килимът също беше изцапан с моторно масло.

На мръсната жълта фланелка на младата жена също имаше моторно масло. Памучната тъкан беше опъната на големите ѝ, арогантно вирнати гърди. Тя помогна на Били да извади бирите и се вторачи в двамата детективи любопитно и дружелюбно. После каза:

— Били, мръсна съм. Имаш ли нещо против, ако се изкъпя? Душът ни не работи от седмица и Шаму не иска да го поправи.

— Разбира се, сладурче — отговори Хайтауър и явно се развесели, когато Джина съблече фланелката си пред мъжете.

— Това е начин да кажеш на приятелка на рокер, че циците ѝ са мръсни — рече тя на детективите. — По цял ден вися на гърба на мъжа си. Погледнете блузата ми!

Разбира се, Джина знаеше, че те не гледат фланелката, която тя се преструваше, че оглежда, а гърдите ѝ, особено дясната — украсена с татуировка на брадат рокер, яхнал „Харли Дейвидсън“. Зърното представляваше фара на мотора.

— Може да получиш награда от петдесет бона от фирмата „Харли Дейвидсън“, ако видят *това* — каза Ото.

Младата жена се засмя весело и му намигна.

— Като стана дума за петдесет бона... — започна Били Хайтауър, после се обърна към Джина. — Хайде, иди да се изкъпеш. Трябва да поговорим по работа.

Щом чуха звука на течаща вода, Били се ухили и рече:

— Много се гордее с онази татуировка. Иска да я покаже на всеки.

— Мъжът ѝ няма ли да се сърди, че се е къпала при теб? — попита Ото, отпивайки от бирата.

— Тук не сме егоисти — отговори Били. — Оставихме тези неща там, откъдето дойдохме. Делим всичко.

— След като напусна полицията... — започна Сидни, но Хайтауър го прекъсна.

— След като ме уволниха.

— След като те уволниха, какво те накара да дойдеш тук?

— Вятърът ме довя.

— Но защо в рокерски клуб?

— Защото те ме искаха.

— И стана главатар на местната банда.

— Не е ли това своеобразна история на успеха? — изрече дълбокомъдрено Били, като пресуши бирата си и с тежки стъпки влезе в кухнята да вземе друга. Върна се и добави: — Тези копелета не са толкова лоши. Като повечето от момчетата, с които бях във Виетнам. Показах им какво да правят, когато ченгетата ги спрат. Научих ги на едно друго за вероятната причина, обиските и арестите. И накрая скъсах от бой най-гадните от тях, докато ме заобичаха. Всеки се нуждае от баща.

— Има ли нещо вярно в слуха, че продаваш наркотици на младежите в Палм Спрингс? — попита Сидни.

— Бих искал да е вярно. Но в тези каньони се произвеждат само амфетамини, които се разпространяват наоколо. Не казвам нищо, което вече не е известно на всички. Тук почти всяка колиба е лаборатория. Не че всички са богаташи, но живеем сносно.

— По колко върви белият прах тук? — попита Ото.

— Около шест хиляди и петстотин за двеста и петдесет грама амфетамин. Бедата е там, че онези задници от „Кобра“ също са пристрастени към тези лайна. Казват, че били по-хубави от хероина. Не се зомбирали за повече от три часа. Можело да смениш двигателя на мотоциклета си, да боядисаш кухнята и да удариш два тека на жена си. Но никога не могат да направят *всички тези неща*, когато са дрогирани.

— А ти друсаш ли се? — попита Ото.

— Не като тези дръвници наоколо. Иначе разправят, че само опитвали производството. Глупости! *Друсат се яко!* Между другото, мисля, че наркотиците трябва да бъдат узаконени. Всички искат пониски данъци, нали? Дрогата е по-хубаво от държавната лотария. Купуваме скришом съставките от легализирани фармацевтични предприятия. Де да знаех онова, което знам сега, когато бях ченге! Можеше да живея в Акапулко.

— Добра печалба, а? — попита Ото, който по душа си оставаше ченге от отдел „Наркотици“.

— Адски добра. Червеният фосфор и йодоводородната киселина се продават легално. Всеки идиот може да забърка сместа. Пък и някой е улеснил нещата. Германците измислиха ефедрин, най-голямото им химично откритие след „Циклон Б“. Едва не унищожиха евреите с него. Взимаш ефедрин и един водороден атом и получаваш амфетамин.

— Откъде, по дяволите, купувате водородни атоми? — зачуди се Ото.

— Както и да е, предпочитам да търгувам с хероин за смъркане. Получаваш тридесет процента повече на грам и клиентелата е по-приятна. Но за хора като нас е много трудно да си го набавяме на изгодна цена. Казаха са ви, че Били Хайтауър продава дрога на младежите в Палм Спрингс, така ли? Никога не съм продавал на малолетни. И това ме подсеща за целта на срещата ни. За онова момче на снимката, която ми показахте.

— Казва се Тери Кинсейл — рече Ото.

— Не знам имената на хората, които купуват бял прах, но помня лицата. Виждал съм го два пъти, веднъж в бар в Катидрал Сити и втори път на този хълм в нощта, когато изчезна момчето на Уотсън. И съобщих този факт на полицията. Затова аз трябва да получа наградата, ако той е очистил Джак Уотсън.

— Как се запозна с него? — попита Сидни.

— В онази нощ отидох с един от моите хора да занеса една унция хероин на едни педераста в бара на магистрала 111. Момчето беше сред онези, които взеха доставката.

— Той ли ти плати?

— Не, любовникът му.

— Кой беше любовникът му?

— Някакъв педал. Моят човек го познаваше, затова нямаше проблеми. Местен гей с много кинти и апетит за хубави млади момченца като онова. Тери каза, че би искал да прави бизнес с нас от време на време. Обичал да смесва амфетамин с други наркотици. Мисля, че си търсеше белята.

— И после го видя в нощта на убийството?

— Тогава имах *повече* работа от обикновено. Бяха дошли много типове от Катидрал Сити. Казах на моите хора, че трябва да слезем там, долу, и да направим сделката. Има един от бандата „Кобра“, който припечелва много добре от педерастките барове. Хубав, облечен в кожени дрехи. Перчи се насам-натам. Шашка педалите, които му купуват питиета. В онази нощ искаше една унция от моя запас, но аз му отказах. Чакал го някакъв клиент, там където свършва асфалтовият път. Всичко това не ми хареса, затова взех пушката и излязох да видя. Беше Тери и едно друго момче.

— Уотсън? — попита Ото.

— Не. Някакъв остриган от Туенти-найн Палмс. Морски пехотинец с лунички на носа, треперещ в двадесетдоларовите си обувки. Познавах Тери от преди.

— Продаде ли му дрога?

— Казах им да се омитат и повече да не идват при мен, инак ще пусна кучето да им ръфне задниците.

— Какво мислиш, че правеше Тери с морския пехотинец? — попита Ото.

— А *ти* какво мислиш? Искаше да го дрогира, за да го чука. Какво друго би правил с деветнадесетгодишен морски пехотинец?

— Какво си помисли, когато прочете, че са намерили колата на Уотсън от другата страна на каньона? — попита Сидни.

— Разтревожих се да не го е застрелял някой от моите хора. Опитвам се да организирам тези дръвници да вършат законен бизнес. Вижте „Ангелите на Ада“. Всяка година правят подаръци на бедните. Можем да се поучим от тях. После ги привиках. Разпитах ги един по един. Уплаших до смърт онези, които се плашат лесно. Нищо. Никой от хората ми не беше застрелял момчето. Затова си помислих, ами педалът и морският пехотинец? В онази нощ Тери беше тук, на хълма. Но може би нямаше нищо общо с убийството. Вероятно някой бе отвлякъл момчето на Уотсън и сетне нещата са се объркали,

застреляли са го и са го хвърлили в нашия каньон само защото се е намирал по пътя им към Лас Вегас. Ето защо, след няколко дни престанах да се безпокоя за това.

— И какво стана после?

— После Уотсън се появи по телевизията и предложи наградата. Рекох си, едва ли е Тери, но за петдесет бона си заслужава да опитам. И се обадох.

— В полицията в Палм Спрингс?

— Не ги познавам, затова не им вярвам. Обадох се на човек, когото познавам и комуто вярвам и му разказах за Тери, за колата му и за педерасткия бар, където го срещнах.

— Каква беше колата? — попита Ото.

— Порше 911. Черно. Предполагам, че е било на някой от любовниците на Тери.

Сидни погледна Ото, който беше ченге достатъчно отдавна, за да знае правилата на играта. Сетне отпи от бирата и спокойно подхвърли:

— Кое беше ченгето, на което имаше доверие? На кого разказа всичко това?

— На *единственото* ченге, на което вярвам. Хари Брайт от полицията в Минерал Спрингс. А сега вярвам и на вас, момчета, защото това е шансът ми да взема наградата.

— Защо вярваше на Хари Брайт?

Били Хайтауър се усмихна и отговори:

— Ако го познавахте, нямаше да питате. Ако той ми беше партньор, и до ден-дневен щях да работя в полицията. Хари е ченге на ченгетата и е свестен човек. Единственият, който седеше при мен в клуб „11-99“ и ме черпеше. А тази вечер и вие го направихте. Всички ме мислят едва ли не за убиец и наркоман. Запознах се с Хари, когато се включих в „Кобра“. Той дори се опита да ме вкара в управлението в Минерал Спрингс, когато го сформираха, но те не те взимат на работа, след като си разбил физиономията на капитан от полицията. Независимо дали негодникът си го е заслужавал, или не. През последните шест години прекарах много време с Хари Брайт. Пихме, разказвахме си истории за ченгетата и се смяхме. Само той и аз.

— Къде? В клуб „11-99“?

— Не бих причинил това на Хари — отговори Били Хайтауър, клатейки глава. — Не бих искал другите да видят, че се държи

приятелски с човек като мен. Той държеше на кариерата си. Беше твърде близо до пенсия, за да се провали. Когато Хари искаше да седне с мен в кръчмата, аз намирах някакво извинение и излизах. Само за да го предпазя от неприятности. Пристигахме тук.

— В тази къща?

— Да. Понякога, когато се търсеше човек за нощна смяна или някой от ченгетата се разболееше, Хари го заместваше, идваше тук и разговаряхме. Паркираше патрулната кола на пътя и пристигаше тук, както беше облечен с униформата. Веднъж един тип едва не припадна, като видя, че Хари се приближава с фенерчето. Седяхме и пиехме. Само двамата. Той винаги пиеше много. Тревожих се повече за работата му от самия него. Понякога се натряскваше толкова много, че преспиваше в патрулната кола.

— На колко години е Хари Брайт?

— Тази Коледа ще се пенсионира. През декември ще навърши петдесет. Горкият Хари. Няма да разбере, когато *получи* първата си пенсия.

— Кога получи инсульта? — попита Ото.

— Мисля, че беше през март. Два пъти ходих да го видя в болницата. Дори се изкъпах и облякох костюм, за да не уплаша докторите и сестрите. Не можах да го понеса. Хари беше едър и мускулист. Бащата, за който винаги си мечтаел. И наистина беше като баща на всички ченгета от онзи участък. Пако е шефът, но Хари беше бащата и Пако го слушаше. А сега, искам да разбера нещо от *вас*.

— Стига да го знаем — каза Сидни.

— Откъде взехте онази снимка?

— От къщата на Виктор Уотсън. Икономът я намерил и ни я даде с надеждата, че може да е улика.

— Искате да кажете, че в полицейските доклади не се споменава за моето обаждане за онова момче Тери?

— Е, *може* да има нещо — отговори Сидни. — Още не сме прочели всичко. Възможно е ченгетата от Палм Спрингс да са го сложили в отделна папка, която не сме виждали. Или да са го записали на някоя бележка, която са загубили.

— Да. Ами, не вярвам Хари Брайт да го е премълчал. Беше твърде добро ченге, за да пренебрегне информацията като тази. Затова

искам да ме имате предвид. Ако Тери е замесен, имам *право* да получа наградата.

— Добре — каза Сидни. — Жалко, че не можем да разговаряме с Хари Брайт.

— Никой вече няма да може да разговаря с него. Последния път, когато го видях, изглеждаше много зле. Чух, че състоянието му се е влошило още повече. Гледа в една точка. Дори не реагира с мигане на очите. Не бих издържал да го гледам в това състояние.

— Кой го познава най-добре? Имам предвид, освен семейството му.

— Хари няма семейство. Живее сам в малка каравана от другата страна на Минерал Спрингс. Все ме канеше да му отида на гости, но аз все отказвах. Не исках да го виждат с мен. Обещах, че ще отида на вечеря, когато получи първата си пенсия. Тогава вече нямаше да ми пука какво говорят хората на кмета или областният прокурор. Живееше съвсем сам. Беше разведен.

— Кой го познава най-добре? — повтори Ото.

— Не знаете ли? Другият сержант, Кой Брикман. Работили са заедно в полицията в Сан Диего преди години. Доколкото знам, той е най-добрият приятел на Хари.

— И още нещо — каза Сидни. — По-рано тази вечер те видяхме да отиваш с мотора към горичката от вечнозелени храсти, където са намерили колата на Уотсън. Защо го направи?

— Онзи ден видях младото ченге Джоунс да слухти из каньона. Стана ми любопитно дали няма нещо ново след всичкото това време. И когато днес се стъмни, докато се връщах от пощата, видях там *друго* ченге. Приличаше на Кой Брикман и си помислих, какво *става*, по дяволите? После съзрях *вашата* тойота. Вече бях чул за вас в клуб „11-99“.

— Не си изпуснал много, Били — ухили се Сидни.

— Минерал Спрингс е малък град. Значително сме се ограничили в нашия свят.

Изведнъж навън се чуха стъпки и Били Хайтауър вдигна дебелия си пръст към устните. Напрегна тяло, после се усмихна и каза:

— Влизай, Шаму, тромав негоднико, преди някой да те е застрелял като койот.

Вратата се отвори и вътре влезе мъж, който бе малко по-нисък от Били Хайтауър. Тежеше почти колкото трактор. На черните си рошави коси носеше гръцка моряшка шапка. На мръсното му, обрасло лице стърчеше прошарена брада. Беше с неизменните ботуши и мърляви джинси. Токата на колана му беше от сребро и тюркоаз, и голяма колкото поднос за пуйка. На шестте си пръста — осеяни с толкова много белези, че приличаха на корал — имаше пръстени, също сребърни, с тюркоази. И беше пиян. Адски пиян, с онзи безумен поглед, сякаш бе смесил алкохол и наркотици.

— Къде е Джина? — попита той, гледайки кръвнишки двамата детективи.

— Къпе се! — отговори Били Хайтауър.

— Тук съм, сладурче! — извика Джина от банята. — Мия си косата! Ей сега излизам!

— Какво правят тези ченгета тук? Джина ми каза, че си я изпратил да ги доведе.

— Те не са от отдел „Наркотици“. Работят по онова убийство, когато ролс-ройсът падна в каньона.

— Ченгетата са си ченгета — заяви Шаму и залитна, като се опита да се подпре на вратата. — Всички миришат на едно и също.

— Джина! — изкрещя Били. — Излез и заведи Шаму да си легне. Тази вечер не е в добро настроение. Искаш ли бира, братко?

— Нямах право да ги водиш тук — каза Шаму и гневно се вторачи в Били Хайтауър. Устните му бяха ядно извити и увиснали.

— Правя каквото сметна за добре — рече Били. Гласът му беше тих и хладен като затворнически двор. — Аз съм главатарят.

— Ти си шибан негър с голяма уста и много взе да се големееш. Къде е жена ми?

— Тя не е твоя жена, братко. Сама разполага със себе си. Може да прави каквото иска на този хълм. С когото поиска. Не забравяй правилата.

— Джина! — изрева Шаму и на Ото му се стори, че прозорците ще се пръснат.

Ото беше нещастно холивудско ченге, далеч от собствената си територия. Шаму приличаше на онези казаци, които изпиват водката до дъно, само за да изядат после чашата.

Младата жена излезе от банята. Беше облечена и бършеше косите си, които сега изглеждаха не мишо кестеняви, а пясъчноруси.

— Прибирай си задника вкъщи, кучко! — кресна пияният великан. — Не съм ти казал да идваш тук и да си сваляш дрехите.

— Идвам, Шаму, нека само да...

Той я удари толкова силно с разперена длан, че тялото ѝ политна встрани, събори масичката с лампата и тупна на пода до канапето. Джина се разплака.

— Ти току-що ме обиди — каза Били Хайтауър и бавно се надигна. — Употреби насилие срещу един от гостите ми. Наруши правилата.

Брадатият великан вече не приличаше на обезумял. Започна да се кикоти, сякаш изведнъж изпадна в чудесно настроение. Наведе глава и се нахвърли върху Били. Телата им се сблъскаха и общо тристате килограма плът на обявените извън закона рокери се завъргаля из малката кухня и смачка масата като картонена кутия.

Двамата детективи скочиха и се втурнаха да помагат на Хайтауър, но стиснат в прегръдката на Шаму и гърчещ се от болка, той извика:

— Стойте настрана!

После двамата рокери, пъшкайки като мечки гризли и залитайки, се върнаха в дневната, където Шаму притисна Били до стената и започна да го души.

— Точно... точно... както го правят *ченгетата*! — ухили се Шаму, като го хвана за гърлото и притисна сънната му артерия.

Сидни посегна да вземе стол, за да удари Шаму по черепа, когато Били си пое три пъти въздух, изду бузи, наведе глава и ухапа косматата ръка на Шаму с огромните си изпочупени зъби.

След три секунди Шаму започна да вие от болка. Отскочи настрана, сякаш се беше подпалил. Хайтауър се свлече по стената, като хриптеше и се държеше за гърлото.

— Ръката ми! Погледни шибаната ми ръка! — изрева брадатият рокер.

Беше се чуло изпукване на кожа и мускул и на Ото му се стори, че вижда сухожилие, гърчещо се като влечуго. Шаму още гледаше изумен ухапаната си ръка, когато Били го прасна с юмрук в слънчевия сплит. Гигантът се хласна в стената, пръхтейки като слон. После

Хайтауър повтори. Същият удар на същото място. Главата на Шаму се разтресе, зъбите му изтракаха като капан за вълци и той се свлече на колене. Били отстъпи назад, ухили се престорено с почернелите си, опръскани с кръв устни, и каза:

— Никога не се опитвай... да душиш... закоравяло ченге! Трябва да те... накажа за това. Съжалявам, мой човек.

Били направи крачка напред и ритна великана в лицето. Шаму тупна на пода като отсечено дърво. Гърдите му хриптяха така, сякаш единият му бял дроб бе спрял да функционира.

— Шаму! — извика Джина и се спусна към него. — Миличък!

— По-добре тръгвайте — каза Били Хайтауър. — Ще се оправя сам.

Нямаше какво да кажат и Сидни и Ото само изправиха някои от преобърнатите мебели. Шаму се претърколи по корем. Опита да се вдигне на колене. И да диша, но изрева от болка:

— Джина! Джина! Боли ме!

— Знам, миличък! Знам. Били, помогни ми да изведем Шаму навън.

Хайтауър го сграбчи за колана и каза:

— Всичко е наред. Държа те. Нищо ти няма.

— Съжалявам, Били — изхлипа Шаму. — До утре ще забравим всичко.

Човекоподобната маймуна и татуираното момиче тръгнаха накуцвайки, надолу по пътя към колибата си, където душът не работеше, но пък и не влизаше често в употреба.

Детективите стояха в мрака, когато Били Хайтауър каза:

— Имате ли нещо против да си вървите? Нещо не се чувствам добре.

— Трябва да отидеш на лекар — рече Ото.

Бившето ченге се преви и се затътри към вратата. Обърна се и се вторачи в двамата детективи, които тръгнаха по чакълестата пътека. Явно го болеше, но въпреки това каза:

— Нямах *нищо против*, че си поговорихме тази вечер... Някой път можем да... — После размисли, поклати глава и понечи да затвори вратата. Но в последната минута добави: — Този живот не е лош. Тези хора... Те ме *искат*.

[1] Проходът Кибер — важен планински проход между Пакистан и Афганистан, западно от Пешавар. — Б.ред. ↑

13.

ПРЕДЗНАМЕНОВАНИЯ

Сидни Блекпул палеше цигара от цигара, докато се връщаха в хотела. Наложил се Ото да отвори прозореца, за да може да диша, макар да трепереше от нощния въздух, който нахлуваше от каньоните.

— Има ли някаква логика във всичко това, Сидни? — попита накрая той.

— Не знам. Понякога ми се струва, че има, друг път не.

— Скарване заради наркотици? Не, тук не говорим за наркобосове. Дали пък не е дело на онези бандити от „Кобра“? Прилъгали са педерастчетата от бара, завели са ги в каньона с обещание да им продадат евтин наркотик и са им устроили засада.

— Но защо две коли? Защо Джак Уотсън е бил в ролс-ройса, а Тери и морският пехотинец — в поршето?

— Да, и защо Тери не е отишъл в полицията и не е разказал историята веднага, ако е видял, че някой убива приятеля му? Особено, след като е била предложена награда.

— Може би вече е бил напуснал града. Както и да е, Били Хайтауър е сигурен, че неговите хора не са го направили. *Явно* има резултатни методи на разпит.

— И какво общо има Хари Брайт с всичко това? И защо Кой Брикман души там сега, когато ние разбутахме нещата?

— Има вероятност Тери да е планирал отвличане и откуп на своя приятел Джак с помощта на Брайт или на Брикман.

— Ако питаш мен, това място трябва да се нарича не Минерални, а *Уринарни* Извори. Навсякъде мирише на гнило. Все едно е град Горки, забранен за чужденци. И ние сме такива тук, драги.

— Утре сутринта първата ни работа ще е да поработим върху хавайската китара. Ще се обадим на производителя. Ще видим какво ще ни кажат. Колко ли музикални магазина има в долината? Вероятно не са много.

— Трудно е да се предположи, че Хари Брайт може да се забърка в убийство, нали?

— Та ти дори не си го виждал!

— Имаш право. Това място ме кара да се чувствам като пълен глупак. Но не е трудно да си представиш, че Кой Брикман може да е очистил някого. Онези негови очи... Вероятно шибаните мишелови имат такива очи.

— Трябва да изясним каква е връзката между Хари Брайт и Кой Брикман. Може да води началото си още от полицията в Сан Диего.

— Какво имаш предвид?

— Може да има нещо, което е накарало единия или и двамата да убият Джак Уотсън.

— Мисля, че се приближаваме към разкриването на тази мистерия и е време да кажем на полицията в Палм Спрингс, Сидни. Тази вечер можеше да *гушнем босилека*, ако онова чудовище от черната лагуна се бе насочило към нас, вместо към Били Хайтауър.

— Почакай още един ден, Ото. Нека да видим как ще се развият нещата още *един ден*.

— Още един ден — въздъхна Стрингър. — Дали е твърде късно за обслужване по стаите? Нещо в стомаха ми се преобръща.

Сидни Блекпул не можеше да заспи. Двойната доза „Джони Уокър“ не му помогна. Чуваше как Ото хърка в другата спалня.

Опита метода за намаляване на напрежението, който бе научил в полицията. Съсредоточи се върху пръстите на краката си, глезените, постепенно стигайки до раменете, врата и челюстите. Понякога си представяше, че е на поляна или в усамотена вила в девствена долина. Тази вечер си въобрази, че лежи на одеяло под вечнозелен храст. Дрипавите клони се полюшваха като ветрило от пера на щраус, а тялото му потъваше в топлия пясък. Спа дълбоко до зазоряване и после му се присъни нещо.

Сънят беше весел, победоносен, чудо. Разбира се, събитията се развиваха, преди Томи да умре. Сидни беше сам, затънал до глезените в студен пясък, на върха на най-високата дюна в пустинята. Макар да не беше особено горещо, от всяка негова пора струеше пот. Зазоряваше се, но слънцето още не се виждаше на хоризонта. Луната беше

прозрачно бледа и висеше точно над главата му. Вятърът бе погнал облаците. Стенецният вятър, характерен за Минерал Спрингс, духаше много силно и Сидни имаше чувството, че ще разкъса плътта му, но зарови крака още по-надълбоко в пясъка, докато окопа глезените си като в бетон. Нищо вече не можеше да го отведе от дюната.

Чуваше как яростният океански прибой се разбива в планината Санта Роса и някои от вълните дори прехвърляха върха на Сан Хасинто и се плискаха надолу към трамвайните релси.

Изведнъж луната *изчезна*. Сърцето му едва не спря, защото помисли, че е пропуснал шанса си. После видя, че светлият ѝ диск трепти над планинския връх.

Сидни протегна ръце. Тялото му заприлича на кръст, забит в пясъка. Слънцето се появи над Санта Роса и когато стигна точно до върха на Сан Хасинто, Сидни започна да крещи.

Не беше от болка, гняв или от ужас, а победоносен радостен вик. Държеше слънцето и луната. Слънцето не можеше да изгрее, а луната — да залезе. Сидни ги държеше безпомощни с протегнатите си ръце и виковете си. Времето беше спряло.

Сега нямаше да има прибой, нито плаващ ковчег. Можеше да прекара цяла вечност сам в пустинята и да дере дробовете си и да излее сърцето си. Никога повече нямаше да види Томи, но синът му *щеше да живее*. Такава беше ориса му.

Никога не бе изпитвал такава радост. Щастието му беше толкова голямо, че се събуди ридаещ. Опита се да заглуши стенанията си във възглавницата, за да не ги чуе Ото.

Поради тричасовата разлика във времето между Калифорния и Пенсилвания, Сидни Блекпул свърши да говори с човека от фирмата за китари, много преди Ото да дотътри крака в хола, чешейки се по топките.

— Обзалагам се, че щях да се отърва от тези тлъстини, ако спях по тридесет минути на нощ като теб — каза Ото на партньора си, който се беше изкъпал, обръснал и облякъл.

Пред Сидни имаше тефтер, пълен със записки.

— Добро утро, зорки очи — рече Сидни. — Ето какво научих от фирмата за китари. Хавайската китара е много рядък инструмент.

Нарича се „Таро Пач“. Вероятно е направена някъде между 1915 и 1920 година. Старите хавайци харесвали приятния ѝ звук. Обичали да свирят, докато гледали как растат ядивните тропически растения.

— Искам да закуся. Не си усещам езика.

— В обикновените музикални магазини няма да намериш такава китара. Това е антика, която накрая стига до зложната къща. Добрата новина е, че в цялата долина има само шест зложни къщи.

— А лошата, че може да не е била купена от тази долина — каза Ото.

— Възможно е — съгласи се Сидни. — Но гледай на нещата откъм хубавата им страна. Не бъди толкова черноглед.

Докато Ото си поръчваше закуска за двама, Сидни пишеше нещо, пушеше и нетърпеливо чакаше часа, когато зложните къщи отваряха. Това го накара да се замисли за миг за съня и за копнежа да задържи времето. Сърцето му трепна и в гърлото му заседна буца, но той я преглътна. Започна да се обажда по телефона преди девет часа, но собствениците на зложни къщи в пустинята явно не бързаха да отидат на работа. Ото тъкмо привършваше със закуската, когато Сидни установи контакт.

На четвъртото обаждане се свърза с човек, който каза:

— Да, знам какво представлява хавайската китара „Таро Пач“. Преди около петдесет години свирех на такава на Каталина Айланд. Прекрасен инструмент.

— Аз съм сержант Блекпул от полицията в Лос Анджелис. Разследваме престъпление, в което е замесена хавайска китара „Таро Пач“. Имали ли сте такава в магазина си през последните няколко години?

— Преди две години имах. Трябваше да я запазя за себе си, но човек не може да задържи всичко, което му харесва. Никога няма да видя друга такава.

— Пазите ли документите си оттогава? Нужни са ми за важно полицейско разследване.

— Може ли да ви се обадя след малко? Не си спомням кой я донесе. Мисля, че беше някакъв шофьор на камион от Блайт. Вината не е моя, че е била открадната. Винаги искам идентификационния номер и спазвам закона.

— Не се притеснявайте. Интересува ме само кой е купил китарата. Намерихме я и искаме да я върнем на собственика ѝ.

— Ами ще ви кажа кой е веднага щом намеря името. Беше в униформа. Полицай. Може би от Индио.

— А не беше ли от Минерал Спрингс?

— Възможно е.

— Дали не се казва Хари Брайт?

— Това име не ми звучи познато. Ще проверя и ще ви се обадя.

— Ще чакам.

— По-добре да се замъкна под душа — рече Ото. — Днес явно няма да играем голф.

Още не се беше избърсал с хавлията, когато чу Сидни да казва по телефона:

— Да. Да. Добре. Много ви благодаря. Да, ще се погрижим да си я получи обратно. Благодаря.

Ото излезе от банята и попита:

— Е?

— Кой Брикман. Той е купил хавайската китара преди повече от две години. Това означава, че я е притежавал много преди убийството на Джак Уотсън.

— Тази работа *наистина* не ми харесва, Сидни. Той е полицай. Трябва да съобщим в участъка.

— Още не знаем нищо, Ото. Само откъслечни фрагменти. Утре сутринта *така или иначе* ще се обадим в полицията в Палм Спрингс.

— И ще го направим, още преди да съм закусил — рече Ото, гледайки партньора си право в очите. — Говоря *сериозно*, Сидни.

В десет сутринта те отново пътуваха към Минерал Спрингс, което накара Ото да каже:

— Защо не наемем стая до клуб „11-99“? Ще спестим на Виктор Уотсън много пари за хотел, да не говорим за бензина.

— Трябва да внимаваме, когато говорим с Пако Педроса. Всъщност, може би дори *не бива* да говорим с него.

— Необходимо е да се доверим на някого. Освен ако не мислиш, че шефът е замесен в този смахнат случай.

— Не знам кой може да е замесен. Първото правило в разследването на убийство е...

— Знам, знам. *Всички са заподозрени.*

— Не изключвам и Хари Брайт. Искам да го видя с очите си. Може да е станало някакво чудо и да е оздравял.

— Ченгета от отдел „Убийства“. Чудя се кога ще включиш и мен в списъка на заподозрените.

— Имаш право, че трябва да се доверим на *някого*, Ото. Хайде да намерим младото ченге Джоунс. Не знам защо, но имам доверие на онзи сърфист.

Не искаха никой от участъка да знае, че са в града, затова паркираха далеч от главната улица, на половин пресечка от полицията. Наложиха се да чакат само двадесет минути. Джоунс Голата пушка се появи с патрулната кола. Пиеше газирана вода и слушаше музика. Сидни натисна клаксона и махна на младока.

— Карай след мен — каза му той, направи десен завой, после още един и спря до тротоара.

Джоунс слезе от колата.

— Какво има, сержант? — попита той, когато се приближи до страната на Сидни.

— Ако поискам помощ и те помоля да не казваш на никого, ще го направиш ли?

— Нали съм полицай. Защо не?

— Ами ако това засяга друг полицай? Ще има ли някакво значение?

— От *моя* участък ли?

— Да.

— Шефът Педроса знае ли?

— Не.

— Тогава защо ще кажете на мен, а не на него?

— Защото ти вече знаеш част от историята, а другите не.

— За хавайската китара ли става дума?

— Да. И още, защото ти вярвам.

Младото ченге се замисли за миг, после рече:

— Шефът Педроса ме назначи на работа, когато в Палм Спрингс вече не ме искаха. Не желая да го ядосвам.

— Обещавам, че след няколко дни ще говоря с него. Само искам да запазиш това в тайна. За няколко дни.

Джоунс се поколеба, но каза:

— Добре.

— Искаме да ни разкажеш всичко, което знаеш за сержант Брикман и сержант Брайт. Това е всичко. Онази хавайска китара е била на Кой Брикман. Купил я е от една заложна къща преди две години.

— Брей! — промълви бившият сърфист. — Да не мислите, че той... Това е невъзможно!

— Вероятно не, но разкажи ни какво знаеш за тях. Започни със сержант Брикман.

— Ами, той е работил в полицията в Сан Диего. Сержант Брайт също. Хари е препоръчал Кой на шефа, много преди аз да постъпя на работа. Всъщност сержант Хари Брайт е препоръчал всеки, който работи в този участък. Шефът Педроса не би наел никого без одобрението на Хари Брайт. — После Джоунс се почеса нервно по врата и рече: — Кой Брикман не би отвлякъл и убил никого! Може да е мълчалив и неприветлив, но е добър полицай. А Хари Брайт е като...

— Баща на всички? — попита Ото.

— Да, точно така. Изключено е да е замесен в някакво престъпление. Още повече в отвличане. Или в *убийство*!

— Имам чувството, че повечето хора от вашия участък са имали неприятности или са били нещастни, преди да дойдат в Минерал Спрингс — отбеляза Ото.

— Вярно е, че всички бяхме работили другаде — отговори Джоунс, оглеждайки крадешком улицата.

— Дали Хари Брайт и Кой Брикман не са се забъркали в някаква каша в Сан Диего?

— Не знам. Сержант Брикман веднъж ми каза, че там му пречели да се издигне, защото някакъв шеф го мразел. Мислел, че цял живот ще бъде патрулиращ полицай, затова се обадил на Хари Брайт, който вече работел тук. И Хари го уредил. А що се отнася до сержант Брайт, може да е имал проблеми с пиенето, знам ли. Беше прехвърлил четиридесетте, когато шефът Педроса го назначи тук. Мисля, че Хари Брайт пиеше много.

— Искаш да кажеш, че е бил алкохолик — рече Ото.

— Ами, нали знаете каква е полицейската работа. Във всеки участък има по един-двама такива. Личи им по лицето, гласа и очите, но винаги идват навреме на дежурство. Винаги с лъснати обувки и изгладени униформи. Вършат си работата. — Младото ченге сбърчи нос и добави: — Тази история никак не ми харесва, сержант.

— Хари Брайт е най-добрият полицай, когото познавам.

— Чухме, че понякога се напивал по време на нощно дежурство — каза Ото. — Може би е заспивал в патрулната кола по пътя към Самотния Каньон. Не е бил светец, за бога!

— Виж какво, синко — рече Сидни. — Ние не сме ловци на глави от Министерството на вътрешните работи и не се опитваме да разобличим ченге, което пие по време на дежурство. Разследваме тежко углавно престъпление. Желанието ни е да научим що за хора са тези двама сержанти. От теб не се иска да ставаш доносник.

— *Всички спят в Самотния Каньон* — каза Джоунс. — Там подремват, когато са нощна смяна. Знаете ли какво е да се опитваш да стоиш буден в град като този, когато в продължение на шест часа няма нито едно повикване? Вярно, виждал съм Хари Брайт с тежък махмурлук в осем сутринта, преди да се прибере вкъщи. Но винаги беше *на разположение*, когато го повикаш. Хари Брайт не би те изоставил в нужда.

— Знаеш ли къде живеят Брайт и Брикман? — попита Сидни.

— Тук, в града. Хари Брайт живее в последната каравана на Джакрабит Роуд — задънена улица, където има около осем каравани. Сега, след като получи инсулт, караваната е празна. Всяка вечер я проверяваме по няколко пъти, за да се уверим, че всичко си е по местата.

— Кой има ключ?

— Сержант Брикман се нае да полива цветята и да се грижи за жилището, докато Хари се оправи, но доколкото разбирам, това явно няма да стане.

— Къде живее Кой Брикман? — попита Ото.

— На Смоук Трий Лейн. Първата къща вляво, след като минете Ратълснейк Роуд. Двуетажна, дървена, със сини капаци на прозорците. Живее със съпругата си и с двете си дъщери.

— Добри приятели ли са Брайт и Брикман?

— Ами, съдете сами. Когато голямата дъщеря на Брикман се разболя, Хари Брайт отиде в болницата и предложи да ѝ присадят един от неговите бъбреци. Каза ни го лекарят, при когото ходим на профилактични прегледи. Всички се смяха много. Докторите прегледали Хари и му обяснили, че не е особено подходящ за донор. Самият той имал нужда от *няколко* органа. Например нов черен дроб и може би сърце. Така му казали. И наистина се оказа, че му е необходимо сърце. Мисля, че черният му дроб все още е наред, но едва ли ще е за дълго. Ето какъв човек беше той. Казвам ви, че сте тръгнали по погрешна следа. Ако съм чул онази хавайска китара, *трябва* да има някакво обяснение.

— Кой Брикман пее ли? — попита Сидни. — Свири ли на някакъв инструмент? А Хари Брайт?

— Не знам. Не съм ги чувал да пеят в участъка. Може би го правят само под душа.

— Между другото — продължи Сидни, — ти каза, че Брикман се грижел за караваната на Брайт. А къде са роднините на Хари?

— Бившата му съпруга живее в един от крайградските клубове в Ранчо Мираж. Омъжена е за богаташ. Шефът Педроса ми каза, че Хари имал дете, което било убито. Загинало при онази самолетна катастрофа в Сан Диего, която стана преди няколко години. Момче.

Сидни Блекпул не чуваше нищо. Разсъждаваше трескаво, но не във връзка с онова, което говореше Джоунс, опитвайки се да отблъсне връхлитащата го паника.

— Попитах, това ли е всичко, сержант? — каза Джоунс. — Мога ли да тръгвам вече?

— Какво има, Сидни? — попита Ото. — Имаш такъв вид, сякаш току-що си опитал от чилито на Джей Едгар.

— Ами... Хрумна ми нещо. Не, нищо особено.

— Е, ако това е всичко — рече Джоунс, — дръжте ме в течение на нещата. Тази история ме безпокои. Направо ми се гади.

— Да... да — каза Сидни, усещайки как челото, устните и мишниците му се изпотяват. — Да... *Почакай*. Има още нещо.

Блекпул се опитваше да се съвземе. Студеният огън постепенно се отдръпна от слепоочията и врата му. Сега паниката увисна като оловно парче в стомаха му.

— Нещо не е наред ли, Сидни? — попита Ото с разтревожен вид.

— Ами... Имам идея... По-скоро проблясък. Знаеш как става понякога.

— И на мен ми се е случвало — каза Джоунс. — Чувството, че вече си виждал или преживявал нещо.

— Нещо подобно — рече Сидни и избърса горната си устна. — Сега се сецам и за нещо друго. Къде лекуват Хари Брайт?

— Дълго време беше в обикновена болница. Сега е в дом за инвалиди. Близо до Индио. Една вечер, когато бяхме нощна смяна, карах сержант Брикман дотам. Отби се за десетина минути. Аз останах в патрулната кола, за да чакам, ако някой се обади. Това беше преди около три месеца. Нарича се „Пустинна звезда“ и се намира на магистрала 111.

— Някой виждал ли е Хари Брайт напоследък? Освен сержант Брикман?

— Едва ли. Брикман е представителят на участъка. Шефът Педроса каза, че гледката била много потискаща. Хари само лежал и бавно гаснел.

— Добре, синко, можеш да тръгваш. Ще поддържаме връзка.

— Сети ли се защо изпита онова чувство?

— Кое?

— За нещо, което вече си преживял или видял преди. Спомни ли си?

— Ще се сетя — отговори Сидни. — До скоро виждане.

Ото трябваше да се задоволи с два големи хамбургера, пържени картофи и млечен шейк. При това, трябваше да ги изгълта на бегом. Сидни Блекпул бе твърдо решен да види с очите си Хари Брайт. Не разговаряха, защото Ото ядеше, а партньорът му караше тойотата със сто и десет километра в час и още не се беше съвзел от шока, когато чу, че Хари Брайт е загубил син.

Сидни знаеше, че бързо трябва да се справи с кризата. Искеше да задържи чувствата си за по-късно, когато можеше да си позволи да се отдаде на страха и отчаянието. Три часа следобед щеше да бъде идеалното време за това упражнение. Можеше дори да удвои страха, като погълнеше голямо количество алкохол. Но още тази вечер трябваше да го проумее: Виктор Уотсън, Сидни Блекпул, а сега и Хари

Брайт! Всички, жертви на най-абсурдния обратен ход на природата. Скитници, търсещи части от себе си. Това не беше само някаква перверзна случайност, а както Виктор Уотсън се бе изразил — предзнаменование. Но детективите като Сидни Блекпул не вярваха в предзнаменования. Той не вярваше в предзнаменования, ако изобщо вярваше в *нещо*.

Сградата приличаше по-скоро на мотел, отколкото на дом за инвалиди или на болница. Беше едноетажна, имаше плосък покрив и беше разпръсната на около два акъра земя. Табелата отпред беше неонова, а мястото беше добре поддържано и вероятно приемливо за хора със средни доходи. Приличаше на убежище, което би приютило човек със саморъчно причинена огнестрелна рана, ако някога Сидни Блекпул изпаднеше в такова безпомощно състояние.

Детективите влизаха в паркинга, когато я видяха — патрулна кола от Минерал Спрингс.

— По дяволите! — изруга Сидни, завъртя волана наляво и настъпи газта.

— Кой Брикман? — попита Ото.

— Сигурно.

Сидни паркира тойотата половин пресечка по-нататък по улицата, като я скри зад камион на Армията на спасението. Двамата детективи слязоха, приближиха се до паркинга на дома за инвалиди и заеха удобна позиция за наблюдение.

На паркинга нямаше оживено движение. Санитари южноамериканци изведоха на разходка две жени в инвалидни колички. После до патрулната кола спря Мерцедес 450 SL. От него слезе слаба блондинка със слънчев загар. Беше облечена в копринена риза на сини, жълти и сиви геометрични фигури.

Беше от онези жени, чиято възраст е трудно да отгатнеш. Дрехи на известни моделиери, зимен тен, прически и бои за коса за стотици долари, мерцедеси и пластични операции на лицето. Според Сидни, такива жени бяха десет години по-възрастни, отколкото изглеждаха. Типът дами от филмите на Алфред Хичкок. Тя се облегна на мерцедеса и запали цигара. Не тръгна към дома за инвалиди.

Детективите продължиха да наблюдават, защото непознатата някак не се вместише в обстановката. Западналите домове за инвалиди не се посещаваха от хора, шофиращи мерцедеси. Останаха така петнадесет минути. После вратата се отвори и от сградата излезе Кой Брикман, облечен в униформа. Жената се приближи до него и двамата си подадоха ръка.

— Бих дал остатъка от десетте бона, за да чуя разговора им — каза Сидни.

— И аз бих дал част от моя дял — обади се Ото.

Кой Брикман се обърна, сякаш се приготви да се сбогува. Русокосата отново протегна ръка и той я задържа за секунда. После се качи в патрулната кола.

— По дяволите! — изруга Сидни. — Виждаш ли регистрационния номер?

— Шегуваш ли се? Очите ми са на четиридесетгодишен — отговори Ото.

— Хайде, Брикман, разкарай си задника оттам! — измърмори Сидни.

Жената потегли първа и зави по магистралата за Палм Спрингс. Детективите скочиха в тойотата. Сидни включи двигателя и погледна в огледалото за обратно виждане.

— Хайде, хайде!

Брикман най-после потегли, зави и подкара в същата посока като мерцедеса.

— Ще трябва да рискуваме, щом искаш да запишем номера ѝ — рече Ото.

Сидни кимна. Блондинката едва ли би забелязала, че я следят, но Брикман може би щеше да разбере. Пък и тя вече беше на петстотин метра пред тях. Сидни караше във второто платно, криейки се зад един камион. Изведнъж Брикман свърна надясно по Кук стрийт и пое по магистрала 10, към Минерал Спрингс.

Сидни настъпи газта, мина на червено, след като видя, че на кръстовището няма други коли и на третия светофар настигна мерцедеса.

— Надявам се, че тойотата е със солидна застраховка — подхвърли Ото.

Приближиха се достатъчно, за да може Ото да запише регистрационния номер, после изостанаха и проследиха колата до Ранчо Мираж, минавайки през Индиан Уелс и Палм Дезърт.

Непознатата зави надясно и детективите се озоваха пред будка с пазач, странен индиански тотем с птица и табела с надпис „Крайградски клуб Тъндърбърд“.

— Това е в списъка ни! — възкликна Ото. — Тамариск, Тъндърбърд, Мишън Хилс. Как беше името на онзи член на „Тъндърбърд“, когото трябваше да търсим, за да ни уреди да играем голф? По дяволите! Забравих бележника си в хотела.

— Мисли, Ото!

— Чакай малко. Пенброук? Не. Пенипекър? Не. Пенингтън! Точно така. Пенингтън от „Тъндърбърд“!

— Браво!

Спряха пред портата и Сидни каза:

— Ние сме Блекпул и Стрингър. Господин Пенингтън ни е уредил да играем голф. Предполагам, че е съобщил имената ни на отговорника на клуба.

Пазачът се обади по вътрешния телефон и след няколко минути рече:

— Влизайте, господа! Портиерът ще ви насочи.

— Господи, Сидни! — извика Ото, докато караха към клуба.

— Какво има?

— Тук живее бивш президент на Съединените щати! Какво ще кажеш, ако изиграем една игра, за да придадем на разследването си по-шикозен вид? Ами ако случа да играя голф с шибан експрезидент на самите шибани Съединени щати?

14.

ИГРА НА ОТГАТВАНЕ

Портиерът насочи Ото Стрингър към офиса на управителя, където детективът се представи и получи начален час за партия голф, която знаеше, че няма да се състои. Сидни тръгна право към бара, търсейки телефон, за да съобщи регистрационния номер и да научи име и адрес. Разбира се, и двамата бяха на мнение, че блондинката с мерцедеса трябва да е бившата госпожа Брайт.

Клубът не беше толкова изискан, колкото онзи в Тамариск. Беше масивна сграда и представляваше смесица от различни стилове в обзавеждането — индиански, пустинен и китайски. Притежаваше обаче уютата на стар клуб, за което свидетелстваха и фотографите във фоайето.

Имаше снимки на Боб Хоуп, който беше член на почти всеки клуб в пустинята, наред с не по-малко видната фигура — бившият президент Джералд Форд. Сидни разпозна едни от първите членове на „Тъндърбърд“ — покойният Хоуги Кармайкъл и Бинг Кросби.

Намери платен телефон и съобщи регистрационния номер на детективите в Холивуд. Мерцедесът беше записан на името на Хърбърт Т. Декър, който живееше в Ранчо Мираж. Според Сидни, улицата се намираще на територията на самия крайградски клуб „Тъндърбърд“.

Той влезе в ресторанта, търсейки блондинката. Сервитьорка на петдесетина години го попита:

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Не, благодаря. За пръв път идвам тук. Само разглеждам.

— Е, погледайте — каза тя толкова дружелюбно, колкото и служителите в „Тамариск“, и продължи да разчиства масите.

— Виждали ли сте госпожа Декър? Мисля, че така се казва. Много привлекателна русокоса дама.

— Да, сигурно става дума за госпожа Декър. Не, днес не съм я виждала, господине. Проверихте ли в Бакърената зала? Там има частно тържество.

Сидни се върна във фойето и мина през ресторанта, който още не беше отворен. Забеляза хора в залата с огледала вляво. Приблужи се и разбра защо помещението се казва така. Всички съдове и прибори бяха от бакър, или поне така изглеждаха: подноси, чинии, чаши, ножове и вилици. И тогава я видя.

Тя разговаряше с възрастна дама, отрупана с бижута, със сако и широк панталон. Беше твърде дебело облечена за това време на деня, но след шест часа щеше да се чувства добре. Русокосата явно се извиняваше, че е пропуснала онова, което ставаше там. Ръкува се с неколцина, целуна по бузата някаква жена и двама мъже, след което си тръгна. Ала вместо да се насочи към фойето, зави и излезе във вътрешния двор край басейна. Там се виждаше малка естрада за оркестър и Сидни си представи какви забавления се вихреха в този вътрешен двор. Може би щеше да присъства на такива купони в качеството си на шеф на охраната на „Уотсън Индъстрис“.

Застана зад блондинката, която не го беше забелязала до този момент, и каза:

— Сигурно всичко в онази зала има вкус на монети.

Тя се обърна и Сидни добави:

— С всички онзи бакър.

Жената се усмихна учтиво, и това много му допадна. Имаше страхотни зъби, но в края на краищата парите можеха да купят и най-фини порцеланови протези.

Русокосата понечи да си тръгне и детективът мъжествено се примири със суровата действителност.

— Госпожо, един момент, ако обичате — каза той. — Мисля, че ви познавам. Всъщност, сигурен съм. Живели ли сте в Сан Диего?

Това я накара да спре. Изглежда се притесни, но отговори:

— Много отдавна.

— Господи, *знаех си*, че ви познавам! Работех в полицията в Сан Диего.

Сидни уцели в десетката. Изражението ѝ се промени — от безпокойство до примирение. Сега, когато я видя отблизо, той предположи, че е на четиридесет, плюс-минус няколко години, благодарение на пластичната хирургия, чиито следи обаче не се забелязваха. Жената наистина беше красива и елегантна като героините на Алфред Хичкок.

— Да не би да сте работили с Хари? — попита тя. — Хари Брайт?

— Разбира се! Вие сте госпожа Брайт! Запознахме се на един бал... Чакайте да си помисля къде работеше Хари тогава. Господи, сигурно е било преди десет години...

— В Южното районно управление. Било е най-малко преди дванадесет години. От толкова време сме разведени.

— О, съжалявам, госпожо...

— Декър. Патриша Декър.

И тогава, тъй като не вярваше абсолютно на никого, свързан по някакъв начин с Кой Брикман и Хари Брайт, Сидни рече:

— Казвам се Сам Бентън. Може ли да ви почерпя нещо? Страхотно е да видиш някого от онова време. Извинете, исках да кажа от недалечното минало. Вие не сте достатъчно възрастна, за да...

— Трябва да тръгвам, господин Бентън.

— Вижте какво, позволете да ви обясня. Напуснах полицията само преди година. Шеф съм на охраната на един самолетостроителен завод в долината Сан Фернандо и съм дошъл тук с директора да играя голф. И... ами, малко съм нервен. Тук е твърде изискано за човек, който е работил по улиците около Южното районно управление. Какво ще кажете за едно питие? Господи, изглеждате същата, само дето сте още по-...

— Разбира се, разбира се. Още *говорите* като полицай. Добре, барът е натам.

— Вече го намерих. Ненапразно двадесет и една години съм бил ченге.

— Двадесет и една години? Не изглеждате толкова възрастен.

— Е, *мисля*, че ще се спогодим — ухили се Сидни, после съзря Ото, който го търсеше с поглед и добави: — Госпожо Декър, бихте ли ми поръчали уиски „Джони Уокър“ с черен етикет, ако обичате? Трябва да кажа на един приятел къде ще бъде.

Ото се готвеше да тръгне към офиса на управителя на клуба.

— Ото! Запознах се с нея. Тя наистина е бившата съпруга на Хари Брайт! Представих се като Сам Бентън. Не искам да каже на Кой Брикман, че се е срещала с холивудските детективи, работещи по случая „Уотсън“.

— Какво искаш да направя?

— Играй голф.

— Какво?

— Поиграй малко. Кажу на отговорника, че партньорът ти е възпрепятстван. Ако не излезе нищо, ще взема електрическа количка и ще дойда при теб на игрището.

— Да играя без теб?

— И преди си го правил.

— Не и на такова място! Ами ако пак изпадна в паника като в „Тамариск“? Ами ако ме сложат в четворка с бившия президент и с Бети Грейбъл, за бога?

— Бети Грейбъл умря.

— А коя беше съпругата на Фил Харис? Видях, че членува в този клуб.

— Алис Фейе.

— Да, ами ако ме сложат с Алис Фейе?

— Върви да играеш голф, Ото.

Когато Сидни влезе в бара, госпожа Декър вече бе изпила голяма част от мартинито си, което много приличаше на водка. Това беше добре дошло за него. Тя явно обичаше да пие. Проблемът беше той да успее да контролира собствения си лош навик, докато насърчава нея.

— Съжалявам — каза Сидни и сложи десетдоларова банкнота на бара.

— Приберете си парите — рече тя. — Вече подписах чека със сметката.

— Но нали аз ви поканих.

— Да пием за лошото старо време.

— За нашата Алма Матер, Южното районно управление.

— Трябва да ви кажа, че не съм виждала Хари от години.

— С какво се занимава той сега?

— Живее в долината Коачела. Там работеше в друг полицейски участък. В Минерал Спрингс.

— Работеше?

— През пролетта получи инсулт. А после и сърдечен удар. Хари е... Казаха ми, че е много зле. Доста време мина, откакто се поделихме.

— Е, и сега какво друго правите, освен че играете голф?

Сидни докосна лявата ѝ ръка, която имаше малко по-светъл слънчев загар от дясната. По пръстите ѝ личеше, че е на четиридесет, макар лицето да не издаваше това.

— Все още сте си ченге — засмя се тя. — Ами, просто играя голф.

— И как се справяте?

— Ужасно.

— Не вярвам. С тази фигура.

Той с удоволствие проследи как Патриша отпи още една глътка от двойното си мартини с водка. Гадеше му се само от миризмата на джин, а пиячите на чиста водка бяха най-големите алкохолици от всички. За да я насърчи, Сидни пресуши уискито си. Не защото *имаше* проблем с алкохола. О, не.

— Моля ви, нека да почерпя по едно — рече той.

— Казах ви, че парите ви тук нямат стойност — отговори тя и кимна на бармана.

Двамата бяха сами в малкия бар.

Ресторантът вече беше почистен, а във фоайето не се виждаше никой. Барманът ѝ наля двойна доза. Сидни си помисли, че барманите най-добре познават клиентите си.

— А какво правите, когато не играете голф? — попита Сидни.

— Почти нищо. Малко тенис, но краката ми вече не издържат.

— Ами — рече той, явно несъгласен с това.

Патриша не възрази. Знаеше какви крака има.

— Понякога играем *оклахомски* джин. Не питието, а игра на карти. Харесва ми, когато се съберем четиринадесет жени и играем две срещу една. Това е въртяща се игра, която наричаме „Убий сестра си“. Можеш да загубиш хиляда долара за един ден. — Тя се подсмихна и попита: — Много път съм изминала от Южното районно управление, нали?

Сидни хареса ироничната, уморена и малко крива усмивка. Изглеждаше му позната.

— С какво се занимава съпругът ви?

— С петрол. Прекарва много време в Тексас и Оклахома. Понякога отскача до Средния Изток. През лятото ходим на езерото Таху или в Мауи. — После осъзна как е прозвучало *това* на човек,

току-що напуснал полицейската работа и се усмихна виновно. — Какво да кажа?

— Мисля, че трябва да кажете благодаря. Вие сте щастливка. Само можете да бъдете благодарна.

— Да, разбира се, благодарна съм.

И тогава Сидни се сети за сина й.

— Имате ли деца? — попита той.

— Не.

Сидни се намрази за миг, но додаде:

— Странно, бих се заклел, че Хари имаше...

— Синът ни загина. Дълго след като се разведохме. — Сега тя наистина се нуждаеше от водка, но се усмихна уморено. — Няма нищо. Не всички полицаи от Сан Диего знаят за момчето ни. Той беше в самолета на полет 182 на „Пасадена Еърлайнс“. Беше на деветнадесет години. Първа година студент в Калифорнийския университет.

— Искрено съжалявам, госпожо Декър. Аз наистина...

— В онзи ден загинаха децата и на други родители. — Тя пресуши чашата си и добави: — Е, мисля, че трябва да...

— Наистина се чувствам неудобно, че проявих такова любопитство. Бих направил почти всичко, за да изпием по още едно. Моля ви... Патриша.

— Наричат ме Триш — каза тя и тъжно погледна чашата си, после бармана.

Този път той наля *и на двамата* двойни дози, защото познаваше пиячите от пръв поглед.

— Това е клуб и бар за мъже — рече тя. — Този и в Елдорадо.

— Онзи ден играхме голф в „Тамариск“.

— Там не се пие. Това тук е клуб за пиене и хазарт.

После го погледна с онези тъжни очи и Сидни изпита желание да не й задава повече въпроси. Но имаше нещо, за което искаше да попита. Макар и това да не помогнеше за разкриването на убийството на Джек Уотсън.

— Ще вечеряш ли с мен, Триш? Самотен съм тук, в пустинята.

Тя не губи време с третото мартини с водка.

— Колко време ще бъдеш тук?

— До края на седмицата — отговори той.

— Женен ли си?

— Не.

— Вярвам ти. Нямах вид на женен.

— Моля те. Какво ще кажеш?

— А какво да кажа на Хърб? — попита тя, съзерцавайки трепкащото си отражение в чашата с алкохол. — Моят съпруг.

— Можеш да... поканиш и него. Ще ми бъде приятно да вечеряме тримата.

Патриша се изсмя и вдигна глава.

— *Наистина* ли искаш и той да дойде, Сам?

— Ако това е единственият начин да те видя — чистосърдечно призна той и допря коляно до нейното.

Сидни отдавна не бе ухажвал жена, с изключение на някоя случайна полицайка, чието име не можеше да си спомни след три дни. И която също така лесно забравяше неговото.

— Не обикалям ресторантите, когато съпругът ми отсъства от града. Не е прилично. Но не обичам и да вечерям сама. Искаш ли довечера да бъдеш мой гост? Тук, в клуба. Да речем в седем.

Тя погледна часовника си — „Картие Пантер“.

— Ще бъда тук — отговори Сидни.

— Съжалявам, но ще трябва да си сложиш сако и вратовръзка.

— Ще го сторя.

— А сега, трябва да подремна — каза Триш Декър и се изправи, като леко се олюляваше. — Това е нещо, което редовно правя. Като голфа и картите.

Ото беше в игралната зала и наблюдаваше десетина мъже, седнали на застлани със сукно маси, които играеха нещо, наречено Бел Еър джин. Беше му интересно, докато не разбра, че залозите са нараснали на петнадесет цента за точка. Пресметна наум цифрите, записани пред един от играчите, и установи, че този следобед мъжът бе загубил хиляда и двеста долара.

В залата вдясно играеха покер, а малкият бар беше претъпкан. И това беше само един обикновен следобед преди разгара на сезона. Ото реши, че не е готов за такова приключение, макар джобът му да бе пълен с банкноти и излезе навън, където сакът му беше подпрян на

количка за голф. Взе стика и купи дузина топки, после се отправи към моравата.

Когато Сидни го намери, Ото се забавляваше с една дама с която се бе запознал на игрището. Тя беше най-малко двадесет и пет години по-възрастна от Ото и още по-закръглена. Беше облечена в пола за голф, блуза с шарки като великденско яйце и жълта провиснала шапка. Косите ѝ бяха червени и определено имаше нужда от козметик. Носеше големи шестоъгълни очила със сини като слива рамки.

Ото и жената се състезаваха и Сидни разбра, че дори се бяха обзаложили.

— Добре, Фиона — тъкмо казваше Ото, когато Сидни ги намери, — това е шансът ми да изравня. Не стой твърде близо до мен, инак горкото ми сърчице ще започне да подскача и няма да уцеля.

— Ах, Ото! — възкликна дебеланата. — Човек *трябва* да *внимава* с теб!

Сидни видя, че сакът на Ото е натоварен на електрическата количка за голф, паркирана до тревната площ. Количката беше жълта като сака на собственичката си. Имаше радио, електрически вентилатор, насочен към шофьора, и малък телевизор. Зад предната седалка се мъдреше хладилник, който сигурно не съдържаше газирана вода. На тревата стояха две жълти чаши, пълни с някаква кафява смес. Ото явно не бе допуснал пустинния въздух да обезводни организма му.

— Ото, може ли да ви прекъсна за минутка? — извика Сидни.

— Задръж топката, Фиона — каза Ото и вдигна пръст. — Това е деловият ми партньор, Сидни Блекпул. Сидни, запознай се с Фиона Граут.

— Убедена съм, че сте очарован от това, което виждате — рече възрастната дама на Сидни, който се усмихна и кимна.

— Да, добре се забавлявате.

Погледът на Ото вече беше замъглен. Лъхна на ямайски ром в лицето на партньора си, когато му прошепна:

— Сидни, намерих богата мадама! Вдовица е. Живее в Тъндърбърд Хайтс, за бога! Познава Лусил Бол! Не ме откъсвай от нея!

— Ото, не уцелих! — изчурулика Фиона. — Сега имаш възможност да изравниш.

— Остави ме на мира, Сидни — замоли се Ото. — Тъкмо ми провървя.

— Имам страхотна идея — каза Сидни. — Ще се върна в хотела и ще се обадя на полицията в Палм Спрингс. Ще проверя дали Тери Кинсейл отново се е регистрирал за хотелска работа. Ще се обадя и на Харлан Пенроуд, за да разбера дали е направил нещо. Довечера трябва да бъда тук, защото имам среща с бившата съпруга на Хари Брайт.

— Сериозно! Ти си невероятен — каза Ото и загрижено погледна през рамо към Фиона, която поклащайки се, се бе дотътрила до количката, за да си налее още ямайски ром. — Искаш да кажеш, че мога да остана тук и да поиграя?

— Разбира се. Ще можеш ли да се върнеш в хотела, като свършиш?

— Ще взема такси. Освен ако Фиона не пожелае да ме закара. Има чисто нов ягуар, който умира от желание да ми покаже.

— Голяма работа си, Ото.

— Ще се видим по-късно, Сидни. Ако позакъснея, не ме чакай.

После се обърна и забърза към Фиона, която каза:

— Ото, време е да пийнеш нещо.

— О, не — извика той. — Вече съм си изпил дозата.

Последното, което Сидни го чу да казва на топката, която се търкаляше на петнадесет крачки от дупката, пропилявайки шансовете му да изравни, беше:

— Ела си вкъщи, миличка. Татко ти прощава.

— Ах, Ото, човек трябва да внимава с теб! — изкикоти се Фиона и го тупна толкова силно по рамото, че той разля рома върху пуловера си.

Когато Сидни се върна в хотела, на рецепцията го чакаше съобщение от Харлан Пенроуд. Той веднага се отпрати към платения телефон във фоайето и набра номера, но чу само гласа, записан на телефонния секретар: „Здравейте. Тук е домът на семейство Уотсън. Ще отговорим на обаждането ви, веднага щом можем“.

Сидни се отби в ресторанта, хапна една салата, после се качи в апартамента, където полегна на леглото и устоя на изкушението да се обади на обслужване по стаите и да си поръча питие. Беше едва три

часа следобед. Твърде рано. Свърза се с полицията в Палм Спрингс, говори с детектива и получи отрицателен отговор по въпроса за Тери Кинсейл.

Когато лейтенантът го попита за какво става дума, Сидни излъга:
— Правя услуга на семейство Уотсън. Тери Кинсейл е забравил нещо в къщата им.

Задрямваше, когато телефонът иззвъня. Вдигна слушалката и Харлан Пенроуд рече:

— Аз съм!

— Здравсти, Харлан, какво става?

— Никога няма да се досетиш. Намерих Тери!

— Наистина ли? — Сидни провеси крака от леглото и седна. —
Къде е?

— Не знам къде е в момента, но знам къде ще бъде довечера. В „Попас Плейс“. Педерастки бар на магистралата за Катидрал Сити.

— Как разбра?

— Ами открих два бара, в които той се навърта и измислих страхотна лъжа. Всичко в името на дълга, разбира се. Казах на барманите, че един приятел на Тери напуска завинаги Палм Спрингс и иска да му даде ролекса си за спомен. Ще го чака в „Попас Плейс“ в шест.

— Това не е ли прозвучало малко невероятно? *Безименен* приятел?

— Научих, че Тери има много приятели и повярвай, едва ли знае имената *на половината*. Ще се хване на въдицата.

— Вършиш много добра работа, Харлан. Гордея се с теб. Ако Тери се окаже човекът, когото търсим, ще подшушна на господин Уотсън да даде паричната награда на *теб*.

Последва минутно мълчание, сетне Харлан каза:

— Не го правя заради наградата.

— Знам, но...

— Семейство Уотсън се държат добре с мен. Мога да работя при тях, докогато искам, а на моята възраст това е истински късмет.

— Знам, но...

— Не бих искал награда за такова нещо. Правя го заради господин и госпожа Уотсън. И заради Джак.

— Добре, Харлан, ще ти съобщавам какво става.

Сидни затвори и макар да беше три часа следобед, се обади да му донесат голямо уиски. После си взе горещ душ, като се надяваше, че алкохолът и банята ще му помогнат да намали напрежението. Реши да остави в „Гъндърбърд“ съобщение за Ото да го чака пред клуба точно в пет и тридесет. Щяха да послухтят в „Попас Плейс“ и ако хванеха техния човек, денят можеше да се смята за успешно приключил. В случай че Тери не се хванеше на въдицата, Сидни и без това щеше да е със сако и вратовръзка и щеше да отиде да вечеря с Триш Декър.

Изведнъж осъзна, че певецът по радиото му напомня Тед Луис.

*„Не мога да спестя ни долар и нямам пукнат цент.
Но тя няма да се колебае и ще живее на палатка.
Срещнах жена, която е луда по мен.
Не е ли странно?“*

Хари Брайт. Горкият тъп кучи син. Сидни се зачуди дали Триш Брайт е познавала преди Хърбърт Декър. Би се обзаложил, че всичко е станало, докато още е била послушна съпруга на ченге. Всъщност Триш му напомняше за бившата му съпруга Лори. Тенът, изящният профил, леко кривата иронична усмивка. И тъжните очи.

Триш наистина имаше тъжни очи, но никога не би живяла на палатка. Не и тя. Сидни смътно осъзна, че започва да изпитва съжаление към евентуалния убиец. Пригответи се да се задълбочи в тази тъпотия, когато на вратата се потропа и един глас каза:

— Обслужване по стаите, моля.

Уискито и горещата вода го накараха да забрави всичко за три часа. Задряма, без да сънува, и когато се събуди, се изненада, като видя, че слънцето вече е зад планината.

Ото Стрингър започваше да вижда всичко двойно: двойни площадки, двойни топки и двойни Фиони, а това вече беше адски много плът. Играеха на девета площадка. Беше толкова късно, че никой не ги подканваше да си тръгват. Бяха престанали да броят точките и всеки мислеше, че е постигнал върховия резултат от сто и шестдесет,

който Ото дори не можеше да си представи, но за Фиона беше средно постижение.

След литър и половина ямайски ром, блузата на Фиона беше станала лепкава от алкохола и от плодовия сок. Колкото повече пиеше, толкова по-силно тупаше Ото по рамото, когато той кажеше нещо смешно. А вече всичко ѝ се струваше смешно.

На Ото му беше ясно, че този зараждащ се романс може да доведе до нещо и реши, че когато най-сетне тръшне дъртата дебелана в леглото, ще ѝ покаже рамото си, което сигурно бе посиняло от блъскане, и ще ѝ обясни, че не може да се движи, защото има чувството, че е играл петнадесет рунда, разменяйки си удари с Мариан Хагър Великолепния. Но щеше да мине този мост, когато стигнеше до него, както в момента прекосяваше истинския мост над магистралата, на път към девета площадка, където живееше Лусил Бол. Той подуши уханието на грейпфрутови и мандаринови дървета, а Фиона обеща да го запознае с Луси и с Джинджър Роджърс.

— Много пари са хвърлени тук — каза тя, докато Ото изстискваше от нея информация, която би му дала възможност да прецени колко е богата. — Продадох една къща в Тъндърбърд Коув само за четири месеца с един милион долара печалба. Собственикът на „Сан Диего Падрес“ живее тук.

— Добра сума — отбеляза Ото. Чувстваше се в отлично настроение.

— Не е нещо необикновено, като се има предвид имотът — рече Фиона и се оригна.

— Така е — съгласи се той, надявайки се, че не е прегазил един мексикански градинар. Вече бе блъснал двама. Ако подлагаха на тест за алкохол шофьорите на колички за голф, щеше да е в затвора, преди Фиона да се усети, че човек трябва да внимава с него.

— Фиона — каза той, докато тя нагласяваше топката на площадката — красиво място, защитено от езеро с малък остров с три палми, обрасъл с червени азалии, — къщата ти... разкошна ли е? Или предпочиташ по-семпла обстановка?

— Бива си я, Ото — отвърна тя, удряйки топката по-добре, отколкото предишния път. Едно от стъклата на очилата ѝ бе паднало и Фиона присвиваше очи през единствената леща. — Погледни ми

блузата! В ирландските кръчми съм виждала по-чисти покривки за маса!

Втората партида от домашно приготвения коктейл с ямайски ром беше по-силна от първата. Ото изстреля топката към една къща близо до тринадесета площадка, като накара приятен на вид млад мъж по шорти и риза за голф да отскочи към шезлонга си и да се втурне към Ото, който се заклатушка да гони топката.

Младият мъж я ритна към него и извика:

— Заповядайте, господине.

— Благодаря — рече Ото и я запрати в противоположната посока.

— Получаваш безплатен удар — оригна се Фиона. — Всеки път, когато се приближиш до онази къща, получаваш безплатен удар.

— Защо?

— Не може да се приближаваш твърде много. Онзи хлапак е таен агент.

— Там ли живее *той*?

— Да — отговори Фиона, която имаше такъв вид, сякаш всеки момент щеше да заспи.

— Не мога да повярвам! — извика Ото и спря количката насред окосената част между двете дупки, за да огледа хората, които излязоха от задната врата на обикновената къща, после тупна Фиона на свой ред по рамото, изваждайки я от унеса, и прошепна: — Фиона! Това е той! Не, не е той! Да, той е!

— Кой? Хърман Мюнстър ли?

— Да. Току-що се спъна в градинския си маркуч. Той е!

Ото не беше толкова пиян, че да забрави грешките, които бе допускал неведнъж в подобни ситуации. Не искаше да рискува и да пропилее шанса си с Фиона. Беше достатъчно трезвен, за да съзнава, че никога през живота няма да му се предостави друга такава възможност.

Той планира стратегията си по най-добрия начин.

— В онези езера има костур — каза тя. — Обичаш ли да ловиш риба?

— О, да! — ентусиазирано отвърна той. — Много съм запален по риболова.

— Пък аз имам стръв на стената в къщата ми. Купих перуански гоблен от един от най-известните дизайнери в пустинята. И знаеш ли какво се оказа? Боклук, пълен с молци!

— И аз имах такъв гоблен — каза Ото и си спомни как го беше купил за тринадесет долара в Тихуана. Представляваше черно кадифе, на което бе изобразена гола индианка със сомбреро. — Нямам късмет с гоблените.

— А моите молци се превърнаха в *червеи*, преди да разберат къде се намират! Сега имам личинки!

— Уф! — оригна се Ото. — Не бива да имаш гоблен с личинки, Фиона.

— Ако съпругът ми беше жив, щеше да му даде да разбере на онзи малък педераст, дизайнера. Щеше да му насини и двете очи.

— Да ги направи бледоморави или червеникавокафяви, каквито са модерни, не сини. Няма да му подхожда.

И тогава му хрумна как да започне.

— Ти *се нуждаеш* от съпруг, Фиона — каза той и погали стика, пригответяйки се да унищожи купчинката пясък, на която бе нагласил топката си.

— Знам, Ото — въздъхна тя, отваряйки хладилника, за да пресуши остатъка от ямайския ром. — Чувствам се самотна.

— Да! — Ото въздъхна още по-дълбоко. — Не трябва да сме самотни през този период от живота си!

— Недей да говориш така, Ото! Та ти си още хлапе.

И в същия миг вдъхновението осени Ото Стрингър. Макар че никога през живота си не бе пушил, той извади две цигари от нейния пакет и ги пъкна в устата си така както бе направил Пол Хенрайд за Бет Дейвис в любимия филм на майка му. Запали ги, извади едната и нежно я сложи в устата на Фиона.

— Вече не съм млад, Фиона. На външен вид съм на средна възраст, но отвътре се чувствам стар. Плешив съм и съм толкова дебел, че мога да кърмя шест етиопчета едновременно. Но въпреки това вярвам, че подходящата жена може да разпали тлеещата жаравя в мен!

— Ото, запалил си я откъм филтъра. Господи, как смърди!

— Ето, вземи моята, Фиона. Както и да е, *не бива да бъдем сами*.

— Мръкна се, Ото — рече тя, нагласявайки звука на радиото. — Ако не свършим скоро, ще ни трябват миньорски каски.

Ото печелеше време, импровизирайки заедно с Дюк Елингтън.

— „Няма да представляваш нищо, ако нямаш този замах“ — пееше той, като се олюляваше около купчинката пясък, опитвайки се да се стегне, за да удари топката.

— О, щях да забравя, Ото. Отвъд езерото живее Били Дъв!

— Кой е Били Дъв?

— Ох, Ото! — извика тя. — Виждаш ли, още си хлапе! Били Дъв беше велика актриса от нямото кино. Играеше с Дъглас Феърбанкс.

— Стар съм, Фиона! *Моля те*, не ми говори така, сякаш съм болен от варицела.

Усещаше, че я изпуска. Цяла седмица имаше чувството, че артериите му ще атрофират, а сега изведнъж се почувства като сополиво хлапе. И като мислеше за всичко друго, но не и за голфа, замахна със стика и изпрати топката на двеста и тридесет метра.

— Казах ти, че си млад, Ото. Мислиш ли, че един възрастен човек може да удари топката толкова силно?

— О, по дяволите! — изруга той, отбелязвайки най-доброто си постижение на голф през живота си. — По дяволите, Фиона!

Когато най-сетне се дотъртриха до осемнадесета площадка, слънцето отдавна бе залязло зад Сан Хасинто и игрището тънеше в сумрак. Загубиха пет топки, докато стигнат до затревената площ. Рекорд за деня, през който бяха загубили общо двадесет и шест топки.

Ото се вторачи меланхолично в редицата дантелени, конусовидни дървета. Беше започнал дори да харесва финиковите палми и всички останали растения, в които топките му се бяха заплели, когато установи, че това може да е големият му шанс. Разполагаше с няколко минути, за да превърне лайнния си живот в бляскав парад. При мисълта, че още години наред ще обикаля улиците на Холивуд, му се доплака.

Той усили звука на радиото, когато най-сетне паркира количката до моравата. Залитайки, Фиона се втурна към площадката, намираща се на двеста метра вляво. Ото започна да приглася на класическото изпълнение на Джордж Гершуин, което звучеше по радиото. Измисли собствен текст, гледайки замислено Фиона, която удряше каквото ѝ попадне, повтаряйки: „Да ти го начукам!“, когато топката ѝ тупнеше върху бетона и излетеше към Малибу, и казваше: „Сбогом и попътен вятър, малко копеле!“.

— „Как само носиш шапката си“ — с цяло гърло изпя Ото, а Фиона нагласи очилата си, които бяха паднали на върха на носа от силата на чудовищния удар. — „Как само унищожи купчинката пясък“ — проточи Ото и това беше самата истина.

След като Фиона свърши с лудориите си, площадката приличаше на яма от ядрена бомба.

— Ох, Ото! — извика тя. — Мисля, че никога досега голфът не ми е доставял такова голямо удоволствие! Ще удряш ли?

Той спря да пее и отговори:

— Не мога, Фиона. Не ми останаха топки.

— Е, това не знам.

Тя му намигна и сърцето му подскочи. Все още имаше шанс!

— Хей, хайде да пийнем нещо в бара! Рано е да се прибиращ.

— Добре. И без това живея наблизко.

— *Много бих искал да видя дома ти!* Не ме е страх от стената с червеите. Трябва ти мъж в къщата.

Беше почти тъмно, когато се върнаха в стаята на отговорника, където предадоха на Ото съобщението от Сидни Блекпул. Той реши, че ако съумее да поддържа огъня на този романс, това вероятно ще стане на игрището за голф. Имаше усещането, че и утре отново ще играе, затова каза на управителя:

— Дайте ми още дузина топки, ако обичате. Все едно каква марка. Нека да са оранжеви. По-лесно се забелязват във водата.

Управителят беше същият, който му продаде предишната дузина. Сложи топките на плота и попита:

— Ще играете ли с тях или предпочитате да ги изгубите?

Докато вървяха към бара, Ото каза:

— Не мисля, че онзи тип беше много остроумен.

— Те просто не разбират колко болезнена може да бъде тази игра за хора като нас — утеша го Фиона. — Забрави за него, Ото.

От радиостанциите, излъчващи стари мелодии, се разнасяше танцувална музика. Кармен Миранда пееше: „Чика чика чик! Чика чика чик!“ и Фиона Граут спря във фойето и изтанцува няколко стъпки самба, подскачайки, колкото можеше да се очаква от дебела, възрастна и пияна жена.

— Делят ни *цели векове*, Ото — тъжно каза тя.

— Знам тази певица! — провикна се той. — Чакай да си помисля. Тя беше онази с плодовата салата на главата. От черепа ѝ стърчаха ябълки, банани и кокосови орехи. Знам *доброто* старо време, Фиона.

И двамата си поръчаха ямайски ром и подозрителният барман, който никога не би сервираше на такава двойка пияници в публичен бар извън клуба, ги изгледа кръвнишки.

Фиона шумно засмука от питието си, още преди Ото да получи своето. В бара имаше трима мъже. Разказваха си вицове и заплашваха да осуетят плановете на Ото. Не можеше да разбере защо гласовете на тримата го дразнеха толкова много. Всъщност, вбесиха го дотам, че забрави трите гениално съчинени многозначителни фрази, които щеше да каже на Фиона, за да разгорещи страстите.

Единственото, което можа да измисли, беше:

— Фиона, хайде довечера да се срещнем. Само ти и аз.

— Среща? О, не мога, Ото!

— Тогава хайде утре да играем голф! — отчаяно изрече той.

— Утре? — Тя остави чашата си на бара, но забрави да извади сламката от устата си и добави: — Утре ще играя с друга двойка. И с годеника ми.

— *Годеник?!*

Сигурно щяха да чуят вика на Ото чак в Минерал Спрингс, ако не беше силният вятър.

— Да, Ото, аз съм сгодена. През декември ще се омъжа и ще прекараме медения си месец на Бахамските острови, в къщата на сина му. На Коледа ще се запозная с внуците му.

— Фиона!

Ото не можеше да повярва на ушите си.

— Инак с удоволствие бих се срещнала с теб довечера, Ото. Много си забавен. Бих искала да играеш голф с годеника ми и с мен. Казва се Уилбър. Ще ти хареса.

Ото Стрингър бе в състояние единствено да съзерцава рома си, докато Фиона отново започна да сърба шумно, блажено неосъзнаваща, че току-що торпедо бе взривило кораб, минаващ в нощното море, и бе оставило само мазно петно на повърхността.

Шегаджиите продължаваха да си разказват вицове. Единият беше на възрастта на Ото, а другите двама — петдесетгодишни. Току-

що бяха разказали вица за разликата между еврейската принцеса и желето. Желето мърдало, когато го ближеш. После разказаха за кръстоската между мексиканец и мормон — получава се гараж, пълен с крадени стоки. И сега бяха започнали втори виц за чернокожите джебчии в Тексас, които наричаха „кюмюр“.

И това напомни на единия, че наскоро се бе случило нещо смешно.

— Само почакайте да чуете това — каза той. — Някакъв *африканец* искаше да стане член на клуба. Бил известен и мислел, че няма да му откажат.

— Кой беше? — пиянски се обади Ото. — Гари Играча?

— Какво? — попита мъжът и го погледна.

— Имат предвид някакъв цветнокож кандидат — прошепна Фиона.

— О, *това* ли имат предвид? — рече Ото, намръщен като Бигелуу Бобровата опашка. — Искаш да кажеш от онези, дето носят пилешки кокали вместо бижута? Такъв ли, Фиона?

— Съжаляваме, че ви обидихме — каза мъжът. — Мислех, че сме сред приятели.

— Да сте ме обидили? — войнствено отвърна Ото. — Аз не съм евреин, нито мексиканец или негър. И със сигурност не съм *член* на този клуб.

После, изпитващ неистово желание да излъже, Ото добави:

— Но ще ви кажа какъв съм. Аз съм демократ. И мисля, че Роналд Рейгън е толкова стар, че смята, че Алцхаймер е името на държавния секретар. А по време на дебатите с Мондейл напомняше на герой от филмите на Джейн Уайман. И ще балансира бюджета, когато Джеси Джексън отиде на лов за катерици с Националната ловджийска асоциация, а Джейн Фонда стане член на организацията „Дъщери на Американската революция“.

Тримата веселяци измърмориха нещо, изпиха питиетата си и се приготвиха да си тръгват, когато Фиона се обърна към Ото и попита:

— Какво ти става? Какви ги говориш?

— Не знам, Фиона — чистосърдечно призна той. — Това беше най-лошото, което можах да измисля. Дори не съм демократ! Вероятно се опитвах да предизвикам скандал.

— Ромът размътва главата. По-добре се прибирай, Ото. Но се радвам, че се запознах с теб. Беше много забавно.

— Наистина *се държа* като побъркан! Непрекъснато разказвам едни и същи смешки, но на място като това те *звучат* съвсем различно!

— Мнозина от хората тук сами са спечелили парите си — информира го тя. — И имат право да играят голф с когото си искат.

— Да, но тяхното право не е *право*.

— Ти си пиан, Ото. Дрънкаш глупости.

— Може би трябва да се прибера вкъщи.

— Имаш *това* право — каза тя. Говореше като ченге.

— Е, денят наистина ми хареса — рече той и целуна възрастната дама по бузата. — Човек *трябва да внимава* с теб, Фиона.

Сидни Блекпул вече чакаше пред клуба, когато Ото се появи, влачейки се отчаяно със сака си.

— Изглеждаш като Арнолд Палмър, когато загуби финала на Откритото първенство на Съединените щати — рече Сидни. — Какво друго се случи, освен че си се натряскал? Господи, какво пи? Пуловерът ти е кафяв. Сутринта беше жълт.

— Опитвал ли си някога да караш количка за голф и да изпиеш два литра ямайски ром с някой, който непрекъснато те удря по рамото?

— Но защо си толкова намръщен? Лошо ли ти е?

— Не знам, Сидни. В Холивуд съм твърде стар. Тук съм твърде млад. Там съм републиканец. Тук съм демократ. Там мечтая за всички онези неща, които парите могат да купят. А тук разбирам, че колегите ни не могат да купят някои неща, *дори да имат* пари.

— Добре ли си?

— Щом получиш онази длъжност при Уотсън, може да играем голф, използвайки корпоративното му членство. Но там няма да бъдат момчетата от Грифит Парк, с които играем в събота.

— Какво се случи в бара?

— И всичките те са ченгета. От *моята* черга.

— Предполагам, че ще ми разкажеш какво е станало.

— Само мога да ти кажа, че искам да се прибера в Холивуд, където животът е безсмислен, но поне *предсказуем*.

15. ПАТСИ

Влязоха в „Попас Плейс“ само десет минути преди срещата в шест с Тери Кинсейл. В пустинята вече се мръкваше.

Питиетата в щастливия час бяха най-евтините в тази част на долината. Сипваха ги трима бармани, които почти нямаха време да събират бакшишите. Посетителите бяха шумни и емоционални, каквито често се срещаха в оживените педерастки барове. Сидни набързо ги преброи и установи, че там пият двеста човека. Заведението беше само за правостоящи.

— Трябва да се разделим, Ото. Няма смисъл дори да се опитваме да получим питие в тази блъсканица.

— Пих достатъчно — навъсено отговори Ото.

— Мислиш ли, че ще можеш да го познаеш по снимката?

— Не знам дали бих познал и бившата си съпруга. Втората. Първата не я познах, когато я видях.

— Бих искал да ти поръчаме кафе.

— Нужно ми е отрезвително заведение.

Детективите успяха да намерят място в средата на оскъдно осветеното помещение и започнаха да оглеждат тълпата — смесица от професионалисти, бизнесмени, работници и неколцина морски пехотинци и рокери. Имаше множество млади русокоси красавци, чиито лица не можеха да видят ясно. Весела група мъже накара Ото да се сниши над маса, където всеки седеше на коленете на другия. Бяха организирали състезание. Участници бяха малки пластмасови самонавиващи се играчки, които подскачаха от единия край на масата до другия. Играчките представляваха пластмасови пениси. На всеки бе поставен отличителен знак с цвета на собственика. Игривите пениси бяха украсени със сини панделки, картички за Деня на Свети Валентин и малки снимки на любовници.

— Е, това поне ми напомня за Холивуд — каза Ото. — Ако видя търговския представител на „Уилям Морис“ ръка за ръка с

Хилсайдските удушвачи, *ще знам*, че съм си у дома.

Седемдесетгодишен мъж с опечалено лице и увиснала челюст гледаше с надежда момче с весела усмивка, облегнало се на стената. Младежът беше облечен в широка туника. Намигна на стареца, който отвори уста и без да издава звук, изпя думите на песента, звучаща по радиото. Марлене Дитрих пееше „Отново се влюбвам“ от „Синият ангел“.

— Той дори прилича на Дитрих — отбеляза Сидни.

— Но гласът му е малко по-плътен — прошепна Ото. — Нищо няма да излезе, защото ще припадна. И ако припадна, страхувам се, че ще се събудя в мотел „Меден месец“ в робски окови и къса поличка на балерина. Тук има повече педали, отколкото в английски пансион за момчета.

— Ще останем един час. Може да се окаже важно.

— Знам, знам. Само дето изпитвам опасения относно този случай. Разследването не е обикновено. Тук става нещо странно, при това не само в този бар.

— И ти го усещаш, нали? — каза Сидни и това го изненада.

Ото не беше объркан баща, загубил син. Само се беше развеждал два пъти, бе служил шестнадесет години в полицията и страдаше от кризата на средната възраст и от хронично изтощение. Ото беше само един обикновен детектив от голям град.

Чакаха един час и тъкмо се наканиха да тръгват, когато Ото сграбчи партньора си както патрулиращо ченге сграбчва пияница и каза:

— Сидни! Това е *той*!

Младият мъж беше облечен в дрехи на Калвин Клайн и имаше изискан педерастки вид на морски пехотинец. Това означаваше, че бялата му памучна фланелка не беше купена от пазара. Джинсите не бяха „Ливай Строс“. Коженото му яке не беше от Американските военновъздушни сили. Прическата му обаче беше като на морски пехотинец, но изрусена на кичури. Двете ченгета веднага огледаха хората наоколо, но младежът беше сам.

Момчето явно не знаеше с кого трябва да се срещне и стоеше на видно място в средата на заведението, така че пратеникът на забравения любовник с ролекса да може да го забележи.

Тери Кинсейл погледна часовника си, който не беше ролекс, сетне нервно огледа посетителите.

Сидни се приближи до него и каза:

— Здравсти, Тери. Това съм аз, Сид.

— Сид?

Косата му имаше червеникав оттенък, а ушите му бяха малки и прилепнали до главата. Беше по-висок от детективите и изглеждаше в добра форма, досущ професионален състезател по тенис. Щеше да бъде много трудно да го обработят в тази обстановка и двете ченгета си дадоха сметка за това.

— Фил ме помоли да ти дам ролекса, Тери.

— Познаваме ли се? — попита момчето, като се вторачи изпитателно в Сидни.

— Не си ли спомняш, Тери? Това е малко обидно.

— Съжалявам. Може би *трябва да си спомням*, но...

— Ти беше с Фил, когато се запознахме в къщата му в Палм Спрингс.

— Фил...

Тери се замисли. Беше му нужна малко помощ да се сети. Сетне погледна с надежда Сидни.

— Това е моят приятел Ото — каза детективът, когато партньорът му разбута с лакът тълпата новодошли, които се блъскаха така, че имаше опасност да му счупят ребрата.

— Здравсти, Тери — рече Ото. — Много съм чувал за теб. Само почакай, докато видиш ролекса. Сидни, да излезем отгук, освен ако скоро не раздадат кислородни маски. Едва дишам.

— Добре. Да вървим, Тери.

— Къде? — попита младежът, но ги последва. — Къде е часовникът?

— В къщата на Фил. Той живее близо до клуба по тенис. Не си ли спомняш?

— Той там ли е?

— Фил ще се жени — каза Ото.

— За момиче?

— Да. Вече няма да може да се среща с теб, но иска да имаш нещо, което да ти напомня за него.

— Разбира се, сещам се кой е Фил! — възкликна момчето, като се плесна по челото. — Съжалявам, че бях забравил. Откровено казано, в период на прочистване съм. Миналата година доста се дрогирах.

— Мога да ти кажа, че и с алкохола се постига същият резултат — искрено подхвърли Ото.

Младежът явно се разочарова, когато видя тойотата на Сидни. Фил и ролексът го бяха накарали да очаква по-богат пратеник с нови перспективи.

Ото се смести на задната седалка, оставяйки Тери да седне отпред. Сидни подкара към Палм Спрингс, без да знае точно къде се намира участъкът, освен че е близо до летището.

Когато завиха след пътния знак за летището, момчето каза:

— Хей, това не е пътят за клуба по тенис! Карате в грешна посока!

Ото протегна лявата си ръка и му показва полицейската си значка, а с дясната го хвана за рамото.

— Спокойно, момче. Ние сме полицаи от Лос Анджелис и искаме да поговорим с теб.

— Полиция! Хей, чакайте малко!

— Не мърдай, инак ще заспиш за известно време — рече Ото и го стисна за гърлото, а Сидни настъпи газта, за да осуети всякакви помисли за скок от колата. После натисна младежа с дясната си ръка, докато шофираше с лявата.

— Но какво искате от мен?

Сидни лесно намери участъка. Спря на паркинга и загаси двигателя и фаровете.

— Имаш право да мълчиш. Всичко, което кажеш, може и ще бъде използвано срещу... — започна Ото.

— Хей, изобщо *не ми пука* за това! — извика Тери. — Искам да знам какво мислите, че съм направил!

— Тихо, синко — рече Сидни. — След няколко минути ще ти кажем.

Ото махна ръката си от гърлото на младежа и продължи да му чете правата, сложил ръка на ключалката на вратата. Тери отчаяно се отпусна на седалката.

Отговори на всички необходими въпроси за конституционните си права, после каза:

— Нямам какво да крия, господине. Само искам да приключим с тази история, каквато и да е тя. Всъщност, щях да идвам в този участък, за да се регистрирам за хотелски служител. Дадох ми работа като пиколо. Вече не употребявам наркотици и имам нов апартамент и нов съквартирант. Нямам какво да крия.

— Да влезем в участъка, Сидни — предложи Ото.

— Първо няколко въпроса — рече Сидни. — Да поговорим за минута. Кажи ни, Тери, кога се запозна с Джак Уотсън?

— За Джак ли става дума? Ох! — въздъхна момчето. — Помислих, че някой, с когото съм се дрогирал миналата година, се е оказал ченге от отдел „Наркотици“.

Младежът се успокои дотолкова, че изглеждаше почти доволен, което разочарова двамата детективи.

— Трябваше да се свържа с полицията веднага щом чух, че Джак е бил убит. Да не би да е престъпление, че не съм в течение. Не знаех нищо за смъртта му. Бях по-потресен от всички останали.

— Къде се запознахте? — попита Ото.

— В една дискотека.

— За хомосексуалисти?

— Не, обикновена. Не съм хомосексуалист.

— Разбира се, че не си.

— Е, не съвсем. Миналата година ми трябваха пари. Направих каквото е необходимо, за да си ги набавя. Но не съм хомосексуалист.

— Добре. И така, запознал си се с Джак. Как стана това?

— Ами разговаряхме в бара. Кои момичета изглеждат добре и за други такива неща. Той беше на моите години. Приятно момче. Колежанин. Закара ме вкъщи. Сприятелихме се.

— Дрогирахте ли се заедно? — попита Ото.

— Той не употребяваше наркотици. Може би пушеше по малко марихуана.

— А амфетамини? — попита Сидни.

— Не и Джак! Признавам, аз употребявах амфетамини. Смърках ги. Не се боцках.

— Откъде ги взимаше?

— Познавах един рокер от Минерал Спрингс. Викат му Голямата стъпка. Отивах при него, когато се нуждаех от амфетамин.

— Колко време бяхте приятели с Джак?

— Около шест месеца. Докато умря. Бях потресен, не лъжа.

— Често ли се виждахте?

— Два-три уикенда в месеца.

— Всеки път, когато той дойдеше в Палм Спрингс?

— Предполагам.

— Спал ли си у тях?

— Не.

— А той спал ли е при теб?

— Не и през цялата нощ. Не.

— Господи, заболя ме главата — възкликна Ото. — Ще повърна върху хубавото ти яке. Освен това ще те арестувам за *убийство* и ще оставя ченгетата от Палм Спрингс да разнищват случая. Не се будалкай с нас! Ти и Джак бяхте любовници, нали?

— Не. Аз не съм хомосексуалист.

— Все пак... сте имали някакви преживявания заедно — каза Сидни.

— Предполагам — отвърна момчето.

— Той говореше ли за годеницата си?

— Не искаше да се жени. Семейството му настояваше. Казаха ми, че баща му бил много властен човек.

— Джак харесваше ли те? — попита Ото.

Младежът се поколеба за секунда. Престана да гледа ръцете си, обърна се към Сидни и каза:

— *Много повече*, отколкото аз го харесвах. Човече, тогава водех бурен живот. Джак беше сериозно момче. Имаше толкова много проблеми с баща си и с плановете за сватбата, че... Разбихах, че аз и Джак няма да стигнем доникъде. Само щях да си навлека неприятности и не исках да имам вземане-даване с баща му. Но той... Джак много ме харесваше. Винаги ми се обаждаше от колежа. — Тери сподави вълнението си и добави: — И аз го харесвах. Джак беше добър приятел. Никога не бих му сторил зло.

— Разкажи ни за нощта, когато Джак беше убит — каза Сидни.

— За нощта, в която беше убит?

— Синко, имам чувството, че съм по-опасен от арабин с камион, пълен с динамит — прошепна Ото в ухото му. — Търпението ми се изчерпа. Ти си бил в поршето му в онази нощ!

— Знаете за това? — учуди се младежът и този път наистина *не* издържа. — Затова напуснах Палм Спрингс! Уплаших се, че може да стане нещо такова. Да, бях в колата му, но *той* не беше с мен. Не знам какво му се е случило в онзи каньон.

— Защо взе колата на Джак?

— Излъгах го. Каза ми, че в онази нощ икономът му ще отсъства от града. Искаше да прекарам нощта с него.

— Продължавай, Тери — подкани го Сидни.

— Отидох в къщата и му казах, че трябва да взема сестра си от летището. Излъгах го, че неочаквано пристига в града и се налага да взема колата му. Казах, че ще я закарам в хотела, ще се върна и ще спим... ще прекараме нощта в къщата му. И той ми даде ключовете за поршето. Щеше да ме чака. И повече не го видях.

— *Какво* направи после? — попита Ото.

— Ами...

— Продължавай, Тери — спокойно каза Сидни.

— Искях да се изфукам с колата пред един човек.

— Кой?

— Един човек, когото познавах. Беше в града за два дни. Морски пехотинец, с когото се запознах в... педерастки бар. Харесвах го повече от всички останали. Той беше най-добрият ми приятел. А сега си спомням само името му. Кен. Това прави хероинът с теб, като се друсаш толкова много, колкото аз тогава.

— И какво правихте ти и Кен?

— Отидохме да купим амфетамини. Обадох се на Голямата стъпка, но никой не отговори. Затова отидохме в къщата му в Самотния Каньон. Пристигнахме там, точно когато той се връщаше отнякъде. Няма амфетамини, но да сме седнели в колата да почакаме. Ала скоро дойде онзи, *другият* рокер. Огромният, чернокожият. Имаше пушка! Каза, че ако не се разкараме, ще ни убие и ще нахрани кучетата си с нас. И ние *бързо* се ометохме.

— Продължавай. Справяш се отлично — каза Ото.

— Не мога да продължавам. Това е всичко. Закарах Кен в педерасткия бар и върнах колата на Джак. Той не беше в къщата,

затова паркирах поршето на улицата и оставих ключовете в спалнята му.

— Как успя да го направиш, по дяволите? — попита Ото.

— Имах ключове от къщата. Всъщност, Джак ми каза, когато се върна, да вляза направо и...

— И какво?

— И... да се приготвя за леглото, защото той... вече ще е там. Само че *го нямаше*. Погледнах в гаража и видях, че колата на баща му също я няма. Онзи ролс-ройс, който Джак мразеше. Предположих, че е тръгнал да ме търси.

— А сега, мисли много внимателно — рече Сидни. — Джак знаеше ли, че понякога купуваш амфетамини от Самотния Каньон?

— Не е необходимо да се замислям. Знаеше, защото втория път, когато отидох там, той дойде с мен. Закара ме с поршето си.

— Нали каза, че не употребявал наркотици?

— Не беше наркоман. Аз го помолих да ме закара. Казах му, че ако ме заведе там само веднъж и ми даде назаем пари за дрога, ще отида в център за лечение на наркомани, ще се пречистя и никога повече няма да се друсам. Обещанията, които дава всеки наркоман.

— И колко време преди смъртта му беше това?

— Може би три седмици.

— А Джак знаеше ли, че *не си се излекувал*? — попита Сидни.

— Знаеше, но не искаше да го приеме. Преструваше се, че ми вярва. Всичко беше преструвка. Така се държахме един с друг.

— Чакай малко — каза Ото.

— Моля?

— Нищо. Продължавай с разказа.

— Това е краят на историята. От къщата на Уотсън отидох пеша в педерасткия бар в Палм Спрингс, където бях оставил Кен. И прекарахме нощта заедно. След няколко дни прочетох какво се е случило с Джак.

— И какво си помисли?

— Помислих, че сигурно е тръгнал да ме търси с ролс-ройса и може би някой рокер го е застрелял и е бутнал колата в каньона. Всички те имат оръжия. Всички са смахнати дрогирани зверове!

— И въпреки това не се обади на полицията в Палм Спрингс? — попита Ото.

— Те започнаха да разследват бандата „Кобра“, веднага щом гръмна версията за отвличане. И няколко дни след смъртта на Джек по телевизията казаха, че ФБР се оттегля от случая и че най-вероятните извършители са рокерите. Какво повече можеш да им кажеш?

— Например, за човека, от когото си купувал амфетамини. Голямата стъпка. Може би Джек е отишъл да те търси при него и са го очистили. Можеш да им кажеш *това* — рече Ото.

— Уплаших се! Не исках да се забърквам в убийство с бандата „Кобра“ или с някой друг!

— А наградата?

— Каква награда?

— Не знаеше ли, че господин Уотсън е обявил награда?

— Кога?

— Около седмица, след като е било намерено тялото. След като ФБР вече се е било оттеглило.

— Тогава вече бях напуснал града. Отидох за няколко месеца в Маями Бийч и работих в един хотел. После се върнах в Калифорния и получих работа в Ла Джола. Не съм чул за наградата. Колко е?

— Петдесет бона — отговори Ото.

— Петдесет... Да вървим! — извика младежът.

— Къде?

— В участъка. Искам да дам показания. Искам да запишат името ми в полицейските досиета! Ако е Голямата стъпка, аз заслужавам наградата! *Да вървим!*

Ото се облегна назад и се хвана за главата. Тя пулсираше от болка. Сидни запали цигара и се вторачи през страничния прозорец в полицейския паркинг. Тери Кинсейл изскочи от тойотата. Изгаряше от нетърпение да влезе в списъка с кандидатите за парите. Страхът му от бандата „Кобра“ и от ченгетата от отдел „Убийства“ бе изчезнал.

— Ела тук, Тери — повика го Сидни. — В колко часа беше в онзи каньон, където те уплаши чернокожият рокер?

— Не знам. Това беше преди повече от година.

— Опитай се да си спомниш — уморено въздъхна Сидни. — В колко часа излъга, че ще каца самолетът на сестра ти?

— В десет. Спомням си, че казах десет.

— И в колко часа взе поршето?

— Може би някъде към девет и петнадесет.

— И отиде в педерасткия бар, и намери морския пехотинец. Колко време продължи това?

— Вероятно час и половина.

— И какво правихте после с морския пехотинец?

— Поседяхме на паркинга. Решихме да си купим амфетамини. Обадох се на Голямата стъпка, но никой не отговори и...

— Колко време продължи това?

— Петнадесетина минути.

— И сетне?

— Сетне отидохме в Минерал Спрингс.

— Пристигнахте в Минерал Спрингс около полунощ или дори по-късно, така ли?

— Предполагам.

— И не видях ли горящ ролс-ройс някъде вляво от каньона, докато се качвахте по хълма?

— Шегувате ли се?

— Добре. Тогава по някое време, след като си потеглил от каньона, Джак Уотсън е бил там да те търси.

— Може би.

— Качи се в колата, Тери. Ще те закарам у вас.

— Искам да отида в участъка и да дам показания...

— Утре ще им ги предам — прекъсна го Сидни. — Голямата стъпка не е застрелял никого. Той има много добро алиби, подкрепено и от свидетел.

— Кой е свидетелят?

— Онзи, едрият, чернокожият рокер.

— Вероятно са го направили *двамата*?

— Чернокожият е съобщил *за теб* в полицията няколко дни, след като е била намерена колата. Двамата се обвиняват взаимно. А сега, качвай се в колата да те закарам у вас.

Младежът пристъпи унило към тойотата, качи се и тръшна вратата.

— Аз искам наградата, ако рокерите имат нещо общо с тази история — заяви той. — Искам да започна нов живот!

— Всички го искаме — рече Сидни и включи двигателя.

Оставиха Тери Кинсейл и отидоха право в хотела, защото Ото не се беше чувствал толкова зле, откакто втората му съпруга бе взела къщата и колата наведнъж.

— Не ме буди, когато се върнеш, Сидни. Дори, ако се окаже, че бившата съпруга на Хари Брайт е убийцата и съучастничката ѝ е Фиона Граут. Бих го повярвал веднага. Това място е по-шантаво и от Холивуд.

— В този случай няма никаква логика, *от която и страна* да го погледнеш.

— Той не се е застрелял *сам*, Сидни. Може да му е било адски тъжно, че приятелят му го е измамил, но не се е самоубил. Знаеш под какъв ъгъл е изстрелян куршумът. Пък и Джак си е служел с дясната ръка. Ако се опитваш да докажеш, че се е самоубил, откажи се.

— Знам. Тогава остават Кой Брикман и Хари Брайт.

— Разбира се. Или е бил някой стопаджия, когото Джак е качил, след като не е могъл да намери Тери. И стопаджията се е оказал убиец. *Застрелял* е момчето, бутнал е колата и... Не знам, Сидни. Трябва да си лягам.

— Ужасно ще закъснея, докато стигна до „Тъндърбърд“. По-добре да измисля някакво извинение. Утре ще се видим.

Ото тръгна, после изведнъж се обърна и извика:

— Сидни! Чакай малко! Щях да забравя. *Хрумна ми нещо*, когато Тери разказваше за Джак. Може би идеята е налудничава, но...

— Казвай.

— Тери и Джак се престрували и взаимоотношенията им били чиста преструвка.

— Да?

— Когато било изтощено от жегата, ченгето от Минерал Спрингс помислило, че песента е „Преструвай се“. После реши, че е „Вярвай“. И аз си мисля, че ако свържем двете, ще стане „Преструвай се и вярвай“... Може би изпадналият в делириум полицай е чул онази, другата стара песен.

— „Преструвай се и вярвай“?

— Да.

— Ото, нали ти казах, че ще станеш първокласен детектив от отдел „Убийства“!

— Утре можем да изслушаме песента. Но като се замисля, не знам дали това означава нещо.

— И аз не знам, но това е най-добрата новина за днес.

— Щастлив съм, когато и ти си щастлив. Лека нощ, Сидни.

— Приятни сънища, Ото.

* * *

Сидни пристигна в крайградския клуб „Тъндърбърд“ в девет часа. Спря пред будката на пазача и каза:

— Аз съм Сам Бентън. Имам уговорка да вечерям с госпожа Декър. Записала ли ме е?

Пазачът потърси името му в списъка и отговори:

— Да, господине. Приятна вечер.

Сидни паркира и влезе в ресторанта.

— Госпожа Декър? — попита салонната управителка. — Каза, че ще ви чака в бара. Това беше преди известно време.

Сидни отиде в бара и барманът рече:

— Да, познавам госпожа Декър. Тя стоя тук повече от час. Съжалявам, господине.

След пет минути Сидни караше по улиците на „Тъндърбърд“. По регистрационния номер на колата ѝ прецени, че Патриша живее някъде около игрището за голф. Нямахше много улици и в девет и петнадесет намери къщата. Два часа по-късно след уговорката за вечеря той позвъни на вратата ѝ, надявайки се, че вътре няма прислужници или иконом.

Вратата се отвори. Патриша беше малко изненадана и много пияна.

— Отдавна не са ми връзвали тенекия. Това е сигурен знак, че губя чара си. Как намери къщата ми?

— Попитах пазача.

— Не е трябвало да дават домашния ми адрес, без да ми се обадят.

— Убедителен съм. Моля те, може ли да вляза?

— Първо да чуя извинението ти. Имам нужда да се посмея.

— Задряхмах. Не поръчах да ме събудят, защото не предполагах, че ще спя повече от час. Трябва да е от въздуха в пустинята. Чувствам се изтощен.

— Историята ти не е много забавна. Звучи твърде достоверно. Е, може би следващия път. Сега трябва да помоля непознатия мъж да ми пожелае лека нощ.

— Не съм непознат. Познавам те от години.

— Е, *срещали сме се* някога.

— Моля те! Само едно питие. Чувствам се много нещастен.

— Добре, едно питие за магистрала 111 — каза тя, отвори широко вратата и направи две несигурни крачки. — Бях си облякла новия кожен костюм за теб. Сега ме намираш по пижама.

Не беше точно пижама, а сребриста нощница пенъоар, произведена в Италия и продавана само в Бевърли Хилс. Беше дълга до глезените и имаше дълбоко изрязано деколте на гърба и отпред. Оскъдно облекло, когато трябва да забавляваш непознати, но на Патриша изглежда не й пукаше. Сидни предположи, че не е първият мъж, с когото тя се среща, издокарана така, докато съпругът ѝ пътува. Може би дори не беше първият за седмицата.

Интериорът беше в пустинен стил. Само бледи цветове, пастелни тонове и графики, поставени в стъкло и в рамки, подбрани не тематично, а за да подсилят оттенъка на материите, килимите и тапетите. Сигурно струваше поне стотина хиляди долара. Не беше изискан, но бе приветлив като за втори дом. Имаше втори, трети или пети домове за развлечения и лек живот. Един член на клуб в пустинята, европейски индустриалец, притежаваше тридесет и една резиденции, всяка кръстена на определен вид сладолед.

— Налей си — каза Патриша и посочи барчето, после се дотътри до канапето, където я чакаше цяла гарафа с водка.

Сидни не намери „Джони Уокър“ с черен етикет, но имаше шотландско уиски „Къти Сарк“ в изобилие. Сипа си четири пръста, поколеба се, после наля още малко и пусна кубче лед.

— Виждам, че часът не е за аматьори — отбеляза тя.

— Не съм пил цял ден.

— И искаш да наваксаш изведнъж, така ли?

Патриша вече фъфлеше и се олюляваше, макар да седеше на канапето. Сидни нямаше намерение да навакса. Не и с нея. Не и тази

вечер.

— Не мога да кажа колко много съжалявам за вечерята — рече той.

— Вече ми го каза. Направи ми услуга. И без това трябва да отслабна.

— Не искам това да стане заради мен.

Сидни наблегна на уискито. Трябваше да се напие, но не *много*.

— Е, за какво ще говорим? За старите дни в Южното районно управление? Работил ли си в Северното? Искан Харри да работи там. Но беше твърде изискано за него. Казваше, че трябвало да си слага копринени чорапи. А той, разбира се, не беше такъв.

Патриша пи за това, сетне понечи да остави чашата, но пак отпи.

— Защо дойде в пустинята? — попита Сидни, като си помисли, че трябва да намали музиката. Звучеше онази радиостанция от Палм Спрингс, която пускаше стари хитове.

— Съпругът ми настоя да дойдем тук. Поне за през зимата. Климатът облекчава артритата.

— О, да — съгласи се Сидни и осъзна, че хълца. Не трябваше да го прави.

— Обзалагам се, че ще попиташ — ухили се тя.

— За какво?

— На колко години е. Хърбърт е двадесет и девет години по-стар от мен. Но няма да ти кажа на колко съм аз.

— Ти си колкото Лий Ремик.

— Чудя се кой й прави козметичните операции. Аз ходя при лекаря, който разкроява именитата ни съседка, Бети Форд.

Фикс идеята й относно възрастта накара Сидни да прецени годините й. Патриша вероятно беше на четиридесет и пет. И след като той се чувстваше на шестдесет, на колко ли се чувстваше *тя*?

— Е, за какво друго да поговорим?

Патриша не уцели пепелника от оникс с цигарата си.

— Трудно е да си спомня много неща за Харри — подхвърли Сидни. — Напуснеш ли работата, забравяш удивително бързо.

— И аз съм го забелязала.

— В Сан Диего ли се запозна с настоящия си съпруг?

Тя кимна.

— Докато пазарувах в „Долината на модата“. Не че съпругата на едно ченге може да си купи нещо наистина модно. Беше любов от пръв поглед. Видях мазератито му и се влюбих.

Очите ѝ го шибнаха като камшик. Погледът ѝ беше предизвикателен, защото беше ясно, че цял живот бе изпитвала угризения. Също като Сидни Блекпул.

— Преди колко години беше това? Дванадесет? Тогава работех в Южното районно управление, но не знаех, че Хари се е развел. Предполагам, че не се е заяждал като повечето ченгета. Както направих аз, когато се развеждах.

— Хари не беше такъв човек. Ще ми налееш ли още едно? Малко.

Той прие това като покана да се премести на канапето до нея. „Малкото“ се оказа тройна доза, защото едва когато Сидни напълни чашата ѝ, Патриша каза:

— Достатъчно.

Тя отново не уцели пепелника и Сидни стъпи върху него, докато ѝ подаваше питието.

— Някой ден ще се подпаля и ще изгоря, ако не умра от рак на белите дробове — каза тя. Имаше такъв вид, сякаш не ѝ пукаше от какво ще умре.

— Не виждаш ли вече Хари? — попита Сидни и се изненада, когато видя, че чашата му е празна. Приблужи се до барчето и си сипа още, за да успокои треперещите си ръце.

— Вече не. И никога без Хърт. Не и откакто напуснах къщата ни в Чула Виста. Оставих на Хари бележка с всички онези банални извинения, които не означават нищо. Отначало му разреших да вземе Дани, защото Хърбърт беше твърде възрастен, за да съжителства с момче в пубертета. Но виждах Дани на всички празници и по един месец всяко лято. Веднъж го заведох в Европа. Дори... — Тя млъкна, въздъхна, отпи голяма глътка водка и продължи: — Не съм виждала Хари, откакто погребяхме нашия син.

Сидни бе приковал поглед в уискито си, докато Патриша говореше. Имаше метод за разпит на пияници. Ако пияницата говореше без задръжки, той *никога* не го прекъсваше. Дори само един поглед можеше да предизвика промяна в настроението и да прекъсне словесния поток.

— Мислех да го посетя — предпазливо започна Сидни. — Нали ми каза, че е в дом за инвалиди. Къде...

— Казва се „Пустинна звезда“. Край Индио. Исках да го преместят в по-хубава болница. Съпругът ми, естествено, се разстрои от това и аз се отказах. Но им изпращам пари, за да се грижат добре за Хари. Хърбърт не знае.

— Разбирам. Е, може би мястото не е толкова лошо.

— Лошо е. Днес бях там.

— Така ли? Мислех, че не си виждала Хари от години.

— Не съм го виждала, но следя какво става с него, като се обаждам на стария му приятел. Може би го познаваш. Кой Брикман. Работеше с Хари в полицията в Сан Диего. Познаваш ли Кой?

— Кой? — повтори Сидни. — И той ли е тук? Да ме вземат дяволите! Загубих връзка с него преди пет-шест години.

Той вдигна глава и видя, че Патриша бе избърсала няколко сълзи. Но не бе размазала грима си. Онези фантастични мигли бяха естествени. Ириси с цвета на конфитюр от кайсии и мигли, на които можеш да окачиш коледна украса.

— Хари намери работа на Кой в участъка в Минерал Спрингс. Сега, когато Хари е... в това състояние, Кой сякаш бе изпратен от Бога. Не знам какво бих правила без него.

— Защо ходи днес в дома за инвалиди?

— Кой ми се обади да се срещнем там, за да ми каже какви са прогнозите за Хари. Никак не са добри.

— Кой Брикман винаги е бил странен — подхвърли Сидни, приковавайки поглед в уискито си. — Можеше да ти го каже по телефона.

— Искаше нещо. Помоли ме да му занеса една касета, която Хари ми изпрати.

— Касета? — Сидни отмести очи от уискито.

— С песни на Хари. Може би си го чувал да пее на Коледните тържества. Понякога ми ставаше толкова неудобно, че се разплаквах. — Тя изкриви устни в усмивка, но в очите ѝ отново бликнаха сълзи. — Хари ми изпрати касетата преди две години. После ми писа и се извини надълго и нашироко. Бил пиан, когато ми я изпратил и се надявал, че не съм се обидила. Нито съпругът ми.

— Триш, ти разпали любопитството ми! За какво пееше Хари на касетата?

— О, боже! Стари песни, които много обичаше. Беше изсвирил и изпял осем или десет от любимите си.

Сега Сидни почувства напрежение. Патриша беше по-пияна, отколкото той предполагаше. Сълзите ѝ можеше да рукнат всеки момент. Можеше да изпусне всичко, ако тя се разридаеше.

— Хари още пее, така ли? Спомням си, че свиреше на някакъв инструмент. Чакай да си помисля...

— Свиреше на китара, когато... бяхме млади. Или по-скоро знаеше няколко акорда. На онази касета свири на хавайска китара.

— Защо ли Кой Брикман е искал касетата?

— За да я запише. Каза, че ще я върне след седмица. А сега, може ли да престанем да говорим за Хари? Доспа ми се и...

— Извинявай. Съжалявам, че си му дала касетата. Щях да те помоля да я чуем. Заради едно време.

— Не, мисля, че мога да го направя.

— Тогава... *не си я дала* на Кой, така ли?

— Казах му, че съм я изхвърлила. Носех я със себе си, но реших, че не мога да му позволя да я чуе. Хари я беше записал за *мен*. Това беше нещо интимно. Бе събрал сили да напише, тоест да запише едно последно любовно писмо.

И после Патриша го направи. Разля водката си и започна да ридае — отначало тихо, но скоро раменете ѝ се разтресоха. Накрая се хвърли на канапето и се разплака. Сидни пиеше уискито си и я наблюдаваше. После стана и отиде в банята, където намери пакет носни кърпички. Върна се, подаде ѝ го и я потупа по рамото.

— Господи, напих се! — възкликна тя. — Как можах да се докарам до...

— Успокой се, Триш — рече Сидни, разтривайки гърба и раменете ѝ. — Всичко е наред. Няма нищо.

Тя се надигна и избърса очи, но той не престана да гали тялото ѝ.

— Спи ми се.

— Разбира се — съгласи се Сидни.

Сега вече беше убеден, че Патриша бе посрещала *много* посетители. Единствената разлика беше, че другите не говореха за Хари Брайт и не я разплакваха.

Но не беше убеден дали ще може да се справи. Бе почти изгубил интерес към секса, след като Томи умря. Това е част от служебните ми задължения, горчиво си помисли той. Черния Сид трябва да го начука на Хари Брайт по всеки възможен начин.

Той се наведе и я целуна. Плътна ръка под нощницата ѝ. Беше толкова лесно, че вече *не беше* убеден, че няма да се справи. Замисли се за бившата си съпруга Лори. Каквато и да беше и независимо колко я намрази, Лори винаги разпалваше страстите му, и то най-разрушителните. Патриша много приличаше на нея, само дето беше по-уязвима. Но сега Лори може би беше още по-уязвима и от нея и след като Томи го нямаше, бе станала като тази жена.

Занесе я в леглото. Без да пророни дума, съблече дрехите ѝ. Кожата ѝ беше перлено нежна — нито млада, нито стара. През цялото време Сидни се преструва, че тя е Лори. През цялото време Триш плака. Сидни се надяваше, че не го е намразила. Целуваше я и я галеше и преди това, и после. Опита се да не се чувства толкова нещастен, колкото беше.

Продължи да я гали и когато тя легна с гръб към него. Осъзна, че радиото свири, когато Патриша каза:

— Тази песен винаги ме кара да си мисля за Хари.

*„Как само усмивката ти сияе.
Как само фалшиво пееш.
Как само ме преследваш в съня.
Не, никой не може да ми отнеме всичко това.“*

— Хари отиде да работи в Минерал Спрингс, след като Дани умря — добави тя. — Беше студент първа година в Калифорнийския университет. Умно момче. И получи стипендия заради футбола.

— Да. — Сидни продължи да я гали. — Да.

— Знам, че Хари се съгласи да работи в Минерал Спрингс, за да е близо поне до мен. Макар че никога... не можеше да се надява да ме види. Хранеше някаква налудничава мечта... че някой ден ще избягам... от всичко *това*. Хари беше такъв глупак!

Тя пак се разрида.

— Да — каза Сидни.

— След като погребяхме нашия син, повече не видях Хари. Не беше необходимо. Онзи живот... беше безвъзвратно отминал. Знаеш ли какво означава това? Безвъзвратно. Знаеш ли колко време минава, докато разбереш смисъла на тази дума?

— Да, да.

— И после през март Кой Брикман се обади и ми каза, че Хари е получил инсулт. Сетне пак се обади и каза, че получил и сърдечен удар. И от време на време ми се обажда да съобщи какво е състоянието му. И през цялото това време аз не отидох да го видя. Нито веднъж. Защото след като Дани умря, всичко беше... безвъзвратно. И... един ден попитах Кой *защо* продължава да ми се обажда, въпреки че не отивам да видя Хари. А той отговори, защото знаел, че Хари *би искал* да го прави. Каза... каза, че се надявал никога да не видя Хари в това състояние. Знаел, че Хари няма да иска. Каза, че...

Тя отново се разплака. Сидни се зачуди дали това не се дължеше на песента, която Фред Астер пееше: „Лесно е да запомниш, но е трудно да забравиш“.

— Спомняш ли си какъв беше Хари? — продължи Патриша. — Толкова едър, силен, весел...

— Ш-шт. Опитай се да заспиш, Триш.

— Не се казвам така — рече тя и това бяха предпоследните думи, които произнесе пред Сидни Блекпул. — Така *ме наричат* сега. Хърбърт и всичките ми... сегашни приятели. Когато Хари ми беше съпруг, бях Патси. Бях само обикновената Патси Брайт.

— Ш-шт, тихо, Патси Брайт — каза той, галейки раменете, врата и гърба ѝ.

Скоро тя заспа дълбок пиянски сън. Сидни дори не трябваше да стъпва на пръсти. Стана от леглото, бързо се облече и започна да търси касетата. Патриша не би я държала близо до стереоуредбата, където съпругът ѝ можеше да я намери. Касетата беше нейната лична връзка с Хари Брайт и с единствения ѝ син, когото бе оставила при него.

Сидни прерови чекмеджетата и гардероба ѝ, съдържащ най-малко петдесет чифта обувки. Върна се в дневната и откри модерна звукова уредба, скрита в шкаф до барчето. Имаше безброй разностилови грамофонни плочи и касети, всички с търговски етикети. Нямаше собствено ръчно записана касета, която Патриша би оставила

там, когато съпругът ѝ отсъстваше от града. В един момент Сидни се сети. Колата!

Претърси кухнята и отиде в гаража. Откри крайслер с четири врати и нейния мерцедес. Хърбърт очевидно бе надраскал мазератито. Сидни отвори жабката на мерцедеса. Вътре беше пълно с касети, всички с търговски етикети, с изключение на една. Пъхна я в джоба си, върна се в къщата и угаси лампите. Заклучи предната врата и тръгна.

Ръцете му трепереха, докато слагаше касетата в касетофона на тойотата. Включи двигателя, натисна бутона и подкара, слушайки Хари Брайт.

Джоунс Голата пушка грешеше. Хари Брайт не пееше като Руди Вале. Гласът му беше по-писклив, по-треперещ и по-ясно изразен тенор. Но стилът му беше подобен. А в акомпанимента на хавайската китара наистина звучеше като едновременен певец. Хари изпя „Къде и кога“, после „Ще те виждам навсякъде“.

Накрая се прокашля и дрънна фалшив акорд, преди да продължи. Настрои китарата, докато намери вярната тоналност и изпя „Пак ще бъдем заедно“.

Сидни се замисли за ридаещата в леглото си Триш Декър, бивша Патси Брайт. Хари пееше: „Ще те позная в утринното слънце, и когато настъпи нощта, ще гледам луната, но ще виждам теб“.

Тази песен беше последната. Сидни обърна касетата и отново натисна бутона, но там нямаше нищо. Хари не бе записал „Преструвай се и вярвай“ на тази касета.

Пусна я отначало и пак изслуша песните. Едната беше с посвещение. Когато говореше, гласът на Хари звучеше октава пониско, отколкото когато пееше. Той каза: „Тази песен е за Патси“, после извири встъплението и запя „Ще те виждам навсякъде“.

Докато Хари Брайт пееше, Сидни Блекпул отново се замисли за Патси Брайт. До припева, когато Хари изпя:

*„Паркът отсреща, детската въртележка,
кестенът и добрите пожелания“.*

Тогава Сидни се замисли за момчето, което никога не бе виждал. За Дани Брайт. Сетне се замисли и за двамата — за Патси и за Дани, а

Хари изпя припева за последен път.

*„Ще те позная в утринното слънце,
и когато настъпи нощта,
ще гледам луната,
но ще виждам теб.“*

Сидни осъзна, че очаква ярост. *Искаше* да изпита гняв. Винаги беше толкова лесно да се разгневи. Всъщност, често беше невъзможно да го потисне. Но сега къде беше гневът, когато наистина се нуждаеше от него? Заплака, без да знае за кого. Овладя се, едва когато стигна до хотела.

16.

ОМАГЪОСАНАТА КЪЩА

Това беше най-неспокойният му сън. А не мислеше, че е сънувал, защото едва ли бе спал достатъчно дълго. Стана на зазоряване. Чувстваше се изтощен. Гадеше му се, за да хапне нещо, но изпи три чаши кафе. Обади се в полицията в Минерал Спрингс и преправи гласа си, когато отговори Ани Анемичната. Свърза се с Джоунс Голата пушка, точно преди бившият сърфист да се оттегли в заслужена почивка.

— Обажда се Сидни Блекпул. Иди в музикален магазин или провери в някоя радиостанция. Изслушай стара песен на име „Преструвай се и вярвай“. Направи го заради мен. Още днес. И не казвай на никого. Пак ще се чуем.

Както обикновено, Ото спа до късно. Изкъпа се, избърсна се и едва тогава се появи в хола.

— Сидни, мисля, че няма да издържа още един ден на игрището за голф — каза той. — Отразява ми се твърде тежко на главата. С изключение на рамото, по което ме блъскаше Фиона, тялото ми е невредимо, но на мозъка ми му има нещо. Не съм подходящ материал за извънградски клубове.

— Днес няма да играем голф.

— Предполагам, че ще ходим в Минерал Спрингс.

— Аха. Смятам да проведем личен разговор с Пако Педроса и може би с Кой Брикман.

— И с ченгетата от Палм Спрингс, за да ги информираме за изпълнената си с развлечения седмица.

— Може дори да посетим сержант Хари Брайт. Да видим какво всъщност е състоянието му.

— Как мина срещата ти със съпругата му?

— *Бившата* му съпруга. Имам касета, на която Хари Брайт свири на хавайска китара и пее стари песни.

— Е, и?

— „Преструвай се и вярвай“ не е записана там. Сигурно има друга касета. Кой Брикман ѝ се обадил и поискал да запише касетата. Явно го изнервяме. Започва да се безпокои, че Джоунс Голата пушка е близо до истината. Стягаме примката около врата му, Ото.

— А Хари Брайт?

— Трябва да е замесен по някакъв начин. Един от двамата сержанти се е връщал при горящата кола.

— И в какво са замесени?

— *Не знам.* Убили са го. Или единият го е сторил, а другият е бил съучастник. Не знам.

— Но защо?

— *Не знам.* Може би днес ще разберем.

— Може ли първо да закуся?

— Нахрани се добре. Днес ще бъде последният ни работен ден, в един или друг смисъл.

— Слава богу! Искам поне един следобед да полежа край басейна и после да се прибера вкъщи. Тук толкова се побърквам, че чак Холивуд започва да ми липсва.

— Не виждам защо да не го направим днес.

— Да се излежаваме край басейна? И да се киснем в минералната вода?

— Хайде да го сторим. Откровено казано, трябва да се отпусна и да помисля. Непрекъснато се нуждая от алкохол, а това не е хубаво.

— Чука ли жена му, Сидни? Съпругата на Хари Брайт?

— *Бившата* му съпруга.

— Това дава отговор на въпроса ми.

— Има ли някакво значение?

— Не знам, Сидни. Целият този случай смърди като изгорял труп. Само ми се иска да не си чукал съпругата на Хари Брайт.

— *Бившата* му съпруга, по дяволите!

— Хайде да отидем да поплуваме.

Денят не беше толкова лош. Общо взето беше може би най-хубавият от ваканцията им в пустинята. Сидни заспа на шезлонга край басейна и когато слънцето напече твърде силно, се премести под чадъра и продължи да спи. Ото леко се зачерви от слънчевите лъчи, но

много се забавлява. Скача по корем във водата и писука като делфин, което развесели две разведени телефонистки от Ван Найс. Видяха му се симпатични и дори не му пукаше, че не са богати. Почерпи ги и си уговори среща и с двете в осем часа вечерта в ресторанта на хотела.

Главата му започна да се оправя. Планините никога не му се бяха стрували по-красиви. Небето беше изпъстрено с пухкави бели облаци, които като че се плъзгаха по трамвайната линия, докато вятърът ги гонеше през пустинята. Планината Шадоу сякаш трептеше на искрящата светлина. Въпреки гласа на здравия разум, Ото запозна телефонистките с пиня коладата и ямайския ром и им поръча обяд. Надяваше се, че партньорът му ще проспие следобеда.

В три часа Сидни се събуди, преплува няколко пъти басейна, погледна Ото и се запъти към стаята.

— Онзи е деловият ми партньор, момичета — каза Ото.

— Нали няма да ни вържеш тенекия довечера, Ото? — попита по-възрастната.

— Ако не дойда, значи са ме застреляли някъде — отвърна той и телефонистките се изкикотиха и отпиха от пиня коладата.

* * *

В четири часа вече бяха изминали половината път до Минерал Спрингс.

— Какво каза шефът Педроса за срещата? — попита Ото, нарушавайки мълчанието.

— Нищо. Само „добре“.

— А когато му каза, че е поверителна и лична?

— Същият отговор.

— А *ти* какво каза, когато той рече, че иска да се срещнем в оазиса, в парка за излети? Попита ли дали да си носим картофена салата?

— Казах „добре“. Само това. Градът е малък. Всички знаят, че слухтим наоколо. Може би Педроса усеща, че сме надушили нещо. Вероятно дори вижда, че поради една или друга причина Кой Брикман е нервен.

— Може дори самият Пако да е нервен, Сидни. Каквото и да е станало, *той* също може да е замесен.

— Мислих по този въпрос. Всички започнахме да се изнервяме.

— Далеч сме от Холивуд, Сидни. В много отношения. Ще се срещаме с ченге от пустинята в уединен оазис по тъмно, което е почти толкова рисковано като пикник в Сентръл Парк. Вероятно *той* знае много неща за смъртта на Джек Уотсън. Нямаме оръжие и никой в целия шибан свят не знае къде сме. Може да бъдем следващите, които ще намерят в изгоряла кола в Самотния Каньон. Кажете ми, че си го мислите.

— Мисля си го.

— Кажете ми защо ще се срещаме с него там?

— Той настоя. Никой няма да ни види.

— Кажете ми, че си спокоен. И не се притесняваш, че Кой Брикман или *някой друг* може да ни пръсне черепите.

Как да каже на Ото? Наистина вече *не се страхуваше*. Дължеше се на Томи. Но как можеше да обясни такова нещо на Ото? Сидни Блекпул не отговори.

— По дяволите! — изруга Ото и мълча през остатъка от пътя до Минерал Спрингс.

Пако не беше там. Паркираха под финиковите палми, там където паркът свършваше в подножието на планините. Мястото бе защитено отчасти от вятъра. Нощният вятър бе задухал по-рано, но още не виеше, а само шепнеше. Шепнещият вятър някак беше по-зловещ от виещия. Из каньона се носеха прашни вихрушки. Трънаци се подмятаха насам-натам и се въртяха, а след внезапен повей сменяха посоката или се разпръскваха сред завихрилия се пясък, когато въздушните течения се сблъскваха. Колкото по-дълго чакаха Пако, толкова по-дълги ставаха сенките и толкова по-натрапчива мисълта, че чакат евентуални ченгета убийци. И че са невъоръжени.

— Можеше да се отбием в някой оръжеен магазин и да си купим пистолети — каза Ото. — Или да вземем назаем от полицията в Палм Спрингс. Тук е все едно да се гмурнеш в австралийския океан с хамбургери в джоба.

— Не давай воля на въображението си. Пако не е убиец.

— Но някое от добрите му момчета може да е. Кой Брикман може да реши да мигне за пръв път тази година. За да се прицели и да ни пречука.

— Възможно е. Но трябва да имаме доверие на Пако. Трябва все пак да вярваме на някого.

— Защо? Никога не си го правил.

— Това е единственият ни шанс да разкрием този проклет случай.

— Толкова много ли искаш онази длъжност, Сидни? Работата при Уотсън?

— Искам я повече от *всичко друго* на света.

— Повече от живота ти, както може да се окаже.

Той закъсна цели тридесет минути. Сенките съвсем се бяха уголемили. По планината пробягна последен лъч светлина и после настана мрак. Трябваше да използва фаровете, когато подкара из парка. Сидни Блекпул примига няколко пъти със светлините на тойотата. Пако Педроса бе дошъл с патрулната кола. Спря до тях и им махна с ръка да се качат.

Сидни седна отпред до Пако. Ото застана до колата, гледайки ловджийската пушка вътре. Не виждаше дали Педроса има пистолет под хавайската риза.

— След като искахте разговорът да е поверителен, доволни ли сте? — попита Пако. Този път очите му не блестяха, нито в гласа му се долавяше палава нотка.

— Свършихме много работа по случая „Уотсън“ — каза Сидни.

Ото огледа хребета, търсейки отблясък на дуло от оръжие, но не видя нищо.

— Градът е малък — рече Педроса. — Знам, че сте били в „11-99“, горе в Самотния Каньон и при Джим Треперещия. Дори чух, че онзи ден сте побъбрили с Джоунс Голата пушка.

— Той ли ти каза?

— Не, не съм го питал. Мисля, че ако трябваше да знам, щеше да ми каже. Аз вярвам на хората си. Безпрекословно.

Това *адски* изнерви Ото. Пако съвсем не говореше като безгрижно ченге от малък град.

— А ние не знаем на кого да вярваме — каза Сидни. — Съжалявам, ако сме превишили пълномощията си.

— Направихте го. Ако бях на ваше място, щях да дойда при вас и да разкажа каквото знам.

— Но в случая може да е замесен един от твоите хора. Дори двама.

— Още по-основателна причина да дойдете и да ми кажете. Мисля, че ми дължите тази проява на учтивост. Но това е друга история. Хайде сега да чуя всичко, ако сте готови да ми го кажете.

— Мога да отнема няколко часа от времето ти, шефе — рече Сидни. — Но най-важното е, че проследихме историята на уникална хавайска китара, намерена в Самотния Каньон. Стигнахме до Кой Брикман и Хари Брайт. Брикман я е купил, вероятно като подарък за Хари Брайт, който записал на касета песни в свое изпълнение.

— Видях онази китара — каза Педроса. — Бърнис Съгс я използва, за да цапардоса стареца си по кратуната. Този инструмент наистина се разнася насам-натам.

— Кой Брикман не знае за това, нали? — намеси се Ото.

— Той не беше в управлението онзи ден. Не съм споменаващ пред него.

— Е, това поне ме успокоява — каза Сидни. — Тогава Брикман не знае, че сме близо.

— До какво?

— Да докажем, че Кой Брикман и Хари Брайт имат нещо общо с убийството на Джак Уотсън.

— И можете ли да ми кажете защо, по дяволите, са искали да го убият?

В гласа на Пако Педроса се прокрадна гневна нотка.

— Не знам, шефе — отговори Сидни. — Много мислих по този въпрос. Но смятам, че единият или и двамата ви сержанти са се върнали на мястото, където е изгоряла колата, точно преди да намерят Джоунс Голата пушка. Той е чул гласа на Хари Брайт, записан на касета, пусната по касетофон в кола.

— Е, това вече наистина е интересно. Само че имате един-два проблема. Първо, в онзи следобед Хари Брайт не беше дежурен и си беше вкъщи, затова не може да е обикалял с колата из Самотния Каньон, когато хеликоптерът е намерил Джоунс.

— Откъде знаеш?

— Отидох в караваната му, за да взема назаем пикапа му. Нуждаехме се от всяко превозно средство, докато търсехме онзи сърфист.

— Пикапът има ли касетофон?

— Мисля, че да. Хари обича музиката. Знам, че пееше. Не знаех, че Кой му е купил хавайска китара, но това не ме изненадва.

— Какво направи с пикапа на Хари Брайт?

— Наредих един от хората ми да отиде в пустинята и да търси патрулната кола на Джоунс.

— Кой шофира пикапа?

Загубил търпение, Пако потърка устни.

— *Може да е бил Брикман. Не съм сигурен. Цял ден изпращах хора на онова шибано място. Но какво доказва това?*

— *Сега съм убеден, че е бил Брикман!* — каза Сидни. — Това доказва, че той е отишъл право на мястото, където е паднал ролс-ройсът. При вечнозелените храсти. Върнал се и *не е докладвал нищо.*

— *Може би не е видял колата.*

— Няма начин да не е спрял там. Убеден съм, че когато чуе касетата на Хари Брайт, Джоунс ще каже, че това е бил гласът, който е чул през онзи ден.

— И това доказателство за убийство ли е? Явно напоследък в Лос Анджелис не се нуждаете от много доказателства.

— Има и друго — продължи Сидни. — Били Хайтауър, главатарят на „Кобра“, лично е казал на Хари Брайт, че е видял едно момче на име Тери Кинсейл, добър приятел на Джак Уотсън, там горе в Самотния Каньон, с поршето на Уотсън. Опитвал се да купи амфетамин в нощта на убийството. Хари Брайт каза ли ти това?

— Не.

— Не го е споменал и пред ченгетата от Палм Спрингс. Не го е казал на *никого*. Може би бяло петно в паметта?

— Трябва да има някакво обяснение. Вероятно *е съобщил* на някого от Палм Спрингс, но са загубили информацията. Бихме изяснили нещата, ако можехме да разговаряме с Хари Брайт... Проследихте ли тази улика?

— Да. Но не доведе доникъде. Тери не знае нищо. Но въпросът е там, че Хари Брайт *не е* предал информацията. Според мен, искал е

ченгетата да продължават да мислят, че Джак Уотсън е бил отвлечен от похитители, рокери или обикновени търсачи на приключения. Кой Брикман и Хари Брайт не са искали полицията в Палм Спрингс да зачеркне версията за хулигани и да започне да търси...

— Кого?

— Твоите сержанти.

— Защо Кой Брикман и Хари Брайт ще убиват онова момче? Изтъкни някакъв мотив!

— Не мога.

Пако Педроса въздъхна отчаяно и каза:

— Така няма да стигнем доникъде. Какво искате от мен?

— Искам да пуснем касетата на Джоунс. Ако гласът е онзи, който е чул тогава в каньона, ще се обадя на полицията в Палм Спрингс и ще видя как ще се справят със следващата задача.

— И каква е тя?

— Балистична експертиза на револвера на Кой Брикман. И на Хари Брайт. Куршумът, изваден от главата на Джак Уотсън не е толкова обезформен. Има надежда.

— Да вървим в участъка — каза Пако.

— Къде е Кой Брикман? — попита Ото.

— Ще застъпи на дежурство след около четиридесет и пет минути. Можете веднага да говорите с него.

— Да го направим — рече Сидни.

Ани Анемичната разбра, че става нещо, когато Пако се втурна разгневен в стаята и каза:

— Повикай Джоунс! Код две.

След няколко минути пристигнаха и холивудските детективи — навъсени не по-малко от Пако Педроса. Влязоха в кабинета му и той тръшна вратата. Правеше го само когато се готвеше да чете конско на някое от ченгетата. Ани Анемичната беше сигурна, че става нещо.

Свърза се с Джоунс Голата пушка и в същия миг телефонът иззвъня. Тя вдигна слушалката и каза, че сержант Кой Брикман ще се върне най-малко след половин час. После записа съобщението, което оставиха за него. Обади се някакъв съдържател на заложна къща.

Джоунс Голата пушка не изглеждаше много щастлив, когато влезе в кабинета на шефа. На бюрото имаше касетофон „Сони“. Младото ченге се уплаши, че ще записват показанията му.

— Сядай. Искам да чуеш няколко песни — каза Сидни Блекпул.

Джоунс Голата пушка се успокои и рече:

— „Преструвай се и вярвай“ ли? Сигурен съм, че беше тази песен. Не е необходимо да...

— Мислим, че един от гласовете ще ти се стори познат — прекъсна го Сидни.

— Гласът на убиеца ли? Как...

— Седни, синко. Хайде да послушаме.

Пако натисна копчето и тримата се вторачиха в младото ченге. На половината на първата песен Джоунс отвори уста да каже нещо, после размисли и се облегна назад. Но не се отпусна. Седя скован до края, без да помръдва. Сидни разбра, че е познал гласа на сержанта.

Когато Хари Брайт подхвана „Ще те виждам навсякъде“, по тялото на Джоунс не трепна нито един мускул.

Последната песен свърши и Сидни попита:

— Е?

Джоунс Голата пушка погледна детектива, сетне Ото, Пако Педроса и пак Сидни, и отговори:

— Не съм сигурен.

— Какво?

— Сержант Брайт. Аз... Той пее малко като този певец. Имам предвид старомодния стил и...

— *Възможно ли е да е той?*

Джоунс отново погледна шефа си.

— Трябва да кажеш истината, момче — рече Педроса. — Моментът не е подходящ за вироглавство или криворазбрана лоялност. Но трябва да е абсолютната истина.

— Добре тогава — каза Джоунс, поглеждайки Сидни Блекпул, който беше толкова напрегнат, че всеки миг щеше да скочи от стола.

— *Беше Хари Брайт, нали?* — попита детективът.

— Не, не мога да кажа.

— Какво?

— *Не мога*, сержант! Едва не получих топлинен удар. Много време мина оттогава. Слушах толкова много певци и песни, че не съм

сигурен.

— И какво, ако е пъл „Преструвай се и вярвай“? — отчаяно попита Сидни. — Би ли имало *някакво* значение? Ако намеря касета, на която Хари Брайт пее „Преструвай се и вярвай“, ще можеш ли да кажеш със сигурност?

— Не — отговори Джоунс. — Имам развинуто въображение. Мога да си представя гласа на Хари Брайт, изпълняващ „Преструвай се и вярвай“. Но пак *не съм* сигурен.

— Защото е твой колега!

— Не. Защото е твърде... важно. Трябва да съм дълбоко убеден, да не храня и най-малкото съмнение, за да кажа, че в онзи ден съм чул гласа на Хари Брайт. Не мога да го потвърдя.

— По дяволите! Ти *знаеш*, че беше Хари Брайт!

Сидни скочи.

Пако Педроса се наведе напред. Ото се дръпна от стената, на която се бе облегал. Джоунс Голата пушка се поуплаши.

— Спокойно, Сидни — каза Ото.

— Това е всичко, Джоунс — рече Пако. — Можеш да се връщаш на работа.

— Съжалявам, сержант — обърна се Джоунс към Сидни, който отново седна. Беше пребледнял от гняв.

Младото ченге бързо излезе.

Ото затвори вратата. Педроса се облакът на бюрото и с треперещ глас заговори:

— За какви се мислите? Идвате в моя град и се опитвате да сплашите полицаите в моя участък? За какви се мислите, по дяволите?

— Виж какво, шефе — започна Ото, — този случай е излязъл от контрол. Сидни само иска...

— С този случай трябва да се занимава полицията в Палм Спрингс — прекъсна го Пако. — И при това, ако извадите *някакво* сензационно ново доказателство. Но засега, доколкото чувам, докажете, че Хари Брайт може да пее. Което вече ми е известно. И че хавайска китара, вероятно подарена му от Кой, е била намерена в Самотния Каньон.

— Но това е малко странно, шефе — каза Ото, опитвайки се да намали напрежението в стаята.

— Може да е странно за двама тузари детективи от голям град, които се опитват да притискат хората, без да знаят какви ги говорят. Може би, ако ме бяхте попитали и ако се бяхте държали като *професионалисти*, щях да ви обясня всичко още в началото.

— Хайде, шефе. Обясни ни го — каза Сидни. Лицето му бе възвърнало цвета си.

— Знаех, че Хари Брайт спи в Самотния Каньон по време на нощни дежурства, за бога. В малък град като този няма тайни. Не понасям хората ми да се напиват, когато са на смяна. Но... идния месец Хари ще навърши петдесет години. Щях да му купя златен часовник, да организирам голямо честване и да го целуна по двете бузи. После щях да го помоля да се пенсионира. Само че през март получи инсулт.

— Какво искаше да кажеш за Самотния Каньон? — тихо попита Ото.

— Не се изненадвам, че Хари може да е загубил китарата си там някоя нощ, когато се е напил по време на дежурство. Вижте какво, той не е бил вечно пиян. Но... Ами, нещата започнаха да се влошават с времето. Имам предвид алкохола. Затварях си очите. Не се съмнявам, че тогава Хари може да се е напил и да е вил, колкото му душа иска, като стар койот. Вероятно е забравил китарата на покрива на патрулната кола и когато сутринта е тръгнал, е паднала и е била засипана с пясък. Това е логично обяснение.

— А певецът, когото е чул Джоунс? — попита Сидни.

— Чух, че Джоунс не е сигурен дали това е гласът на Хари Брайт. Така чух. Но за да ви доставя удоволствие, ще доведе тук Кой Брикман и ще го попитаме дали е ходил в Самотния Каньон с пикапа на Хари Брайт в онзи следобед, когато беше намерена изгорялата кола с момчето.

— Едва ли ще признае — рече Сидни.

— Виж какво, Блекпул — повиши тон Пако, тикайки пръст в лицето на детектива, — ще сторя нещо повече! Във ваше присъствие ще кажа на Брикман да ми даде служебния си револвер за балистична експертиза. И този на Хари. Нямам причини да го правя, но горкият Хари не знае какво става, затова едва ли ще се обиди. И когато всичко свърши, ще спечеля нещо много повече — удоволствието да ви съобщя, че моите хора не са убийци. И после лично ще ви покажа пътя, водещ вън от града.

— Това е повече от справедливо — рече Ото, сетне погледна Сидни, който се бе вторачил в стената. — Имаш право да се ядосваш, шефе. Заради начина, по който проведохме разследването.

Педроса стана и започна да крачи напред-назад пред стола си, издърпа слиповете си, които се бяха впили в задника му, измърмори нещо и пак седна. Не беше човек, който умееше да се владее.

— Добре, добре — каза той. — Може и да съм малко твърдоглав. Затова, изслушайте ме. Искам да ви кажа някои неща за Хари Брайт.

— Бих желал да ги чуя — рече Ото и седна на свободния стол до Сидни, който запали цигара.

— Вече знаете, че Хари и Кой са работили заедно в полицията в Сан Диего — започна Пако. — Хари е въвел в работата Кой като младо ченге. Може би един-два пъти е прикрил грешките му. Знаете как стават тези неща. После на съпругата на Хари ѝ писнало да пазарува в евтини магазини. Красива блондинка. Срећнала някакъв богаташ и казала адио на Хари и на сина им Дани. Хари направил всичко възможно да понесе случилото се, защото бил луд по мадамата. Винаги е бил оптимист. Мислел, че животът в „Тъндърбърд“, Хаваите и Париж няма да ѝ хареса. Гледал Дани и си казал: „Ето, това е истинското богатство. Един ден Патси ще разбере това и ще се върне при нас“. Такъв бил Хари Брайт тогава. А всички, освен него, знаели, че тя няма да се върне. Скоро Дани пораснал. Може би има бащи, които обичат децата си повече, отколкото Хари го обичал, но може и да няма. Дани бил добър ученик и страхотен футболист. Получил стипендия и се записал да учи в Калифорнийския университет. После, един ден през 1978 година, Дани щял да се връща в Сан Диего, защото негов съотборник и приятел от училище бил ранен при автомобилна злополука и можело да не оживее. Дани се оказал в самолета на „Пасадена Еърлайнс“, който падна със сто четиридесет и четири пътници на борда.

Пако Педроса млъкна, стана и погледна през прозореца към пустинната нощ. Сложи ръце зад гърба си и продължи:

— Понякога полицаите преживяват много по-страшни неща в живота, защото ходят на места, до които другите хора нямат достъп. Хари е бил там, където никога не би бил, ако не беше ченге. Щял да посреща самолета и когато по радиото съобщили за катастрофата, тръгнал към местопроизшествието. Закачил полицейската значка на

цивилната си риза, минал през всички ограждения и бил едно от първите ченгета, пристигнали на мястото. Тук се включва Кой Брикман. Защото, ако той не ми беше разказал всичко това, никога нямаше да знам какво се е случило по-нататък. Брикман дежурел няколко километра по-надалеч, когато диспечерът започнал да вика патрулните коли. Било... ами, неописуемо. След като видял най-различни неща, които дотогава мислел за невъзможни, Кой се лутал насам-натам, бършейки черни сажди от лицето си и опитвайки се да изтласка изпадналите в истерия хора далеч от мястото на трагедията. После съзрял две ченгета, които не познавал. Стояли наред останките, които приличали на Хирошима след бомбардировката, и се смеели. Скъсвали се от смях. Кой се приближил до тях. Помислил, че са се побъркали. Дори видял някакъв репортер да им прави снимка. Попитал ги какво толкова смешно има, защото повече от всякога искал да се посмее. Те посочили един мъж на отсрещната страна на улицата. Бил коленичил на земята и гледал нещо. Двете ченгета казали, че трябвало или да се смеят, или да плачат, или да повърнат. Брикман се приближил до мъжа и видял, че е някогашният негов партньор, когото не бил виждал от няколко години. Хари Брайт. И после видял в какво се е вторачил Хари. Лице. Не глава, а само лице. В онзи ден с човешките тела станали множество странни неща. Лицето лежало на земята като преобърнатата чиния. Лице на млад човек. Но Кой не бил сигурен. Било изумително как не можеш да си сигурен, когато лицето е отделено от всичко друго около него. Но самото лице било почти непокътнато. Лежало там и го гледало.

— Господи! — възкликна Ото. — Не ми казвай, че е било...

— Не знаем със сигурност — рече Пако, поглеждайки Сидни. — Никой не попита Хари Брайт. Дори Кой Брикман не можеше да му зададе този въпрос. Но е бил нечий син, нали? Може би изобщо не е важно дали Хари е намерил *определено* лице сред сто четиридесет и четирите на местопроизшествието. Може би дори самият въпрос е неуместен. Лицето е било на *някого*. На нечий син. Както и да е. Хари погребал Дани или човешките останки, които се предполагало, че са на Дани, и се опитал да се съвземе от шока, но безуспешно. Всъщност, според мен, Хари много пъти е мислел да налага дулото на револвера тридесет и осми калибър. Не можел да понася къщата, квартала и спомените за всичко, което загубил. После чул, че в Минерал Спрингс

ще сформират районно полицейско управление. Прочел, че съм назначен за шеф и търся опитен сержант. Тогава ми се обади. Гледах го, не видях спукани от алкохола кръвоносни съдове на четиридесет и четири годишното му лице, но се колебаех дали да пренебрегна изискванията за възрастта и да назнача този човек. Проверих в полицията в Сан Диего и научих, че е бил отлично ченге. Взех го на работа и не след дълго разбрах, защо е искал да завърши кариерата си тук. Казаха ми, че бившата му съпруга живее по тези места и огънят, който гори в душата му към нея, е силен като Олимпийския. Познавам хора, които са загубили много на този свят, но Хари Брайт бе загубил *всичко*. Ето защо, през следващите няколко години, когато виждах, че Хари пие все повече и повече, си затварях очите. Идния месец щях да го помоля да се пенсионира. Това е истината, кълна се в Бог.

Пако седна и се вторачи в ръцете си.

— Никак не ми харесваше, че се напива и спи в патрулната кола в Самотния Каньон, но се правех, че не зная. Всичките ми ченгета знаеха и го прикриваха. Всички, до един, не само Кой Брикман. *Исках* да му се скарам, когато сутрин го виждах целия разтреперан и пиан. Но всеки път, когато се опитвах да го направя, се сещах за онзи ден в Сан Диего. Мъжът, коленичил на земята, с тайната, която ще отнесе в гроба. Неуместна тайна. Лицето е принадлежало на *нечий* син и предполагам, че Хари също е разбрал това. Извинявах го за всичко, което не бих направил за никой друг. А сега, ще ви кажа едно: ще направим балистична експертиза, макар да няма никакво доказателство, че Хари или Кой са убили момчето на Уотсън. Ще го сторя, но съм убеден, че никой от тях не би убил *никого*.

— Брикман сигурно скоро ще дойде — каза Ото. — Как да отидем до караваната на Хари Брайт? Не знаем къде точно е улицата.

— Тръгнете по главната улица и преди да стигнете до оазиса, завийте наляво, по Джакрабит Роуд. Последната каравана в края на улицата. Кой Брикман има ключ и държим още един тук, в участъка. Ченгетата охраняват собствеността на Хари.

На вратата се потропа и в стаята се втурна Ани Анемичната.

— Шефе — каза тя, — хората на шерифа участват в преследване по магистралата. И една от нашите коли се е включила!

— Кой?

— Мейнард Ривас! Изглежда гонят заподозрения от денонощния магазин!

— По дяволите! Къде е Джоунс?

— Тръгнал е след тях!

— Къде е Прилепа?

Пако грабна револвера си и хукна към вратата.

— Не мога да установя връзка с него! — отговори Ани.

— По дяволите! Ще се върна веднага щом мога! Ани, когато дойде Кой Брикман, кажи му да чака в кабинета ми!

— Кой Брикман вече е на улицата! И с него не мога да се свържа! — изкрещя тя след него.

— Какво искаш да кажеш, че е вече на улицата? — попита Сидни.

— Ами, Брикман дойде, взе съобщението и се завтече към патрулната кола. Не мога да се свържа с него. Не отговаря.

Ани Анемичната се върна при радиостанцията, а Сидни и Ото се спогледаха и излязоха от кабинета на Педроса. После чуха обаждането на Мейнард Ривас.

— Какво каза сержант Брикман, преди да излезе отново? — обърна се Сидни към Ани.

— Нищо. Само попита в колко часа е пристигнало съобщението.

— Какво съобщение?

— Обади се някакъв съдържател на заложна къща. Искаше да знае дали са върнали на Кой хавайската китара, за която питал детективът. Не каза кой детектив. Предположих, че е единият от вас.

— Да вървим, Ото! — извика Сидни и се втурна към вратата.

— Дай ми някакво оръжие! — рече Ото на Ани Анемичната.

— Сигурен ли си, че всичко е наред, сержант? — попита тя. — Защото не може да се включите в преследване с частна кола и...

— Дай ми някакъв шибан револвер! — изрева Ото и треперещата жена бързо отключи чекмеджето на бюрото и бутна към Ото колт тридесет и осми калибър.

Ото го затъкна в колана си и изтича навън.

— Не трябва да правим това! — каза той, докато се качваше в тойотата.

— Нямаме друг избор! Той знае, че сме по следите му. Или иска да се отърве от оръжието на престъплението. Ако револверът е негов,

няма начин да разберем къде е. Ако е на Хари Брайт, ще го намерим.

— Брикман може да се опита да ни застреля, Сидни!

— Нямаме избор. Поне аз нямам друг избор. Искаш ли да те оставя тук?

— Ще те прикривам — отговори Ото без особен ентузиазъм.

Сидни мина на червено и след няколко минути вече караше по Джакрабит Роуд. Угаси фаровете и се понесе към края на улицата в почти непрогледния мрак. Намираха се в покрайнините на града. Нямаше нито тротоари, нито лампи.

— Къде е колата на Брикман? — едва чуто попита Ото.

Имаше само шест каравани, разположени на разстояние тридесетина метра една от друга. Зад тях започваше пустинята. Спряха и чуха възторжения лай на глутница койоти, които тръгнаха на нощен лов в подножието на планините, чиито очертания призрачно се мерзелееха.

— Още го няма — отговори Сидни.

— Или е идвал и си е тръгнал.

— Не, защото иска да намери две неща: револвера на Хари и касетата с песните му. Необходимо му е време. Мисля, че в момента се отървава от *своето* оръжие. Ще дойде тук да вземе поне касетата. Дори ако момчето е било застреляно с неговия револвер, а не с този на Хари.

Сидни паркира зад една каравана, която изглеждаше необитаема. От другия край на улицата сподавено изджавка куче. Всеки би помислил, че кучето е нервно заради глутницата койоти, както и би трябвало да бъде.

Слязоха от тойотата и тръгнаха по обраслата с трева пътека водеща до караваната на Хари. Воят на вятъра се засилваше от време на време и лаят на койотите се сливаше с него.

През прозореца на караваната отсреща се виждаше жена. Домът на Хари Брайт беше достатъчно голям, за да побере една спалня. Имаше кабели за телефон и за телевизия.

— Ото, аз ще чакам зад караваната — прошепна Сидни. — Ти стой до колата. Ако той ме забележи или нещо го изнерви, искам да запалиш фаровете, да вдигнеш шум и да изтичаш към нас. Нека да помисли, че Пако е с теб. Не искам да знае, че сме само двамата. Може да окаже съпротива.

— Може да *стреля*.

— Няма да му дам възможност. Веднага щом влезе в караваната, ще възвестя присъствието му и ще му кажа, че играта свърши и трябва да поговорим.

— Чудесно! — възкликна Ото, гледайки надолу. — Шибаният колт не е зареден!

— Пако трябва да дойде всеки момент. Само се надявам да не пристигне едновременно с Брикман.

— Шибан гаден случай — процеди Ото, вдигайки фенерчето и незаредения револвер.

В тъмната улица зави кола, която се приближи към края на редицата каравани. Не беше полицейска. Вътре седяха двама младежи. После обърна и се отправи към главния път. Лаят на койотите отслабна.

Чуваха се и други нощни звуци — песента на щурци, бухане, изплашено чуруликане, крясъци и далечно, неистово джавкане. Вечнозеленият храст зад Ото започна да шуми от порива на вятъра и го уплаши до смърт. Той огледа страхливо причудливия пустинен пейзаж и блестящите като скъпоценни камъни звезди, искрящи в хладния мрак. Замисли се за мишелови с грозни голи глави и за гърчещи се отровни влечуги — съскащи из дърветата или тракащи с опашки гърмящи змии.

На Сидни му се стори, че долавя някакво стържене. Отначало помисли, че се разнася някъде пред караваната. Промъкна се напред и огледа улицата. Нищо. Мина покрай вратата и импулсивно натисна дръжката. Беше отключено!

Предупреждението само стигна до съзнанието му. Нуждаеше се от секунда, за да сигнализира за потенциалната опасност. На човека в караваната обаче не му беше нужна цяла секунда. Беше приклепнал и готов да избяга. Ритна вратата в мига, в който Сидни натисна дръжката. Вратата блъсна детектива в лицето и го повали по гръб. Той се помъчи да се задържи на крака като човек, падащ по стъпала. Когато се приземи в градината, дори не усети бодлите на кактуса.

Слюнката в гърлото му стана тръпчива. Видя примигващи светлини. Ото тичаше, падаше и крещеше от болка.

— Сидни! Ох, ръцете ми!

— Ото! Добре ли си?

— Ръцете ми! Паднах в кактус! Проклет кактус!

— И аз! — извика Сидни. — Той ли беше? Брикман?

В същия миг чуха бръмчене на двигател на кола, която потегли по главния път.

— Не знам, Сидни. Беше в черни дрехи. *Може да е бил в полицейска униформа.* Не знам. Ох, ръцете ми! Боли!

Двамата се изправиха и тръгнаха към караваната. Вратата беше широко отворена. Сидни протегна ръка и запали лампата.

— Няма смисъл да се притесняваме за отпечатъци — изпъшка той. — Щом Брикман се грижи за това място, отпечатъците му ще са навсякъде.

— Може би току-що сме прекъснали обикновен обир — каза Ото. После размисли и добави: — И още как. А ти си Робин Худ. Сидни, какво *правим* в тази пустош?

Ото влезе в банята. Извади бодлите от дланите си и дезинфекцира раните с алкохол. Сидни претърси чекмеджетата и килерите. Зад спалнята намери гардероб и килер, в който имаше велосипед и помпа за гуми. В гардероба имаше шест полицейски униформи със сержантски пагони. Чувал бе, че ченгетата в пустинята се нуждаят от повече униформи заради жегата. На една кука висеше празен кобур.

— Проклет кучи син! — изкрещя Сидни и ритна вратата на гардероба.

— Добре де, няма го — рече Ото. — Ела в кухнята и седни. Дай да ти извадя бодлите.

— Провери дали зад вратата няма отпечатък от обувка.

Ото въздъхна и огледа мястото. Върна се, държейки пинсета, и каза:

— Няма нищо.

— Кучи син! — повтори Сидни. — Нещастен, шибан...

— Стой мирно! — рече Ото и започна да изважда бодлите от врата и лицето на партньора си, като мажеше местата с алкохол. — Да отидем в болницата да ни прегледат, а? Отровни ли са тези тръни?

— Не, безобидни са.

Сидни Блекпул беше толкова ядосан, че не можеше да си запали цигарата.

— Успокой се. Не можеш да направиш нищо. В пустинята няма нищо безобидно.

— Трябваше да се сетя.

— Не сме във форма — спокойно отбеляза Ото. — Няма смисъл да говорим какво е трябвало да направим. Стой мирно. Изваждам последния бодил.

Ото остави пинсетата и алкохола, а партньорът му седна в кухнята, опитвайки се да овладее гнева си.

— Мисля, че утре трябва да се приберем вкъщи — каза Ото.

— А аз мисля, че трябва да арестувам проклетия Брикман за убийство!

— Няма да арестуващ никого. Имаме няколко непотвърдени хипотези и това е всичко.

— Хайде поне да претърсим караваната!

— За какво?

— За касетата.

Ото се наведе над партньора си. Доближи лице на десетина сантиметра и рече:

— *Откажи се...* Чуваш ли? Сега касетата е безпредметна. Джоунс не може или не иска да идентифицира гласа на Хари Брайт. Оръжието е изчезнало. Брикман е замесен в цялата история. И никога няма да разберем какво се е случило. Не ти ли е ясно? Не можеш ли да го проумееш? По дяволите, търпението ми се изчерпа!

— Добре, имаш право. Касетата вече е несъществена. Имаш право. Хващам се за...

— *Пясък!* Защото в тази пустош няма сламки, за които да се хванем. Да си вървим у дома!

— Пустинята не е виновна.

— Започвам да мисля, че никой не е виновен.

Двамата се примириха с неуспеха, но полицейското им любопитство надделя и все пак направиха оглед на караваната. Ото влезе в малкия хол и каза:

— Сидни, погледни това.

Снимки. Някои в кубчета, други в позлатени или дървени рамки. Пъхнати в ъглите на по-големи фотографии. Имаше поне тридесет снимки, някои с размери десет на двадесет сантиметра. Бяха разпръснати по масите, върху лавицата за книги и по стените.

Осемнадесет бяха на Дани и дванадесет — на Патси. Хари присъстваше на четири от тях. Ото взе семеен портрет, правен, когато Дани е бил десетгодишен.

— Хубаво момче — отбеляза той. — Прилича на нея. Тя не се е променила много. Разбира се, не съм я виждал отблизо.

Сидни Блекпул видимо се смути. Влезе едва-едва в хола и приседна на стола на Хари Брайт.

Взе снимката от партньора си и рече:

— Променила се е. Това е Патси Брайт. Не е Триш Декър. Променила се е.

— Хари Брайт — каза Ото, гледайки сияещото ченге на снимката.

Хари бе сниман в жълто-кафявата униформа на районното полицейско управление в Сан Диего. Държеше Дани на ръце. Момченцето бе сложило фуражката на баща си. Хари беше едър и здрав на вид мъж.

— Момчето *прилича* на Хари — каза Ото. — Дори се усмихва като него. *Да се махаме* оттук.

— Брикман е преровил касетите. Предполагам, че я е намерил. По-добре да докладваме това на Пако Педроса.

На пода до телевизора имаше няколко касети и плочи. Вратичката на шкафа беше отворена. Вътре имаше евтина звукова уредба. На стената бяха окачени две малки тонколони.

Ото отвори друга вратичка и намери видеорекордер. Включи го и пусна телевизора. После натисна бутона. Стар филм. Звукът бе намален докрай. Сидни се вторачи в екрана, а Ото се приближи до телефона и поиска да го свържат с полицията в Минерал Спрингс.

Филмът беше „Омагьосаната къща“. Сидни си го спомняше бегло. Робърт Йънг играеше войник, с лице, обезобразено от белези, получени във войната. Дороти Макгуайър беше обикновена девойка, нервна и срамежлива. Влюбиха се и откриха, че винаги когато влязат в малката си къща, става чудо. Той се превръщаше в такъв, какъвто е бил преди войната. Тя се преобразяваше в красивата млада жена, която той виждаше в нея. Накратко, двамата се превръщаха в Робърт Йънг и Дороти Макгуайър, две красиви филмови звезди. Филмът беше много сантиментален. Независимо от това, Сидни се загледа в него. Беше му интересно. Усили звука и дори се заслуша в диалога.

Ото се свърза с Ани Анемичната, която каза, че Пако участва в преследването. Шерифската кола и автомобилът на заподозрения се сблъскали. Мейнард Ривас бил леко ранен. Педроса едва ли щял да се върне скоро.

Ото излезе навън, като внимаваше да не се доближава до кактусовите градини, а Сидни продължи да гледа „Омагьосаната къща“. Накрая Ото пак се върна в караваната. Беше изтощен. Погледна часовника си и се запита дали отново ще закъснеят за вечеря в хотелския ресторант. Неизвестно защо, много му се искаше да вечеря още веднъж там и после да се прибере вкъщи, в Холивуд, независимо дали партньорът му заминеше с него, или не. Но още една вечеря в хотелския ресторант щеше да му се отрази добре. Мислеше, че я заслужава.

Ото се настани на канапето. Сидни седеше прегърбен на шезлонга на Хари Брайт. Ото виждаше, че партньорът му е погълнат от стария филм за хора, които се преструваха и вярваха. И тези хора го накараха да се замисли за песента на Хари Брайт. После се сети за Кой Брикман. И в същия миг чу стъпки пред караваната.

Вратата се отвори и Ото каза:

— Тъкмо си мислех за теб.

17.

ПРЕСТРУВАЙ СЕ И ВЯРВАЙ

— Пако ми каза да дойда да ви взема, момчета — рече Кой Брикман. — Помислил, че ще бъдете тук, след като разбрал от Ани, че сте взели револвер, вероятно за да се браните от койоти. Нощната стрелба в пустинята може да бъде много коварна.

— Кучи син! — процеди Сидни и се надигна от шезлонга, но Ото сложи ръка на рамото му. После изключи видеото.

Кой Брикман се престори, че не е чул какво каза Сидни и попита:

— Гледате „Омагьосаната къща“, а? Това е любимият филм на Хари. Сигурно го е гледал стотина пъти. И аз трябваше да го изгледам няколко пъти, когато Хари беше пиян. Какво се е случило с лицето ти, Блекпул?

Челюстта на Сидни беше подпухнала и бе започнала да става морава. Виждаха се десетина убождания от трънчетата на кактуса.

— Сидни падна — обясни Ото, — аз също. Мястото на градските ченгета не е в пустинята.

— И аз бих ви казал същото — рече Брикман и се вторачи в Сидни с онези немигащи свои сиви очи.

Ото погледна обувките на Кой, но те бяха лъснати и чисти. Не бе имал време да ги лъска. Панталонът на синята му униформа също беше чист. Орделите му кестеняви коси бяха наскоро сресани — всъщност, изглеждаше така, сякаш се готвеше за преглед.

— Защо е разбита вратата? — попита Брикман. — И как влязохте тук? Пако ли ви даде ключ?

— Не се изсилвай, Брикман — рече Сидни — По-полека.

— Какви ги говориш? — Въпросът на Кой съвсем не прозвуча като въпрос. — Пако ми каза, че имате някаква смахната теория, че Хари и аз сме очистили момчето на Уотсън. Искали сте балистична експертиза на оръжията ни.

И в същия миг Брикман уплаши Ото, като извади револвера си от кобура, без да откъсва очи от Сидни. После му го подаде с дръжката

напред и каза:

— Внимавай. Зареден е.

— Да ти го начукам — отвърна Сидни и не докосна оръжието.

— Не го ли искаш? Промени ли решението си?

— Случайно да знаеш къде е револверът на Хари Брайт? — попита Ото.

— Разбира се — усмихна се Брикман. — Ето тук.

Той се приближи до гардероба, отвори го и равнодушно каза:

— Няма го... Казвате, че караваната е била отключена?

— Не сме казвали такова нещо — отговори Ото. — Но наистина я намерихме отключена.

— Тогава револверът трябва да е откраднат. Казах на Пако да не държи ключовете на Хари в участъка. Там влизат и излизат твърде много хора. Водопроводчикът идва няколко пъти. Чистачката минава през седмица. Идват да мият прозорците и...

— Нямах представа кой е оставил вратата отключена, така ли? — прекъсна го Ото.

— Точно така. Изглежда нищо друго не е взето.

И тогава за пръв път Сидни се обърна към Брикман, без да ругае.

— Взето е и още нещо.

— Какво, Блекпул?

— Касета. С песни в изпълнение на Хари Брайт. Едната се казва „Преструвай се и вярвай“.

— Да — рече Кой. — Пако току-що ми каза и за тази история. И Джоунс Голата пушка. Видях го преди малко. Обикаляли сте из пустинята, за да проследите историята на хавайската китара и касетата? Трябваше да попитате мен. Аз купих хавайската китара за рождения ден на Хари, а касетата е у мен. Пускам му я от време на време.

— Пускаш му я? — учуди се Ото.

— Разбира се. Хари обича музиката. Не знам дали сега я чува, но се надявам да е така. Знаете ли какво може да причини на човек един инсулт?

— Може би трябва да видим с очите си — каза Сидни.

Двамата с Брикман се гледаха толкова гневно, че Ото застана между тях и запали цигарата на партньора си.

— Искате да *видите* Хари Брайт? — попита Кой. — Разбира се. Ще питам Пако дали тази вечер мога да отида до дома за инвалиди. Мисля, че няма да има нищо против. Вероятно желае да останете доволни. Аз също. За да ви изпратим по живо по здраво от нашия малък град.

— Предполагам, че не си бил в Самотния Каньон в деня, когато е била намерена колата на Уотсън — подхвърли Ото.

— Не, за бога! Какво ви накара да си го помислите?

— И предполагам, че не знаеш, че Хари е получил важна информация от Били Хайтауър два дни след това?

— Хари? Не, нищо не ми е казвал за Били Хайтауър.

— Бих искал да задам този въпрос на Хари Брайт — рече Сидни.

— Ами защо не отидеш да го видиш? Можеш да го питаш каквото искаш. А сега, имате ли нещо против, ако вие отговорите на един мой въпрос, момчета?

— Питай — каза Ото.

— Какво ви накара толкова задълбочено да разследвате случая? Това е работа на полицията в Палм Спрингс. Повечето детективи, които познавам, правят всичко възможно да *прехвърлят* случаите си на друг, а вие искате да *го изземете* от полицията в Палм Спрингс. Не мога да не се запитам дали Виктор Уотсън не ви е обещал награда от петдесет хиляди долара, ако попаднете на нещо. Така ли е?

— Ти отговаряш хипотетично и аз ще ти отговоря хипотетично — каза Сидни.

— Добре — съгласи се Брикман.

— Хипотетично, дай ми пример за ситуация, при която човек като Хари Брайт би убил момче, намиращо се там, където не би трябвало да бъде. Какво може да е видяло момчето, че да накара едно ченге да го убие?

— Ченге да пие по време на дежурство?

— *Не се будалкай* с нас, Брикман! — предупреди го Ото. — Вече спечели, така че не се будалкай.

— Какво има да *печеля*? — Лицето на Кой помръкна. — Единственото, което ми идва наум, е, че вие ще спечелите петдесет бона от татко Уотсън, ако припишете нещо на горкия Хари.

— Добре — каза Ото. — Да се придържаме към хипотезите. Какво *може* да е видяло момчето в каньона, че да накара Хари Брайт

да го очисти?

— Абсолютно нищо.

— Тогава защо е било убито? Предположи нещо, на което Виктор Уотсън ще повярва.

— Искате история за петдесет хиляди долара? Това ли искате? — Кой Брикман седна на канапето, точно срещу Сидни и рече: — *Вие* ми кажете, нали имате интерес?

— Не, очаквам от теб някаква история — изрече с дрезгав глас Сидни. — История, на която той би повярвал и би платил много пари.

— Е, това вече е нещо друго — каза Брикман, приковавайки Сидни със сивия си поглед. — Въображението ми е богато. Чакайте малко. Какво ще кажете за следното: момчето на Уотсън отива в каньона с ролс-ройса на баща си, вероятно за да купи малко дрога. Ако искате друга причина, нищо не ми идва наум. Не мога да измисля друга причина да е бил там.

— Дотук добре — каза Ото.

— Пътят там горе е коварен. Повечето хора го минават с мотори или с джипове. Завиеш ли в погрешна посока, може да свършиш в подножието на подветрената страна на каньона. Вятърът е ураганен, а пътят — адски тесен. Видиш ли, че си се объркал, имаш възможност да излезеш на заден ход и да обърнеш, но с голям ролс-ройс това би било доста трудно. По-лесно е да се хлъзнеш по ръба на каньона и да паднеш от височина двадесет и пет — тридесет метра върху скалите, в горичката от вечнозелени храсти. Растителността там може да скрие всичко, освен ако наоколо случайно няма някой.

— Дотук Уотсън *би повярвал* — отбеляза Ото.

— Ами за петдесет бона трябва да измисля нещо достоверно. Какво ще кажете за онова старо ченге, дето се напива там, в каньоните? Ченге, което живее сред снимки на онова, което е загубило. Познаваш ли човек, който е загубил всичко, Блекпул?

— Давай по-нататък — подкани Ото.

— Добре. Ами, може да се предположи, че онова старо ченге, което съвсем наскоро щяло да се пенсионира, е било там и е правело нещо. Напивало се е, свирело е на хавайска китара и е пеело песни като „Преструвай се и вярвай“. Чува някакъв силен трясък. После вижда пламъци. Лумват нагоре във въздуха и стихват, когато вятърът променя посоката си към скалите. Сигурно си е помислил, че е иманяр

или планинар с повреден газов котлон. Хвърля хавайската китара, хуква към патрулната кола, грабва пожарогасител и се втурва към пламъците, надявайки се, че никой не е пострадал. Разбира се, четиридесет и девет годишен полицаи, зачервен от алкохола и само с осем месеца до инсулта и сърдечния удар, не би бил в много добра форма. Докато си проправи път с фенерчето през скалите и стигне дотам, грохва от умора. И после вижда катастрофиралата кола. Цялата обхваната от пламъци. Отначало му се струва, че чува само воя на вятъра и се приближава колкото е възможно по-близо. Заслушва се и разбира, че не е вятърът. Някой пици. Хуква към колата, но огънят я е превзел цялата. Пожарогасителят е безполезен. И в същия миг съзира момче, заклещено в колата. Младежът гори от кръста надолу и пламъците пълзят нагоре. Момчето вижда полицаия, протяга ръце и започва да пици като дете за баща си. Но вятърът сменя посоката си и огънят отново обгръща колата. Момчето не спира да пици и може би лицето му прилича на лицето, което някога полицаят е намерил на земята... Но това е друга история. Както и да е, старият пияница, болното, смахнато пияно ченге изважда револвера си и...

Ото Стрингър осъзна, че е спрял да диша, макар гърдите му да се повдигаха. Погледна партньора си, който се бе вторачил в Брикман.

— Продължавай, Брикман — произнесе Сидни.

— Ами, в името на историята за петдесет бона, нека да кажем, че полицаят изстрелял един, два, три куршума в онова обречено момче. Да кажем, че дори не знаел дали някой от куршумите е улучил момчето, нито дали е умряло. Но поне младежът се отпуснал сред пламъците и престанал да пици. После, да кажем, че болното, откачено, пияно, старо ченге се завтекло към патрулната си кола, хвърлило вътре пожарогасителя и потеглило, без да мисли за хавайската си китара. Отишло право при едно друго ченге, изкарало го от леглото и му разказало какво се е случило. Да речем, че другото ченге обмислило всичко много спокойно и взело няколко решения. Завело стария алкохолик в дома му, сложило го да си легне и го прикрило с историята, че му е станало лошо и е трябвало да се прибере къщи. Да кажем, че приятелят дълго мислил, че на стария пияница му остава съвсем малко до пенсия. И как пияницата ще изкара остатъка от живота си, лишен от достойнство и чест? Да речем, че приятелят дори огледал стаята. Досуц като тази. Видял снимките.

Омагьосан дом, в който *се преструваш и вярваш*. Може би след достатъчно количество алкохол, спомени и болести за стария пияница мястото наистина се превръщало в омагьосана къща. Вероятно приятелят си казал, майната му, този човек е преживял достатъчно.

— Тогава в историята ти за петдесет бона няма убийство! — възкликна Ото, поглеждайки партньора си. — Затова не можа да намериш логика, Сидни. *Не е имало убийство!*

— Не и в *моята* история — рече Брикман. — Не знам дали ще се хареса на Уотсън, но не мога да измисля нищо по-правдоподобно. Макар да няма убийство, пак *е извършено* престъпление, може би умишлено? А вероятно непредумишлено убийство, като се имат предвид обстоятелствата. Ами, след като убийството от състрадание не е разрешено дори на лекарите, старото пияно ченге от моя разказ би имало сериозни неприятности. Доколкото знам, не дават пенсия за убийство от състрадание. Всъщност, обзалагам се, че прокурорът ще каже, че ако не е бил пиян, сигурно е имало и други начини за действие. Затова, ако не го хвърлят в затвора, ще го уволнят, ще загуби пенсията и ще прекара остатъка от живота си, препитавайки се с подавания и кучешка храна. Ето защо се намесил приятелят. Както и да е, така бих разказал историята. Приятелят почиства и презарежда револвера на пияницата и когато разбира, че хавайската китара я няма, на другия ден се връща в каньона. Оглежда изгорялата кола и вижда две дупки от куршуми на предното стъкло, там където старият пияница не уцелил. Строшава стъклото, надявайки се, че пияницата не е улучил момчето, което е изгоряло като кибритена клечка. Надява се, че смъртта е настъпила вследствие на изгаряне. Но в края на краищата, приятелят никога не е изпитвал състрадание към събратята си. Но старият пияница не изпитва състрадание към себе си и след като изтрезнява, иска да се предаде и да разкаже какво се е случило. Само че сега ролите са разменени. Приятелят вече го е прикрил и унищожил доказателствата за изстрелите. Всъщност, вече е станал съучастник, ако е било извършено престъпление. Затова убеждава пияницата, че сега *трябва* да мълчат заради приятеля. Така историята приключила. После с техните взаимоотношения станало нещо. Старият пияница, който бил преживял повече от достатъчно сътресения през живота си, изпитвал огромна вина всеки път, когато се замислил за родителите, които не знаели какво се е случило с момчето им. Все си представял

обгорялото тяло, оставено там, в каньона, два дни на дивите зверове. И така, може би приятелят, с всичките онези добри намерения, водещи към ада, всъщност *увеличил* бремето, което вече тегнело на плещите на стария пияница. Това довело до чудовищни главоболия, парализиране на дясната ръка и накрая се озовал в легло, с памперси и течачи от устата лиги като бебе.

Сега вече Кой Брикман не ги гледаше с немигащи очи. Напротив, мигаше често, защото очите му бяха влажни.

— Това е историята, която аз бих разказал за петдесет бона. Ако ги исках толкова много, колкото вие, момчета. Но, разбира се, тази история е само измислица и Уотсън може да реши, че не струва и петдесет цента. Може би не трябва да я разказвате на никого, защото със сигурност ще изглеждате много глупаво, ако се опитате да докажете нещо.

— Не мисля, че *изчезналият* револвер на Хари Брайт ще се появи отнякъде, нали? — попита Ото и даде на Брикман взетото от участъка оръжие.

— Пустинният вятър не отвява пясъка от револвер толкова лесно колкото от хавайска китара — отговори Кой Брикман, гледайки Сидни Блекпул.

После високият сержант стана и се приближи до видеорекордера. Натисна копчето и включи телевизора.

— Изгледайте филма докрай. Аз ще бъда в участъка с Пако. Можете да повторите пред него тази история за петдесет бона, ако искате, но защо просто не се сбогувате? Още по-добре ще бъде, ако не се сбогувате. Направо се върнете в Холивуд, където ви е мястото.

— Как свършва *онази* история? — попита Ото. — Имам предвид „Омагьосаната къща“.

— Щастливо — отговори Брикман. — Младите се оженват и вероятно дори имат син, ако искате да си представите какво става после. И тримата може би заживяват щастливо. Предполагам, че така завършват историите, ако започнете да живеете в измислен свят.

— Добре, Брикман — каза Сидни. — Тази вечер ти почти успя да ни убедиш във въображаемата си история. Писна ми от теб, от Патси Брайт, от Хари Брайт и от измисления свят, който е създал тук, в тази каравана. Писна ми от тъжни истории за объркани бащи, загубили

децата си и от всичко останало. А сега, край на преструвките. Искам да *видя* Хари Брайт. С очите си.

— Да вървим. Няма дори да се обаждам на Пако. Той ще прояви разбиране.

— Ще караме след теб — рече Сидни.

— Ако се загубите, домът се намира...

— Знаем къде се намира — прекъсна го Сидни.

Нямаше опасност да изгубят от поглед патрулната кола на Кой Брикман. Той не превиши нито за миг скоростта по пътя към Индио. Сидни Блекпул палеше цигара от цигара. На Ото Стрингър му се гадеше, но знаеше, че не е от цигарения дим.

— Този случай е боклук, Сидни — каза той, докато пътуваха по магистрала 10. — Не можеш да превърнеш боклука в злато, колкото и да се опитваш. Научих това тук. А ти разбра ли го?

— Мисля, че Хари Брайт може да говори. Или поне да общува по някакъв начин.

— Дори и да е така, аз лично не бих се наел да го обвинявам в убийство. Не искам да хвърлям и Кой Брикман в затвора.

— Аз пък искам някакво решение. Така както предложи Уотсън. Толкова ли е лошо да искаш нещо подобно за себе си?

— Този случай е боклук. Само това знам със сигурност.

По това време на нощта на паркинга пред дома за инвалиди имаше само няколко коли на посетители. Брикман слезе от патрулната кола и влезе пръв, разменяйки няколко думи с дежурната сестра. Тя кимна и той направи знак на двамата детективи. Отвътре домът не изглеждаше толкова зле. Беше овехтял, но чист. Дежуреше само един лекар. Стаите лесно можеха да минат за мотелски, ако не беше преустройството, при което бяха свързани с коридор.

Стаята беше в дъното на коридора. Частна стая с едно легло. На масата до леглото имаше лампа. И радио с вграден касетофон. Поддържаха живота му със система за интравенозно хранене и кислороден апарат. Ото погледна мъртвешки бледия мъж. Под чаршафа се очертаваха само краката.

— Къде е Хари Брайт? — попита Ото.

— Вгледай се по-отблизо — рече Брикман.

Ото се приближи до леглото. Лицето беше жълто и осеяно със скъсани кръвоносни съдове по носа, бузите и под очите. Торбичките под очите бяха жълто-кафяви като петна от никотин. Косите бяха изтънели, оредели и посивели, а ноктите — мъртвешко жълти. Ръстът от главата до петите беше около метър и деветдесет, а теглото — вероятно петдесет килограма, при това само заради едрия кокал. Бялото на очите му жълтееше, с изключение на ирисите — красиви и сини.

Мъжът се бе вторачил в тавана. Устата му беше отворена. От ъгълчетата течеше слюнка, а очите леко сълзяха. Гледаше, без да мига, като Кой Брикман. Ото се наведе над него и потърси реакция в тези сини очи, но видя само леко потрепване на езика. Брадичката на Хари Брайт беше дълбоко хлътнала.

На всеки няколко секунди завивките потрепваха от ударите на сърцето.

— Този човек трябва да бъде в реанимацията — отбеляза Ото.

— Смятам, че е по-добре да умре тук — каза Брикман. — Мисля, че на Хари тук му харесва.

Без да се приближава до леглото, Сидни попита:

— Той ли е, Ото?

— Да, това е Хари Брайт — отговори Ото. — След като животът се е подиграл жестоко с него.

И после Сидни каза нещо, което стъписа Ото повече от всичко, което бе чул този ден. Блекпул направи три крачки към леглото на умиращия човек и рече:

— Брикман, защо не ми кажеш къде е револверът му? Ако резултатите от балистичната експертиза съвпадат, това е всичко. Можем да приключим разследването, без да споменаваме за теб, нали, Ото? Тържествено обещавам да напиша доклада така, че все едно не си знаел, че Хари Брайт се е напил и е застрелял от милост момчето в катастрофиралата кола. Ще разкажем всичко, както е било и ще го докажем, ако резултатите от балистичната експертиза са положителни. После ще кажа на Виктор Уотсън, че ти заслужаваш наградата, защото си изчислил ъгъла, от който е било стреляно и си ни помогнал. Петдесетте хиляди може да са *твои*.

Брикман не откъсна очи от лицето на Сидни. Обиколи леглото и погледна под страничната преграда, сетне каза:

— По дяволите, празна е.

— Кое? — попита Сидни.

— Торбичката на катетъра. Искях да я плисна в лицето ти. Заради Хари и мен. — После се обърна към дишания труп и рече: — По дяволите, Хари, защо не пикаеш, когато трябва?

— Да вървим, Сидни — каза Ото. — Да се прибираме вкъщи.

— Преди да тръгнете, имам нещо, което искахте — каза Брикман.

Натисна копчето на касетофона и сложи касета, която извади от джоба на униформения си панталон. Погледна Хари, докато пускаше записа. Чуха се няколко нестройни акорда, сетне хавайската китара беше настроена. Хари Брайт представи песента.

„Тук е щастливецът Хари Брайт от Джакрабит Роуд, Минерал Спрингс, откъдето бих искал да ви поднеса една прекрасна мелодия, божествен хит! Нарича се «Преструвай се и вярвай». И, госпожи и господа, бих желал да посветя това изпълнение на Патси.“

Ото извърна очи. Не беше в състояние да погледне мъртвешки бледата фигура в леглото, докато Хари Брайт пееше:

„Можем да се преструваме, че те обичам.

Само се преструвай, че ти ме обичаш.

Другите намират утеха в преструвките.

Не можем ли и ние да го правим?“

Сидни Блекпул приличаше на сомнамбул. Положи усилия и се наведе над леглото. Вгледа се изпитателно в живия труп, който още дишаше. Брикман стоеше от другата страна на леглото и го наблюдаваше. Цветът се отдръпна от лицето на Сидни. Вторачи се в красивите сини очи на Хари Брайт. Какво ли търсеше?

„Преструвай се, че устните ни се сливат

измамна целувка, втори път, трети път.

Преструвай се и вярвай, че те обичам,

защото наистина е така!“

Когато песента свърши, Брикман извади касетата, протегна ръка и я пусна в джоба на ризата на Сидни.

— Заповядай. Искаше я толкова много. Вземи я.

— Да тръгваме, Сидни — каза Ото. — *Веднага!* Да вървим!

Докато излизаха, чуха, че Брикман настрои радиото на станцията от Палм Спрингс, която излъчваше стари мелодии и Фред Астер запя „Закуска в Риц“.

— Хей, това е Фред — каза Брикман на своя приятел. — Вокалите не са толкова добри, колкото на стария Хари Брайт, но не е зле за един професионален танцьор.

Ото хвърли последен поглед и видя, че високото ченге се е навело над Хари и нежно бърше слюнката от волевата хлътнала брадичка на умирация.

— Светът няма да е същият, когато старият Фред си отиде, нали, Хари? — попита Кой Брикман, докато Фред Астер пееше така, както само той може.

18.

ЗАМИСЛИ И НАМЕРЕНИЯ

Не разговаряха, докато се връщаха в хотела. Когато влязоха в апартамента, Ото се вмъкна в спалнята си, върна се с остатък от парите и ги хвърли на масичката за кафе.

— Утре ще се прибереш ли вкъщи с мен? — попита той.

Сидни взе телефонната слушалка и каза:

— Ще се обадя на Виктор Уотсън. Ще направя каквото *той* поиска.

Свърза се с дома на Уотсън в Бел Еър. Отначало се обади икономът, после се чу гласът на Виктор Уотсън.

— Сидни? Откри ли нещо?

— Господин Уотсън, знам как е умряло момчето ви. Но никога няма да мога да докажа нищо пред съда.

— Утре следобед в три ще те чакам в къщата ми в Палм Спрингс. Благодаря, Сидни. Благодаря!

Блекпул затвори и Ото каза:

— Дай му моя дял от парите. Или ги задръж за себе си. Утре сутринта хващам автобуса за Лос Анджелис. Ще взема стиковете си за голф, когато те видя в участъка в понеделник.

— Защо не останеш, Ото? Защо бързаш да се прибиращ? Какъв е смисълът? Какво се опитваш да докажеш?

— Няма какво да доказвам. Не искам да бъда там, когато му разказваш за Хари Брайт. Това може да ме накара да се почувствам по-гадно, отколкото се чувствам в момента.

— Искам онази длъжност, Ото. Искам нов живот. Съжалявам, ако не го разбираш.

— Надявам се, че ще получиш онова, което искаш.

Ото си легна, без да вечеря. Сидни дори не помисли за храна. Цяла вечер размишлява как да каже на Виктор Уотсън, че синът му е

бил застрелян от пияно ченге на име Хари Брайт, като проява на състрадание. Надяваше се да не спомене нито дума за Кой Брикман.

Записаният на лентата глас на Хари Брайт не му даваше покой. Известно време след смъртта на Томи, Сидни *изгаряше* от желание да чуе гласа му още веднъж. Но домашните им видеофилми бяха без звук. Веднъж се опита да изгледа един от тях, но не издържа и първата касета.

Някога безразсъдно бе копнял синът му да бъде като *него*. Сега, ако имаше душа, би я дал, само синът му да *е жив*.

След два часа и много „Джони Уокър“ с черен етикет Сидни най-после заспа. Преди да го направи, споменът за Томи го връхлетя много по-ожесточено, отколкото преди. Спомни си последния път, когато го видя жив.

Сидни закри с ръце очите си, докато лежеше в мрака, но това не прогони спомена. Нищо не можеше да го прогони, след като веднъж бе започнал да се връща. Само дулото на револвер тридесет и осми калибър. Лори бе дошла в къщата на Сидни да вземе децата. Томи вече усилено се дрогираше. Сидни бе намерил хашиш в стаята му и се бе карал на момчето пред бившата си съпруга. По време на кавгата Томи наруга грозно и двамата и Сидни избухна. Сграбчи сина си за ризата и изкрещя: „Нещастен кучи син! Малко копеле! Ще те убия!“.

И удари Томи два пъти. Повали го на масата в кухнята. Лори започна да пици, когато из стаята се разлетяха стъкла и кръвта от носа на Томи опръска белия под.

Майката се хвърли между бащата и сина. Томи крещеше мръсни думи. После избяга от къщата.

По-късно разбраха, че е прекарал нощта у един съсед, негов приятел. На другата сутрин не отиде на училище. Същия ден огромните вълни го погълнаха, докато караше сърфа си в студения зимен здрач.

След като образът на кървящото момче най-сетне избледня, Сидни изстена: „О, Томи!“. Това беше всичко, което може да каже. Това беше *неговата* тайна. Виктор Уотсън имаше своята. Хари Брайт също.

Същата нощ му се присъни сънят. Томи беше дванадесетгодишен и гледаше футбол по телевизията, усмихвайки се по характерния си начин. Сидни все още беше женен за Лори. Дръпна я настрана и я

накара да обещае да не казва на никого чудесната му *нова* тайна: че със силата на волята си е възродил Томи! Поне духа му. Но трябваше да знаят само те двамата.

Както винаги, сънят свърши, когато тя каза: „Сид, сега можем да му се радваме вечно! Но не бива да му казваш, че ще умре, когато стане на осемнадесет! Не трябва да му казваш в никакъв случай!“ . „О, не! Няма да му кажа! — обеща той на Лори в съня. — Защото сега той ме обича. И... ми прощава. Моето момче ми *прощава!*“

И както винаги, Сидни се събуди ридайки и задушавайки се във възглавницата.

Поне веднъж партньорът му бе станал пръв. Всъщност, когато се измъкна от леглото с главоболие, достатъчно силно, за да го накара да се изплаши не на шега, че получава инсулт, Сидни се изненада, като видя, че Ото го няма. Погледна часовника си и видя, че минава девет. Откакто бяха дошли тук, не се беше будил толкова късно. Изкъпа се, избърсна се и се вторачи в подутата си челюст. Лицето му беше в пастелните тонове на пустинята. Хапна малко в апартамента и почти веднага повърна всичко.

В един часът следобед се отписа от хотела и до два и тридесет се разхожда по булевардите на Палм Спрингс. Сетне подкара тойотата към имението на Уотсън.

Харлан Пенроуд отвори вратата, видя израненото му лице и възкликна:

— Боже мой! Какво се е случило с теб? Господин Уотсън се обади и каза, че пристига, за да се срещнете. Говорихте ли с Тери Кинсейл? Той ли е...

— Не, не е той, Харлан — прекъсна го Сидни. — Би ли ми направил кафе?

— Разбира се, но кажи ми кой...

— Не ми задавай въпроси, Харлан. Ще разкажа всичко на господин Уотсън. Джак беше негово дете. Питай него.

— Но...

— Не ме питай нищо.

— Добре. Само, как искаш кафето?

Виктор Уотсън пристигна с такси от летището в Палм Спрингс. Още преди да се ръкува със Сидни, той каза:

— Харлан, би ли отишъл да сипеш бензин в колата?

— Резервоарът е пълен, господин Уотсън. Да ви донеса ли...

— Иди на кино, Харлан. Върни се в шест. Моля те.

— Разбира се, господин Уотсън — отвърна икономът, гледайки стиснатите устни на Сидни.

— Господи, Сидни! — възкликна Уотсън. — Какво се е случило?

— Кактус — отговори Сидни. — Пустинята е пълна с опасности за хора като мен.

— Разкажи ми всичко, Сид. От игла до конец.

Отидоха в кабинета и Виктор Уотсън седна зад бюрото си, а детективът се настани на канапето срещу него.

Сидни разказа *почти* всичко. Нямахше да спечели нищо, ако назовеше Кой Брикман. Разказа на Виктор Уотсън за Тери Кинсейл, за поршето и за изчезналия револвер, който несъмнено беше оръжието на престъплението, използвано за убийството на Джак по време на лошо преценен акт на състрадание от страна на пияно ченге. Прикри Кой Брикман, като намекна, че Хари Брайт вероятно сам се е отървал от револвера.

Беше почти тъмно, когато свърши. Виктор Уотсън му зададе само няколко въпроса по време на разказа. Седя, приковал очи в Сидни Блекпул, и не изпусна нито дума. Очните му ябълки ставаха все по-тъмни от сянката на пустинния здрач. Изглеждаше още по-възрастен, отколкото си го спомняше Сидни. Детективът изпи три чаши вода. Устата му беше пресъхнала както никога дотогава. Леко му се виеше свят и му се гадеше като на диабетик. Челюстта го болеше, но не искаше „Джони Уокър“ с черен етикет, а само да свърши с тази история презвен.

Когато разказа всичко, очите на Виктор Уотсън почти не се виждаха. Блекпул гледаше празните очни ябълки и си представяше гранитните ириси.

Хари Брайт имаше незабравими очи. Когато се приближи до леглото, Сидни ги видя — красиви сини очи. Виктор Уотсън сякаш изобщо нямаше очи.

Сидни се вторачи в чашата с вода и зачака.

— Поемам пълната отговорност за трагичното събитие — каза накрая Виктор Уотсън.

Сидни Блекпул се наклони да го утеши и да му каже, че не е виновен за смъртта на сина си.

— Не биваше да те включвам в разследването — продължи Уотсън. — Не и *теб*, Сидни. Мислех, че между теб и мен има връзка. Когато чух за теб, имах чувството, че това е...

— Предзнаменование!

— Да. Сега разбирам, че е било грешка. Глупава, трагична грешка.

— Какво искате да кажете, господин Уотсън? Каква грешка?

— Вероятно, в края на краищата, времето, което съм отделил на психотерапията не е било напразно. В теб виждам себе си. Такъв, какъвто бях. Гневът. Объркването. Вината.

— Не ви разбирам, господин Уотсън.

— Знам, че не ме разбираш, Сидни. Знам. Наречи го форма на пренасочване на желанията, но определенията не са важни. Ти си вложил в разследването чувства от *собствения си* живот, чувства за собствения си изгубен син. Не го ли съзнаваш?

— Но, господин Уотсън...

— Грешката е моя. Всичко стана по моя вина. Видях в теб объркан баща, загубил сина си, който може да успее там, където другите... Е, оказах се прав, и същевременно сгрехих. Съжалявам, че ти причиних това.

— Моля ви, господин Уотсън, нищо не разбирам!

Сидни Блекпул се премести в края на канапето, но пак не видя потъналите в сянка очи. Де да можеше да види изражението им! Детективът *трябваше* на всяка цена да вижда очите!

— Моят син Джак беше най-добрият, най-умният и най-общественият млад човек, когото някога си срещал.

— Вярвам ви, господин Уотсън.

— Нашите взаимоотношения бяха белязани с нормалното напрежение между баща и син, но мисля, че се справяхме успешно.

— Вярвам ви — повтори Сидни и събори празната чаша от водата, докато протягаше ръка да вземе цигара.

— Никой, *абсолютно никой*, който познаваше Джак, при *никакви* обстоятелства не би повярвал, че синът ми е хомосексуалист.

— Не съм казал, че...

— И никой, абсолютно никой не би повярвал, че може да е бил толкова глупав... толкова ненормален, че да отиде посред нощ в онзи окаян каньон, поради каквато и да е причина, освен ако престъпник не опре пистолет в главата му. — Виктор Уотсън стана, но очите му пак останаха в сянка. Лампата го осветяваше в гръб. — Факт, който се е самодоказал, когато са изстреляли куршум в челото му!

— Моля ви, господин Уотсън...

Виктор Уотсън отново седна на стола и добави:

— Намирам разказа ти за много интересен. Интересно е, че има ченге на име Хари Брайт, който е казал на някого, че е застрелял сина ми, докато е бил пиан.

— Ще ви кажа името на този човек, господин Уотсън! — извика Сидни. — Казва се сержант Кой Брикман! Хари Брайт е казал на приятеля си Кой Брикман, че...

— По-тихо, ако обичаш! Намирам за много интересна историята, че някакво ченге алкохолик вероятно е имало пианска халюцинация, когато е чуло, че синът ми е бил намерен в каньона, където ченгето е спяло, щом се напиело по време на дежурство. Особено иронично е, че самият пианица е изгубил син. Това е особено иронично и много тъжно. Но това е *всичко*...

— Но Кой Брикман, господи Уотсън! Кой Брикман е ходил в каньона! Видял е...

— Този Кой Брикман *призна* ли го пред теб, Сидни? А ще даде ли показания пред *мен*?

— Не, господин Уотсън. Но аз знам, че е истина.

— Той *призна* ли го пред теб?

— Не, но...

— Ще го признае ли пред някого?

— Няма да признае пред никого, господин Уотсън. Но аз знам...

— Облегни се назад, Сидни, и се опитай да се успокоиш. Опитай се да проумееш какво ти казвам!

— Боже мой! Боже мой!

— Вечно ще съжалявам за онова, на което те подложих. Нямах представа колко малко път си изминал от гроба на сина си. Опитах се да използвам твоята съпричастност, но сега разбирам, че съм ти причинил значима вреда.

— Боже мой, господин Уотсън! Това...

— Вярвам, че Джак е бил приятел на онова момче Тери Кинсейл. Щом казваш. Но дори Тери не е твърдял, че има нещо... нездравно в приятелството им. Вярвам, че е взел поршето на Джак. Вярвам, че е бил наркоман и Джак е разбрал за това и не го е одобрявал. Вярвам в същината на всички факти, които си установил. И съм изумен от усърдието и способностите ти. Но онова, което никой, който е познавал моя син, никога няма да повярва, е, че Джак е бил истеричен педераст! И е тръгнал да търси някакво пиколо горе в... — Виктор Уотсън млъкна, потърка чело и поклати глава. — И всичко друго, което ми казваш, е твоя теория, твоя хипотеза, твое предположение. Можеш ли да потвърдиш от независим източник някоя от... своите хипотези?

— Партньорът ми Ото Стрингър — тихо каза Сидни. — Той може... Той *ще се съгласи* с моите хипотези.

— Виждам, че той дори не е тук, Сидни. Вероятно горкият човек се е почувствал неудобно да дойде тук и да слуша твоите... злощастни заключения за момче, което изобщо не си познавал.

— Какво искате от мен, господин Уотсън? — умолително изрече Блекпул.

— Вече нищо, Сидни. Явно си страхотен детектив, за да свършиш толкова много работа.

— А работата, господин Уотсън? Длъжността?

— Каква длъжност?

— Шеф на охраната на „Уотсън Индъстрис“! Доказах нещо, нали? Макар да смятате, че изводите ми са погрешни, вие признахте, че съм добър детектив!

— Имаме много детективи. И решихме да запълним освободеното място с един от нашите. Лоялността се внушава, когато издигнем някой от вътрешните хора. Дори във вашия полицейски участък избират шефа измежду служителите.

— Но това не е справедливо, господин Уотсън!

— Сидни, един глупав стар човек те подложи на много изпитания. А никога не съм се чувствал по-стар, отколкото днес.

— Не е справедливо, господин Уотсън! Това не е...

— Сидни, ти знаеш най-добре от всички, че животът е несправедлив.

— Добре, а сега вие ме изслушайте, господин Уотсън. Целият този случай... Може би тук има някакъв зловещ замисъл! Вие, аз и Хари Брайт? Мислех, че всичко е шибана случайност!

— Какво?

— Всичко! Но може би съм грешал! Трябваше ми повече време, за да размисля!

— За какво?

— За този случай. Може би има някакъв таен замисъл. В момента се носи към мен. Като пясък от вятъра!

Сега Виктор Уотсън му показва очите си. Запали лампата на бюрото и извади чекова книжка от чекмеджето.

— Искам да ти платя за услугите.

Сидни Блекпул стана и тръгна напред като сомнамбул.

— Нося по-голямата част от парите за разходите. При това положение не мога да ги използвам.

— Искам да ги задържиш и да ти напиша чек.

— Вече не. — Сидни хвърли плика на бюрото. — Вече не.

— Сидни, мисля, че незабавно трябва да разговаряш с полицейския психиатър.

— Не...

— Моля те, чуй ме! Ще споделя тайната с теб. Надявам се, че ще помогне. Понякога бащата на умряло момче трябва да внимава да не обърне ужасния гняв *срещу* момчето. Понякога той чувства, че синът не е изпълнил *задължението* си да надживее бащата. И не смесвай твоята мъка с моята, Сидни. Моят син не ми измени. Той беше *убит*. А сега, моля те, вземи парите.

Сидни Блекпул се вторачи в него с ясните си като пустинни звезди очи и каза:

— Не мога. Сега вече не могат да ми послужат. Късно е.

ЕПИЛОГ ТАЙНАТА

Беше почти десет вечерта, когато Сидни Блекпул осъзна, че приближава Минерал Спрингс. Беше потеглил безцелно нанякъде и изведнъж се озова там. Това го изненада и същевременно не го учуди. Улавяше неясна идея. Изплъзваше му се. Беше преминаващ бързо, проблясващ образ. Неуловимите светулки винаги кацаха. Беше нещо много познато, което му убягваше.

Подкара по главната улица и видя Бигелоу Бобровата опашка да върви, залитайки към клуб „11-99“. Продължи към другия край на града и на Джакрабит Роуд зави наляво. Стигна до края на задънената улица и спря. Слезе от колата, приближи се до караваната на Хари Брайт и видя, че разбитата врата е закована с пирони. Одраска пръста си, докато се опитваше да измъкне единия от тях. Накрая се върна при тойотата и взе отвертка. Извади пироните. Отвори вратата, влезе в караваната и запали лампите.

Почувства се чудесно на шезлонга на Хари Брайт. Видя, че върху облегалката за ръце капе кръв от пръста му и я избърса с ризата си. Погледна в гардероба, към празния кобур, който никога нямаше да бъде запълнен, не и със същия револвер. Не можа да не се усмихне — накриво, като Патси Брайт. Добре че револверът на Хари Брайт не беше там.

После стана, отиде в кухнята и намери бутилка с пет пръста бърбън. Щеше да му стигне. Напълни една водна чаша и отново се настани на шезлонга. Седя, пи и съзерцава светулките, прелитащи в съзнанието му.

Пак стана и се приближи до видеорекордера. Включи го и превъртя лентата в началото. Отвори другата вратичка на шкафа и пусна скромната звукова уредба на Хари Брайт. Извади от джоба на ризата си касетата, която бе пуснал там Кой Брикман, и я сложи в касетофона. Когато всичко беше готово, включи телевизора, но намали

звука докрай. Пусна двата апарата, седна на шезлонга на Хари Брайт и се настани удобно.

Сидни Блекпул седеше на стола на Хари Брайт, пиеше уискито му и гледаше „Омагьосаната къща“. Знаеше съдържанието, затова не му трябваше звук. Вместо това слушаше гласа на Хари Брайт: „Тук е щастливецът Хари Брайт от Джакрабит Роуд...“.

Докато Хари Брайт пееше „Преструвай се и вярвай“, а Сидни Блекпул гледаше „Омагьосаната къща“, светулките в съзнанието му отлетяха. Неуловимият проблясващ образ придоби очертания. Сидни се облегна назад и се почувства така, както се чувства човек, когато треската му най-сетне отmine: уморен и с тръпнещо тяло, но необикновено спокоен. Скоро изпита такова спокойствие, че се уплаши и същевременно развълнува.

Пясъците престанаха да се носят. Искаше му се да сподели това с Виктор Уотсън, но знаеше, че не трябва да казва на никого. Никога. Най-после разбра съня за Томи. В който можеше да възроди сина си. Или духа му.

Сърцето му преля от радост. Сега образът беше идеално ясен. Ясен и чист като пустинното небе на зазоряване. Почувства се толкова щастлив, че заплака. Сега вече я *притежаваше*. Беше само негова — вълшебната тайна на състраданието — тайната на Хари Брайт.

Издание:

Джоузеф Уомбо. Сянката на койота

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1998

Редактор: Саша Попова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.